CAROLINE FISHER

Din toată inima

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Orologiul unei biserici din apropiere anunță ora. Eugenia Smith își lăsă stiloul, își aranjă boneta și se ridică. Ieși din birou și intră în sală cu pași măsurați. Se opri lângă infirmiera Bristow, care aștepta cu un teanc de fișe medicale vârât sub braț. Totul era în ordine, vizita putea începe. Eugenia îi zâmbi tinerei sale asistente.

– Într-o zi, îi spuse în șoaptă, am întârziat câteva secunde și doctorul Grenfell a venit cu câteva secunde mai devreme... A fost un scandal!

În aceeași clipă, cele două uși batante se deschiseră, lăsându-l să treacă pe medicul șef, care venea să-și facă rondul săptămânal. În fața modului politicos și impersonal în care acesta o salută pe Eugenia, Patty Bristow se întreba încă o dată cum oare își puteau arăta o asemenea indiferență. Deoarece, la prima vedere, păreau făcuți unul pentru celălalt, din mai multe motive. Doctorul Grenfell era un bărbat înalt, cu umeri atletici, păr blond-cenușiu și ochii de un albastru închis. Cât despre Eugenia, avea un păr des

negru, ochi de culoare închisă și o siluetă încântătoare. Patty, pe care natura nu o răsfățase deloc din punct de vedere fizic, o invidia și o admira. Considera că Eugenia își pierdea timpul cu Humphrey Parsons, tânărul intern de la Sfânta Clara. Totuși acesta nu era lipsit nici de farmec, nici de o anumită prestanță și toți colegii îi recunoșteau marile calități profesionale.

Fără să știe de ce, lui Patty nu-i plăcea să vadă în el logodnicul tinerei sale șefe. Oare pentru că nu-i arătase niciodată nici cel mai mic interes?

Doctorul Grenfell era de asemenea logodit. Prietena sa, o tânără femeie blondă, înaltă și suplă, îmbrăcată și machiată admirabil, își făcuse o scurtă apariție de Crăciun și nu adresase nimănui nici o vorbă. Patty lăsă să-i scape un oftat, în timp ce doctorul Grenfell se întoarse spre Eugenia.

– Putem oare începe, domnișoară Smith?

– Desigur, domnule, răspunse tânăra supraveghetoare pe același ton politicos.

Aceasta merse spre primul pat, urmată de medicul șef, adjunctul său, internul de serviciu, Patty Bristow, asistenta socială și, încheind marșul, domnișoara Sims și căruciorul său.

Era o sală de doar douăsprezece paturi, din care nici unul nu rămânea neocupat vreodată mai mult de două sau trei ore. Deoarece era mereu o listă lungă de așteptare și deși spitalul Sfânta Clara era o clădire veche, serviciul său de patologie respiratorie era echipat cu cel mai modern material. Eugenia îi preluase conducerea cu trei ani mai înainte, succedându-i doamnei Taft, o bătrână doamnă încântătoare, care se pensionase fără regret dintr-o profesie devenită "prea tehnologică", după

părerea sa.

– Ei bine? făcu doctorul Grenfell așezându-se pe marginea primului pat. Ce vă face pieptul?

Doamna Dunn, care suferea de o "tuse neliniștitoare" și care fusese operată două zile mai înainte, schiță un zâmbet.

– Așa și așa, răspunse. Mă voi simți mai bine când îmi veți scoate acest tub, doctore.

– Mai trebuie să-l țineți puțin. Domnișoara Smith vi-l va scoate mâine.

– Oh, știu că veți face cum este mai bine, oftă doamna Dunn. Ca și domnișoara Smith. Nu înțeleg cum o tânără femeie atât de frumoasă și-a ales această meserie.

Doctorul Grenfell se întoarse pentru a o privi atent pe Eugenia.

– Este adevărat că este foarte frumoasă, murmură. Și este și foarte competentă.

Doctorul se ridică, scrise câteva cuvinte pe fișă și i-o înmână Eugeniei. O clipă, privirile li se întâlniră. Vizita continuă.

Al patrulea pat era ocupat de o adolescentă care avea mai multe răni în piept și a cărei stare nu se îmbunătățise deloc de la internare. Eugenia îi întinse medicului fișa pacientei și, fără o vorbă, indică temperatura care era încă ridicată. Doctorul Grenfell se încruntă.

– Antibiotice? întrebă cu privirea îndreptată spre Harry Parker, internul.

Aceasta din urmă făcu o mină de îndoială.

– O voi examina, anunță doctorul Grenfell.

Câteva clipe mai târziu, se îndepărtă spre patul următor și se opri pentru a-i destăinui Eugeniei:

– O voi opera în această după-amiază, la ora două.

Vreți s-o pregătiți? Antibioticele n-au diminuat infecția. Trebuie să văd asta mai de aproape. Nu-i vorbiți decât dacă socotiți necesar. Poate avem nevoie de permisiunea părinților? Ce vârstă are?

– Cincisprezece ani. Mama ne-a lăsat numărul de telefon. Oare ce trebuie să-i spun?

– Voi vedea eu însumi. Cereți-i să vină pe la ora unu și treizeci.

Puțin după aceea, vizita se termină.

Pe Eugenia o așteptau încă numeroase sarcini, dar se întoarse spre doctorul Grenfell pentru a-i pune pe un ton amabil tradiționala întrebare:

– Vă pot oferi o cafea, doctore?

Acesta încuviință din cap și, zâmbind, o urmă până la birou. Înainte de a se așeza în spatele mesei de lucru. Eugenia se opri scurt pentru a-i da câteva instrucțiuni lui Patty. Harry Parker și medicul de serviciu veniră să li se alăture. Ceilalți membri ai echipei medicale se îndepărtară.

Doctorul Grenfell se așeză pe biroul Eugeniei.

– Vineri după-amiază voi fi însoțit de o duzină de studenți, o anunță. Este de așteptat o vizită puțin mai lungă decât de obicei. Veți fi aici?

Eugenia ceruse și obținuse o jumătate de zi liberă în vinerea în chestiune. Humphrey era de asemenea liber. Intenționau să viziteze marile magazine pentru a vedea prețurile frigiderelor, ale mașinilor de călcat și ale mașinilor de gătit... Humphrey nu voia să înceapă viața matrimonială într-o casă care să nu fie complet echipată, de la mobilă, până la solniță. Această ambiție lăudabilă

însemna, din nefericire, că nu se puteau căsători atâta timp cât economiile lor nu le vor permite să-și realizeze această dorință. Imediat după logodnă, Eugenia îi declarase că nu-i păsa dacă aveau o scară fără mochetă, sau cești dispersate. Dar Humphrey se arătă încăpățânat. Provenea dintr-o familie care acorda mai multă valoare aparenței lucrurilor decât utilității lor, iar această stare de spirit se manifestase și mai mult de la moartea tatălui său. Astfel că Eugenia nu uita niciodată când își vizita viitoarea soacră să îndrepte pernele de care se rezemase. Dacă Humphrey ar fi fost fumător, s-ar fi ocupat și de golirea scrumierelor, dar acesta avea idei foarte precise despre pericolele tutunului.

Doctorul Grenfell nu părea să-i împărtășească deloc temerile. Cu un "permiteți?" indiferent, își scoase pipa și începu s-o umple, în timp ce tânăra femeie turna cafeaua.

– Da, domnule, voi fi aici, îi răspunse Eugenia. Doriți să vedeți pe cineva anume?

– Oh, poate pe doamna Dunn... Veți primi două noi paciente mâine dimineață. Le-am examinat adineaori. Sincer, pentru nici una dintre ele nu cred că vom putea face mare lucru. Dar vom vedea.

Se întoarse pentru a-i da câteva instrucțiuni lui Harry, apoi își puse liniștit pipa între dinți. Ocupa mult loc pe birou. Eugenia își stăpâni o grimasă văzându-l ridicându-se după o clipă și trăgând după un el un vraf de fișe și de formulare care se răspândiră pe pardoseală. Doctorul se aplecă fără grabă pentru a le aduna și a le pună la întâmplare pe masă.

– Îmi pare rău, spuse cu nonșalanță.

– N-are importanță, răspunse rece Eugenia.

– Aveți dreptate, o aprobă pe un ton grav.

Fără puțină dezordine, viața nu are nici un farmec.

Eugenia îl însoți în tăcere până la ușă. Rămase nemișcată în timp ce medicul se îndepărta, urmat de cei doi subordonați. Acum se ducea să vadă pacienții externi, a căror sală se afla de cealaltă parte a culoarului. Tânăra femeie se întrebă o clipă dacă în viața de toate zilele dădea dovadă de aceeași calmă nonșalanță.

Îl revăzu în aceeași seară, puțin înainte de ora șase, în clipa în care își părăsea serviciul pentru a merge în căminul infirmierelor. O reținu minute lungi pentru a-i împărtăși observațiile referitoare la tânăra pacientă. Eugenia îl ascultă cu atenție. Propuse chiar să-l însoțească în sală, dar doctorul înlătură această sugestie, adăugând cu un zâmbet:

– Patty este acolo, nu? Este o infirmieră bună. Dacă este ceva de schimbat, îi voi spune lui Harry. Bună seara, domnișoară Smith. Distracție plăcută.

Apoi dispăru rapid pe scară.

Eugenia făcu o baie, își făcu unghiile și se îmbrăcă fără grabă excesivă. Știa că probabil Humphrey o aștepta deja, dar pierdu câteva minute în plus în fața oglinzii. Rochia pe care o alesese era întru totul prezentabilă, chiar dacă o avea de un an, sau aproape. Ar fi vrut să-și ofere o toaletă nouă, fie și numai pentru a înveseli zilele întunecate și reci de martie. Dar Humphrey făcuse observația că nu avea "cu adevărat nevoie" de asta, că balul anual al spitalului tocmai avusese loc și că era mai rezonabil să-și economisească banii. Așa că îi urmase sfaturile de moderație.

Dar o mică voce interioară continua să-i murmure că viața va fi destul de ternă dacă nu asculta decât de "necesar" și de

"rezonabil".

Își luă poșeta și mantoul, gândindu-se cu un sentiment de bucurie că își va petrece zilele libere acasă, în compania tatălui, a fratelui și a surorii sale. Era nerăbdătoare să-i vadă pe ai săi. Emoționată, se văzu pregătind cina familiei, ajutându-i pe Becky și pe Bruce să-și revizuiască lecțiile, apoi, după ce ei urcau în camerele lor, așezându-se la gura sobei cu Plum, pisica și ascultându-și tatăl vorbind despre ultima carte rară pe care o descoperise în târgul de vechituri din Charing Cross. Oftă ușor și alergă spre ieșirea din cămin.

Humphrey nu rată să observe că întârziase "din nou", dar o făcu amabil, după ce o sărută. Îi deschise portiera și așteptă să se urce în mașină înainte de a merge să se așeze la volan.

– Presupun că ai avut o zi încărcată, remarcă tânărul bărbat. Și eu la fel.

Eugenia îi zâmbi. Era de talie superioară mediei, cu părul de culoare închisă și o față cu trăsături regulate. La treizeci de ani, dobândise deja reputația de competență și seriozitate, ceea ce-i asigura o carieră stabilă și fără surprize. Deoarece siguranța juca un rol primordial în viața lui Humphrey. Nu lăsa niciodată nimic la întâmplare și avea oroare de neprevăzut. Acesta era motivul pentru care așteptase atât de mult înainte de a se hotărî să se căsătorească. Dar trebuia să mai aștepte încă doi ani lungi...

Eugenia se strădui să-și alunge aceste gânduri din minte. Era a treizecea aniversare a lui Humphrey și aveau intenția s-o sărbătorească așa cum trebuia.

– Cu cât timp în urmă a fost ultima noastră seară împreună, Humphrey? îl întrebă tânăra femeie, aproape amuzată.

– A fost în ziua logodnei noastre, acum un an și jumătate.

– Ah da, răspunse Eugenia vag. Data viitoare va fi pentru a ne serba căsătoria...

– Nici să nu te gândești la asta, draga mea, îi spuse Humphrey cu vocea sa rezonabilă și ponderată. Desigur, vreau să invităm câțiva prieteni, dar o a doua ceremonie mi se pare inutilă.

Puțin iritată de acest răspuns, Eugenia începu:

– Am putea totuși stabili data...

– Nu, draga mea, o întrerupse. Nu încă. Țin mai întâi să mă asigur că vom avea un cămin demn de acest nume.

Câteva clipe mai târziu, parcă mașina în fața elegantei și bogatei fațade de la Savoy.

– Simt că mă voi distra, șopti Eugenia în timp ce intrau în restaurant.

Ar fi vrut să deguste un cocteil și să danseze puțin înainte de a trece la masă, dar Humphrey o făcu să constate că trebuia să-i fie foame, ca și lui, și că era mai rezonabil să înceapă prin a cina.

Luă loc în fața lui și bău o înghițitură de porto, acompaniind în tăcere melodia în ritm de tango pe care o cânta orchestra. Desigur, îi era foame, dar asta n-ar fi împiedicat-o să danseze. Muzica se opri curând. Lăsă ochii în jos asupra meniului din fața ei. Humphrey hotărâse să ia meniul recomandat, remarcând nu fără dreptate, că toate mâncărurile erau aceleași sau aproape.

– Ar fi pură risipă, afirmase.

Stăpânindu-și o dorință nebună de a comanda mâncărurile cele mai extravagante, Eugenia îi zâmbi însoțitorului său și exclamă pe un ton vesel:

– Mmm, pare strașnic! Voi lua avocado cu creveți pentru

început și pui Marengo.

Începând din acea clipă, nu se mai gândi decât să-i fie pe plac logodnicului. Humphrey îi vorbi despre subiectele cele mai dragi lui: meseria sa, Ordinul medicilor, modul în care se desfășurau studiile sale de specialitate, regretul de a nu putea să meargă să-și viziteze mai des mama, care era văduvă. Eugenia se străduia să-l asculte cu atenție. Dar, în sinea sa, atenuată de loialitatea față de Humphrey, simțea o sinceră antipatie pentru această doamnă. Era o femeie scundă, cu aspect fragil și inofensiv, dar care de fapt ascundea o voință și o încăpățânare solide. Locuia într-un fermecător pavilion de la Hampstead.

– Humphrey nu vine să mă vadă atât de des cât aș dori, avea obiceiul să spună pe un ton dezolat. Dar, desigur, cariera sa contează înainte de orice. Va trebui să-ți amintești de asta când veți fi căsătoriți, Eugenia.

Eugenia se străduia să-și uite viitoarea soacră și atacă hotărâtă primul fel de mâncare. Dar apetitul îi scăzu când îl auzi pe Humphrey remarcând:

– Păcat că mama nu ni s-a putut alătura.

Tânăra femeie încuviință, zâmbind. Humphrey era un fiu afectuos și devotat. Nu putea decât să-i aprecieze această mare calitate. Fără nici o îndoială că va fi și un soț excelent, care va face cum va putea mai bine s-o facă fericită, care va veghea la educația copiilor...

– Probabil și ea regretă că nu este cu noi, reluă tânăra femeie. Dar ține foarte mult la partida sa de bridge, iar noi nu aveam decât doar această seară pentru a ieși.

Humphrey îi zâmbi și Eugenia își spuse din nou că avea noroc

să fie iubită de un bărbat atât de împăciuitor. După ce terminară masa, mai discutară un timp înainte de a se ridica să danseze. Doar trei sau patru perechi mai evoluau pe pistă. Humphrey dansa bine, chiar dacă mișcările îi erau lipsite de orice fantezie. În acea clipă, Eugenia avu răgaz să își plimbe privirea în jur. Își dădu seama că rochia sa era cu totul depășită. La modă era movul. Decolteurile erau mai îndrăznețe și spatele în întregime gol. Eugenia hotărî că era timpul să se gândească la cumpărarea unei rochii noi. În câteva săptămâni va fi Balul primăverii... era deja un motiv suficient. Dar ce va spune Humphrey? Economiile lor... Ridicând ochii, se afla față în față cu doctorul Grenfell.

Era însoțit de logodnica sa. Eugeniei nu-i fu deloc greu s-o recunoască pe aceasta din urmă: o tânără femeie suplă, mlădioasă, divin îmbrăcată și machiată. La zâmbetul ușor pe care i-l adresă, medicul răspunse înclinând capul cu un aer indolent, apoi se îndepărtă. Dansa cu aceeași nonșalanță pe care o arăta în activitățile de medic.

– Nu este oare doctorul Grenfell cel pe care-l văd acolo? întrebă Humphrey după o clipă. Este într-o companie fermecătoare. Este logodnica sa, nu? Da, cu siguranță. I-a trebuit timp să se hotărască, nu găsești? Are probabil cel puțin treizeci și cinci de ani.

– Poate economiile sale nu i-au permis să se căsătorească încă? remarcă Eugenia cu perfidie.

Humphrey nu avea simțul umorului foarte dezvoltat.

– Oh, la el nu există acest gen de problemă, declară cu un aer grav. Să știi că provine dintr-o familie foarte bogată.

– Nu știam. Nu mi-am pus niciodată această întrebare.

Câteva clipe mai târziu, Humphrey anunță că era puțin obosit și că avea o lungă zi de muncă în față. Puțin după aceea ieșiră. Eugenia ar fi vrut să mai danseze, dar știa că Humphrey avea nevoie de odihnă. Mama sa îi explicase îndelung că avea o sănătate fragilă și că avea nevoie "neapărat de opt ore de somn". Ascultând aceste recomandări, Eugenia fusese gata să răspundă că, în acest caz, Humphrey ar fi trebuit să-și aleagă altă meserie: adevărații medici nu au decât rareori posibilitatea să doarmă ca muritorii de rând. Dar se abținuse de la orice comentariu, nedorind să-și contrarieze viitoarea soacră.

– Culcă-te repede, draga mea, o sfătui Humphrey când se întoarseră la Sfânta Clara. Și tu trebuie să te odihnești.

– Am petrecut o seară foarte plăcută, Humphrey. Poate vom putea să ieșim puțin mai des.

– Haide, încetează să visezi! spuse tânărul bărbat râzând ușor. Eu nu sunt Grenfell, să știi.

Păru că se gândește, apoi adăugă încet:

– Logodnica sa este într-adevăr superbă, nu găsești? Desigur, nici tu nu arăți rău, dar ai câștiga dacă ai da jos câteva kilograme. Îți voi pregăti un regim.

Zâmbind cu un aer mulțumit, se întoarse la mașină și se îndepărtă spre parcarea spitalului. Eugenia îl urmări cu o privire furioasă. Oare nu tocmai afirmase că era grasă? Nu folosise acest cuvânt, dar exact asta a vrut să spună. Nu era grasă, își repetă cu furie. Greutatea corespundea exact cu talia sa și avea o siluetă perfect armonioasă!

Ajungând în camera de cămin, era posomorâtă și puțin deprimată.

Adormi fără să hotărască dacă trebuia să accepte sau să refuze să se supună regimului lui Humphrey.

Se trezi în mijlocul nopții pentru a-și aminti.... ce uitase: omisese să-i spună logodnicului că nu va fi liberă vineri după-amiaza. Își promise să-l informeze chiar dimineață.

Îl revăzu puțin după micul dejun. Tocmai terminase raportul echipei de noapte, când acesta intră în biroul său.

– Pari în formă, îi declară zâmbind ușor. Halatul ăsta îți vine bine.

– Complimente atât de devreme? îl ironiză Eugenia. Nu știu ce să mai cred. Voiai să vezi pe cineva?

– Da, pe tine. Ți-am făcut un regim – vei pierde cel puțin trei sau patru kilograme – și nu vei avea nici o dificultate să-l urmezi.

Eugenia parcurse rapid foaia de hârtie pe care i-o întinse. Programul pe care i-l propunea era într-adevăr dintre cele mai simple: tot ce avea de făcut era să bea ceai fără lapte și să mănânce crudități.

– Fără proteine? îl întrebă.

– Acolo, spuse Humphrey aplecându-se. Pește, puțină brânză și un cartof la două zile.

– Voi încerca, îi promise. Dar să nu te miri dacă vei afla că sufăr de anorexie cronică!

– Vei fi perfectă, afirmă tânărul bărbat râzând. Pentru Balul primăverii va trebui să-ți retușezi rochia.

– Oh nu, răspunse Eugenia. Îmi voi cumpăra alta.

– Haide, este ridicol. O rochie complet nouă pentru câteva ore de dans...?

Eugenia dădu afirmativ din cap, serioasă.

– Da. Și acum, te-aș ruga să mă lași să lucrez, adăugă cu un zâmbet. Mă voi cântări înainte de ieșire.

Mai târziu, terminându-și turneul matinal de inspecție, se întoarse în birou și începu să examineze lista de operații prevăzute pentru a doua zi. Se gândea la diferitele ieșiri de vineri când se deschise ușa.

– Nu m-ați auzit bătând, declară doctorul Grenfell înaintând. Mi-ar plăcea s-o mai văd o dată pe tânăra noastră pacientă, dacă este posibil.

Luă loc pe marginea biroului. Recomandările elaborate de Humphrey erau încă acolo. Luă hârtia cu un aer nonșalant.

– Dumnezeule mare, pentru cine este? exclamă doctorul. Cam ridicol, nu? Nu știam că avem o bolnavă sub regim.

– Nu, este pentru mine, domnule, explică Eugenia. Humphrey consideră că sunt puțin cam grasă...

– Ridicol! exclamă doctorul cu un aer aproape indignat. Sunteți perfect normală.

– Asta înseamnă... Greutatea mea corespunde cu înălțimea... Mărturisiți că sunt puțin... solidă. Moda vrea ca femeile să fie suple...

– Da, știu, mormăi doctorul rupând calm foaia de hârtie. Îi puteți spune lui Humphrey al dumneavoastră ce-am făcut cu regimul său, adăugă ridicându-se. Să mergem s-o vedem pe acea tânără fată. Barbara, nu-i așa? Se știe cine a înjunghiat-o?

– Nu, domnule. Refuză să dea cea mai mică explicație.

Harry Parker li se alătură în sală. După un scurt examen, doctorul Grenfell se îndreptă ținând mâna Barbarei în a sa.

– Totul va fi bine, afirmă cu un zâmbet aproape afectuos. Acum, te vei restabili foarte repede. Voi reveni să te văd peste o zi sau două. Doctorul Parker și domnișoara Smith se vor ocupa de dumneata.

Eugenia rămase gânditoare în timp ce se îndepărta urmată de Harry. Oare cum își putuse permite să-i rupă foaia de regim? Cel mai enervant era că ea nici măcar nu reacționase. Nu-i lăsase timp. La drept vorbind, de câtva timp se purta cu ea într-un mod ciudat. Și era descumpănită. Se obișnuise să nu vadă în el decât un practician eminent, respectat și admirat de toți. Ca toate colegele sale, îl considera de asemenea foarte seducător și îl plângea sincer că se căsătorea cu o femeie care, evident, nu i se potrivea. Dar relațiile lor nu depășiseră niciodată cadrul raporturilor firești dintre medic și infirmieră. Acum... nu mai înțelegea.

Din fericire, în acea zi nu-l mai vedea pe Humphrey, deoarece n-ar fi știut cum să-i aducă la cunoștință soarta muncii sale. În plus, încă nu-i spusese că nu va fi liberă vineri după-amiaza.

Îl întâlni a doua zi, când se ducea la blocul de radiografie.

– Și regimul? o întrebă cu un zâmbet satisfăcut.

– Ei bine, nu l-am început, mărturisi Eugenia. De fapt, nu am intenția să-l urmez. Doctorul Grenfell crede...

– Ce-l privește pe el? exclamă Humphrey.

Eugenia îi explică pe scurt ce se întâmplase.

– A îndrăznit să rupă foaia mea de regim? strigă acesta.

– Haide, calmează-te, făcu tânăra femeie cu voce blândă. N-are importanță.

– Sunt perfect calm, o asigură Humphrey. Și este o treabă foarte importantă.

O măsură cu o privire meditativă înainte de a adăuga:

– Dacă ai vrea, ai putea să fii mai suplă și mai dezirabilă decât logodnica doctorului Grenfell.

Eugenia tresări. Humphrey nu-i vorbise niciodată pe acest ton. Știa că era incapabil să fie jignitor față de ea. Pentru acest motiv, răspunse calm:

– Dacă nu mă iubești așa cum sunt, Humphrey, nu-ți rămâne decât un singur lucru de făcut.

Apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Nenumăratele sale sarcini o acaparară imediat. Nu avu timp deloc să se mai gândească la acest incident. Puțin înainte de prânz, Urgențele îi anunțară internarea unei bătrâne doamne, victimă a unui accident de circulație. Eugenia îl găsi pe soțul său în sala de așteptare.

– A ieșit să facă niște cumpărături, îi explică acesta cu un aer trist. Credeți că-și va reveni?

Eugenia se strădui să-l liniștească și puse să i se pregătească un pat pentru acea noapte.

– Dacă cineva o poate salva, acela este doctorul Grenfell, afirmă cu sinceritate.

Bătrâna doamnă fu adusă din sala de operație puțin înainte de ora cinci. Eugenia rămase la căpătâiul său timp de citeva clipe. Când ieși pentru a merge la cămin, se înnoptase și nu-l mai putea vedea pe Humphrey.

Ajunsă în pat, își aminti că iar uitase să-i spună că nu va fi liberă a doua zi după-amiază.

Capitolul 2

Își aminti despre asta a doua zi, în clipa în care își termina prânzul. Sări în picioare, se duse să telefoneze din cabina portarului.

– Alo? făcu vocea severă a lui Humphrey. Ah, tu ești? Voi fi gata într-o jumătate de oră.

– Nu pot să ies, Humphrey. Doctorul Grenfell trebuie să vină cu niște studenți. Mi-a cerut să rămân...

– Cum asta? Fără să te anunțe înainte?

– Este vina mea, mărturisi Eugenia cu voce joasă. Am uitat să-ți vorbesc despre asta. Știam de două zile, dar...

– Dar nu mi-ai spus! o întrerupse Humphrey pe un ton indignat. Oare nu mai contez pentru tine? Mai întâi alegi să nu-mi iei în considerare sfaturile dietetice, și acum mă faci să pierd o jumătate de zi întreagă!

Înainte ca Eugenia să poată spune ceva, adăugă:

– Mă duc la mama.

Tânăra femeie nu se putu împiedica să râdă. Dar și-o reproșă imediat, deoarece Humphrey închise cu brutalitate.

Doctorul Grenfell se prezentă exact la ora anunțată, însoțit de mai mulți studenți, printre care figurau și două fete tinere. Eugenia, după cum cerea tradiția, le oferi ceai când se termină vizita, dar doctorul Grenfell refuză politicos și le dădu liber elevilor săi. O urmă pe tânăra supraveghetoare până în birou pentru a lua niște fișe. În timp ce Eugenia făcea gestul de a se îndepărta, o întrebă:

– V-ați distrat bine în acea seară, domnișoară Smith?

– Da, domnule, mulțumesc, spuse aceasta întredeschizând ușa.

– V-ați întors devreme...

– Da. Humphrey avea o zi încărcată.

– Ah da, desigur, comentă doctorul Grenfell cu un aer înțelegător. Sărbătoreați ceva? Poate aniversarea dumneavoastră?

– Nu, a lui.

– Sunteți logodiți, dacă nu mă înșel?

– Da, de optsprezece luni, precizăEugenia cu răceală.

– Adevărat? Și intenționați să vă căsătoriți curând?

– În doi ani.

– Nu-i puțin cam îndepărtat? făcu doctorul ridicând din sprâncene.

– Humphrey.... Am vrea să ne cumpărăm tot ce ne trebuie înainte de a ne căsători.

– Ah da? Mărturisesc că nu înțeleg...

– Dumneavoastră nu puteți înțelege, reluă Eugenia cu țâfnă. N-aveți nici o problemă materială. Nimic nu v-ar împiedica să vă căsătoriți, dacă ați dori.

– Este adevărat, aprobă medicul cu calm. Dar asta nu înseamnă că vreau s-o fac.

În timp ce vorbea, desenase o pisică mare pe mapa de birou. Îi adăugă două mustăți impresionante și o țigară, apoi ridică ochii zâmbind.

– Mi-aș reproșa să vă mai rețin, domnișoară Smith. Probabil aveți foarte multă treabă.

Roșind de rușine, Eugenia ieși fără o vorbă.

Nu-l văzu pe Humphrey nici în acea zi, nici în următoarea, din ajunul liberului său săptămânal. Înainte de a părăsi spitalul, îi telefonă, dar după toate aparențele era foarte ocupat. Așa că plecă, lăsându-i un mesaj la secretariat.

Fu o adevărată fericire să se găsească printre ai săi. Gemenii o întâmpinară zgomotos și îi cerură imediat să le pregătească cina.

– Apari din ce în ce mai rar, am impresia, remarcă tatăl său cu un zâmbet afectuos.

– Am venit exact acum zece zile, tată. Acum avem foarte mult de lucru. Ai descoperit niște cărți noi?

În timpul cinei, tatăl îi vorbi despre o ediție veche a "Paradisului pierdut", pe care o găsise într-o mică prăvălie din Charing Cross. Bruce și Becky urcară curând în camerele lor. Rămasă singură cu tatăl său, Eugenia aduse vorba despre viitorul fratelui și al surorii sale. În scurt timp, vor intra la universitate. Chiar dacă obțineau o bursă, cheltuielile de școlarizare rămâneau importante.

– Humphrey nu are intenția să se căsătorească înainte de cel puțin doi ani, tată. Vom putea folosi o parte din economiile mele...

– Vei avea nevoie de ele, draga mea, la fel și Humphrey.

– Poate, dar nimic nu ne împiedică să prelungim termenul pe care l-a stabilit. Un an în plus nu va schimba mare lucru.

– N-am obiceiul să mă amestec în viața ta personală, draga mea, dar asupra acestui punct nu sunt de acord cu el. De ce oare nu vă mulțumiți pentru început cu un apartament mic? Ai putea chiar să continui să lucrezi un an sau doi.

– Da, știu. I-am spus asta, dar ține să cumpere totul înainte de căsătorie. Și apoi, mai este și mama sa...

– Adică?

– N-are obiceiul să trăiască singură. Depinde foarte mult de fiul său.

– Acum este bărbat. Trebuie să se gândească la propria viață, ca și la a ta, remarcă domnul Smith cu un aer ușor dezaprobator.

Eugenia ridică din umeri, resemnată. Chiar nu obișnuia să se gândească la viitor. Humphrey îi repetase de nenumărate ori că totul era "în ordine" și că nu avea de ce să-și facă griji. Acum....

***

Doctorul Grenfell împinse ușa și înaintă. Eugenia tocmai se așezase în spatele biroului, chiar în dimineața zilei în care-și reluase serviciul.

– Mi-ar plăcea să vă vorbesc, domnișoară Smith.

– Da, domnule, spuse tânăra femeie, ridicând ochii puțin mirați.

– Poate nu știți, dar mi se întâmplă să fiu chemat pentru consultații în alte țări. Mi s-a cerut să examinez soția unui diplomat britanic, stabilit la Lisabona. Este posibil să fie necesar să o operez de o excrescență pulmonară și în acest caz, îmi va trebui o infirmieră suficient de calificată pentru a urmări pacienta în timpul primelor două sau trei zile. Mi-ați face un serviciu să mă însoțiți. Sejurul nostru în Portugalia va dura aproximativ o săptămână, poate zece zile. Mi s-a spus că există acolo o clinică mică unde voi putea opera și unde bolnava își va petrece convalescența. Evident, ne vom întoarce împreună, când orice pericol va fi îndepărtat.

Eugenia rămase o clipă fără grai.

– Când trebuie să plecați, domnule? întrebă în cele din urmă.

– Cel mai târziu poimâine. Mi-ar plăcea să-mi dați un răspuns pe loc.

– Pentru cât timp? Zece zile...

Eugenia gândea rapid. Era prevăzut să-și petreacă zilele libere în compania doamnei Parsons, mama lui Humphrey. Oare cum să anuleze această întâlnire fără să o ofenseze pe bătrâna doamnă? Dar, pe de altă parte, doctorul Grenfell era superiorul său, și practic, tocmai îi dăduse un ordin.

– Cine se va ocupa de serviciu în lipsa mea?

– Patty este o infirmieră bună, răspunse practicianul cu o umbră de zâmbet. În plus, adăugă fără falsă modestie, nu vor fi de făcut foarte multe, pentru că eu nu voi fi aici.

– Foarte bine, doctore, vă voi însoți. Vă pot oare cere să-mi precizați data plecării și ce trebuie să iau cu mine? Pașaportul meu este valabil până la sfârșitul acestui an.

– Perfect. Dacă nu vă mai văd până diseară, vă voi trimite o notă. De formalitățile administrative mă voi ocupa eu, adăugă zâmbind.

Eugenia primi ordinul său de misiune pe la mijlocul după-amiezii. În timp ce-și bea ceaiul cu colegele, menționă viitoarea călătorie, temându-se de zvonurile care nu vor lipsi să apară.

– Oare cum va reacționa logodnica doctorului? întrebă Chloe Watkins, supraveghetoarea blocului chirurgical. Nu cred că va aprecia să fie... concurată.

– Dar nu sunt o rivală, protestă Eugenia. Mă mulțumesc să-mi fac meseria.

– Îți va fi greu s-o convingi...

– Este absurd. Doctorul Grenfell și cu mine chiar nu avem afinități. Îl admir în calitate de chirurg, iar el pare să creadă că sunt o bună infirmieră. De altfel, se va căsători, ca și mine...

– Nu înțeleg ce mai așteaptă, exclamă o voce. Nu-i lipsește nimic...

– Îi este teamă, asigură o altă infirmieră în mijlocul râsetelor. Dar ce va spune Humphrey?

– Nu știu... Oare ce vrei să spună? Este o misiune ca oricare alta, nu?

– În tot cazul, eu nu l-aș refuza. Doctorul Grenfell merită interesul.

– Vă las, hotărî Eugenia ridicându-se.

La puțin timp după aceea, doctorul Grenfell veni s-o găsească la birou.

– Plecăm mâine la ora șaptesprezece, o anunță.

Vă voi aștepta în fața intrării principale. Va fi de-ajuns o mică valiză. Luați niște uniforme și nu uitați pașaportul. De problemele pecuniare mă ocup eu. O voi examina pe bolnavă la coborârea din avion și o voi revedea poimâine pentru a o opera eventual. Așteptați-vă să fiți foarte ocupată. Nu veți avea deloc timp să dormiți și nici de odihnă, încheie îndreptându-se spre ușă. Întrebări?

– Nu, nici una, răspunse Eugenia după o clipă de ezitare. Bună seara, domnule.

Cu un oftat, începu să întocmească lista cu ceea ce trebuia să pună în valiză. Oare cum va primi Humphrey această veste? În acea seară ea nu era de gardă. Înainte să iasă, îi telefonă și convenir㠠să se întâlnească în hol.

Îndată ce-l văzu, tânăra femeie știu că era încă îmbufnat. Fu sincer întristată și, până la barul din cartier, se străduí să-i alunge proasta dispoziție. Nu-i aduse la cunoștință vestea viitoarei călătorii decât când se așezară pentru cină.

– De ce tu? făcu Humphrey după o clipă. Există și alte infirmiere, multe altele. Ce ai tu special?

– Nimic, cu excepția că-i cunosc metodele de lucru.

– Ai acceptat să-l însoțești?

– Da, răspunse calm Eugenia.

– Fără să mă consulți? o întrebă cu mânie stăpânită.

– N-am considerat necesar să-ți vorbesc în prealabil despre asta, Humphrey. Sunt infirmieră și mi s-a încredințat o misiune, este cât se poate de simplu. Și îți atrag atenția că nu suntem căsătoriți.

– Suntem logodiți, îi aminti Humphrey și mă aștept să se țină cont de dorințele mele. Mama nu va fi deloc mulțumită.

Eugenia nu-și putu stăpâni un gest exasperat.

– Ascultă, Humphrey, îmi pare chiar rău că o iei astfel. Nu înțeleg... Nu-l placi pe doctorul Grenfell?

– Nu asta este problema, răspunse tânărul bărbat cu un aer evaziv. Nu respecți nici una din dorințele mele.

– Dar nu este adevărat, protestă Eugenia cu blândețe. Când doctorul Grenfell mi-a cerut să-l însoțesc, nu știai nimic.

– Încăpățânarea ta depășește uneori măsura, Eugenia. Dar să nu mai vorbim despre asta. Sper că te vei întoarce la timp pentru a petrece weekendul cu mama?

Eugenia se înfioră la această perspectivă, dar zâmbi când răspunse.

– Bineînțeles. Doctorul Grenfell a spus că sejurul în Portugalia va dura aproximativ o săptămână. Așa că vom avea tot timpul.

– Mi-ar displăcea foarte mult ca mama să fie contrariată, afirmă Humphrey. Dacă ai terminat, mi-ar plăcea să ne întoarcem neîntârziat la spital. Am de lucru.

– Și eu, replică Eugenia.

***

Bentleyul doctorului Grenfell aluneca în liniște pe autostrada care ducea la aeroport.

– Regretați că ați venit?

Eugenia tresări. Oare-i ghicise gândurile?

– Puțin, mărturisi. Humphrey nu voia...

– Ah da? făcu doctorul cu un aer ușor intrigat. Și de ce?

– Nu știu... Poate pentru că... suntem logodiți...

– Și eu sunt logodit, observă doctorul Grenfell cu nonșalanță. Nu cred că Miriam ar fi ridicat vreo obiecție.

– Nu i-ați vorbit despre asta?

– Bineînțeles că nu. Nu s-a arătat niciodată interesată de munca mea, pe care o consideră mai degrabă plictisitoare.

Acum se vedea aeroportul. După o clipă, mașina se opri în fața uneia dintre intrări.

Formalitățile de vamă și de poliție nu luară mai mult de câteva minute. Eugenia se afla curând instalată în fața unei mese la primul etaj. Doctorul Grenfell lipsi câteva clipe și se întoarse cu două cești de cafea și un teanc de reviste și ziare.

– Avionul nostru pleacă în douăzeci de minute, o anunță, despăturind "Times".

Eugenia nu aprecia deloc călătoriile aeriene. Dar luând loc în avion, privi pieziș spre vecinul său și nu descoperi decât o față impasibilă. Așa că se strădui să-și ascundă teama și nervozitatea pe care le simțea.

– Acum vă puteți relaxa, făcu doctorul Grenfell după o clipă. Tocmai decolăm.

Schimbară puține cuvinte pe durata traversării. Un bărbat oacheș, scund și plinuț, îi aștepta la ieșirea aeroportului. Le luă cele două valize și se duse să le pună în portbagajul unei mașini mari.

– O oră de drum, la explică zâmbind larg.

Eugenia luă loc pe bancheta din spate și doctorul Grenfell se așeză lângă ea.

– Voi trage un pui de somn, spuse răsturnându-se pe spătarul scaunului.

Mașina se puse în mișcare și mici insule luminoase începură să defileze în întuneric. După un timp își încetini viteza și doctorul Grenfell deschise ochii.

– Destinația noastră este orașul Portimao, spuse. N-ați pus nici măcar o întrebare, domnișoară Smith. Găsesc reconfortantă lipsa dumneavoastră de curiozitate.

Orașul se afla acum în fața lor. Eugenia observă reflexele unei ape, apoi mașina trecu peste un pod, pentru a se angaja pe un bulevard larg, mărginit de numeroase ambarcațiuni de pescuit. Lăsară curând aglomerația în urmă, apoi automobilul se opri în fața unei vile mari strălucind de lumini. Coborâră în clipa în care se deschise ușa de la intrare. Un bărbat le veni în întâmpinare.

– Doctorul Grenfell? întrebă întinzând mâna. Și... infirmiera dumneavoastră. Mă numesc Clarence. Soția mea este la primul etaj... bineînțeles în pat. Sunt fericit și ușurat să vă văd. Medicul nostru este acolo... vă așteptam...

Era înalt și cu o înfățișare foarte distinsă. Chipul crispat spunea mult despre îngrijorarea pe care o simțea probabil.

– Cu siguranță, sunteți puțini obosiți.... reluă.

– Deloc, îl asigură doctorul Grenfell. Dacă permiteți, în zece minute vom fi gata.

– Da, firește. Menajera v-a pregătit două camere la primul etaj.

– Îmi voi pune halatul, doctore Grenfell, anunță calm Eugenia. Vă voi întâlni în zece minute.

Condusă de o angajată a casei îmbrăcată toată în negru, ajunse rapid în camera sa. Făcu repede o baie, își puse uniforma și coborî. Îi fuseseră de-ajuns câteva clipe pentru a redeveni infirmiera proaspătă, vioaie și liniștitoare care era.

– Bine, aprobă doctorul Grenfell văzând-o. Vorbiți franțuzește?

– Puțin, făcu ea cu uimire. De ce?

– Cu siguranță, îmi va fi mai ușor să comunic în această limbă cu medicul familiei Clarence.

Doamna Clarence, o femeie scundă, cu părul blond deschis, părea pierdută în patul imens pe care-l ocupa. Văzându-i intrând, schiță un zâmbet recunoscător. Medicul lor veni să le strângă mâna.

– Mulțumesc că ați venit, doctore Grenfell, adăugă într-o engleză nesigură, dar corectă.

Doctorul Grenfell își examină rapid pacienta, apoi cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte.

– Domnișoară Smith, mi-ar plăcea să-i vorbesc doctorului da Marcos. Vă las cu doamna Clarence.

Eugenia luă loc pe un scaun și-i zâmbi bolnavei.

– Mă simt deja mai bine, afirmă doamna Clarence. Soțul meu are o mare admirație pentru doctorul Grenfell.

– Este un practician eminent. Sunt convinsă că vă va pune pe picioare.

– Oare mă va opera? După doctorul da Marcos, am o infecție pulmonară. Refuz să fiu internată aici... Știți, nu este ca la voi.

– Dacă trebuie să intrați într-o clinică, va fi doar pentru a vă supune acolo analizelor și tratamentului pe care îl va prescrie doctorul Grenfell, afirmă Eugenia. Vă voi însoți. Ah, iată-i.

Cu siguranță, doctorul Grenfell vă va consulta.

Fu o consultație îndelungă și aprofundată.

– Cred că o intervenție va fi benefică, doamnă Clarence, declară în cele din urmă. Doctorul da Marcos a făcut toate pregătirile necesare, nu este nici un motiv să așteptăm. După operație veți rămâne o zi sau două în spital, dar domnișoara Smith vă va ține companie, ca și mine. După o săptămână, veți fi restabilită. Voi face intervenția mâine după-amiază. Doctorul da Marcos vă va da ceva pentru a vă ajuta să dormiți.

Când ieși în compania doctorului da Marcos, Eugenia începu să-și pregătească pacienta pentru noapte. Coborî câteva minute mai târziu și-i găsi pe cei trei bărbați așezați în salonul mare.

– Doarme? întrebă domnul Clarence.

– Da. Aveți o infirmieră de noapte?

– Aveam una, dar soției mele... nu-i plăcea prea mult. Ieri am rămas eu cu ea.

– Voi avea nevoie de dumneavoastră în blocul operator, domnișoară Smith. Așa că încercați să dormiți.

Se hotărî ca o angajată a casei, o bătrână doamnă întru totul demnă de încredere, să rămână la căpătâiul doamnei Clarence și să-l trezească pe doctorul Grenfell în caz de nevoie.

– Și acum, continuă domnul Clarence, dacă am trece la masă?

***

Eugenia deschise ochii peste un cer de un albastru pur și un soare strălucitor. Se îmbrăcă rapid și se duse să-și vadă pacienta. Angajata casei care își petrecuse noaptea lângă doamna Clarence plecă mulțumindu-i tinerei infirmiere. Doctorul Grenfell apăru la puțin timp după aceea.

– În această dimineață, anunță acesta cu un zâmbet plăcut, voi cere un anumit număr de analize. Dacă rezultatele sunt mulțumitoare, voi opera după-amiază. În afară de domnișoara Smith, veți avea o infirmieră portugheză. Va ști cum să vă îngrijească după ce noi vom pleca.

Doamna Clarence dădu slab din cap.

– Nu mă simt foarte bine, doctore. La drept vorbind, nu mă preocupă deloc ceea ce se poate întâmpla.

– Un motiv în plus pentru a înainta cu repeziciune, spuse practicianul cu un zâmbet liniștitor. Acum, vă las. Imediat va veni o ambulanță pentru a vă duce la Portimao.

Micul oraș Portimao sclipea într-o lumină aproape orbitoare sub soarele de primăvară. Situat în centrul aglomerat, spitalul părea minuscul și oarecum prost întreținut. Dar camera care-i fu atribuită doamnei Clarence era spațioasă și bine orientată. Eugenia începu imediat să-și instaleze confortabil pacienta. Doctorul Grenfell intră câteva clipe mai târziu, urmat de colegul său portughez și de un al treilea bărbat care se dovedi a fi anestezistul. O consultară pe doamna Clarence și schimbară câteva observații de ordin general.

– Veți petrece sărbătorile de Paște în Anglia, promise chirurgul. Mi s-a spus că aveți doi băieți mici?

Fața palidă a doamnei Clarence se lumină.

– Este adevărat?

– Bineînțeles. În trei săptămâni, veți putea călători fără probleme. Vă vom lăsa în compania domnișoarei Smith. Va ieși imediat să ia masa de prânz. Între timp, doctorul da Marcos vă va prezenta infirmiera portugheză. Se numește Amalia Deniz și vorbește englezește.

Doctorul da Marcos se întoarse la puțin după aceea, urmat de o tânără fată cu fața fină și zâmbitoare. Prezentările încheiate, Eugenia se izolă într-un colț al încăperii cu colega sa.

– Poate vă voi putea explica puțin metodele de lucru ale doctorului Grenfell, începu tânăra femeie. Îți voi spune Amalia dacă nu vezi nici un inconvenient. Firește, îmi poți spune Eugenia. Bine. Vei găsi toate fișele în dosar. Voi rămâne cu doamna Clarence până la miezul nopții, dar camera mea este chiar alături. Să nu eziți să vii să mă vezi în caz de nevoie. Îți vei încheia garda la ora opt dimineață, dar voi fi aici, pentru a te ajuta să faci patul. Acum, ascultă-mă bine...ț

***

Amalia era o infirmieră atentă și perspicace.

– N-am asistat niciodată la o operație de acest gen, mărturisi aceasta. În general, se face la Lisabona.

– Da, știu. Dar doamna Clarence n-ar fi suportat o călătorie atât de lungă.

Intervenția începu puțin timp după aceea.

Spre marea sa surpriză, Eugenia descoperi că se considera că-l asistă pe doctorul Grenfell. Simți o oarecare teamă, nelucrând în blocul operator de un anumit timp.

Dar temerile îi dispărură în clipa în care, cu mască și cu mănuși, îi întinse primul instrument chirurgical doctorului Grenfell. Intervenția se desfășură într-o tăcere aproape totală. După un timp, practicianul se îndepărtă pentru a-l lăsa pe unul dintre asistenții săi să încheie punctele de sutură.

– Totul este în ordine, comentă doctorul Grenfell scoțându-și mănușile. Mulțumesc, domnișoară Smith. Vă voi regăsi în reanimare. Să nu vă îndepărtați de pacientă.

Părea distant și de o politețe rece. Eugenia n-ar fi știut să spună de ce această atitudine o făcea puțin nefericită.

Capitolul 3

– S-a terminat, doamnă Clarence, anunță Eugenia cu voce blândă. Totul s-a desfășurat foarte bine. Fiți liniștită și dormiți. Rămân lângă dumneavoastră...

Doamna Clarence scoase un sunet neclar și închise ochii. Doctorul Grenfell intră câteva clipe mai târziu.

– Și-a recăpătat cunoștința acum aproximativ două minute, îl informă Eugenia.

– Bine, făcu doctorul, aruncând o privire asupra fișei de temperatură.

Amalia stătea de cealaltă parte a patului.

– Vreți s-o înlocuiți pe domnișoara Smith timp de câteva minute? o întrebă. Are nevoie de o ceașcă de ceai.

O tavă de ceai fusese pregătită în mica sală de așteptare care se afla în spatele culoarului.

– Mă voi alătura cu plăcere dumitale, declară doctorul lăsându-se pe scaun. Te-ai descurcat foarte bine în sala de operație, Eugenia.

Era prima dată când îi spunea pe nume.

– Probabil că aș fi fost mai bună dacă aș fi știut că vă voi asista, remarcă tânăra femeie.

Doctorul făcu un gest nonșalant și luă un biscuit din tava pe care i-o întinse.

– Nu spune prostii! Voi dormi aici, o anunță. Ești de gardă până la miezul nopții dacă este cazul, poate mă vei ajuta. În afara dumitale, nimeni nu trebuie să se atingă de drenuri. Le va păstra timp de patruzeci și opt de ore. Dacă trebuie schimbate flacoanele, fă-o dumneata însăți. Și anunță-mă dacă decelezi cel mai mic semn de deteriorare. Știu că-ți pot acorda încredere, dar nu suntem în Anglia. Așa că, să nu-mi reproșezi că repet dispozițiile.

Eugenia îi zâmbi.

– Nu vă reproșez. Sunt fericită că intervenția s-a desfășurat bine.

– Este încă prea devreme pentru a ne pronunța definitiv, dar sunt optimist. Să mergem să ne vedem pacienta.

Amalia ieși puțin după întoarcerea lor. Era prevăzut că o altă infirmieră va răspunde la un eventual apel.

– Oricum, nu voi fi departe, preciză doctorul Grenffel pornind pe culoar.

Reveni de două ori înainte de miezul nopții, apoi din nou, când Amalia își luă în primire serviciul. Doamna Clarence dormea. Toate aparatele de care era înconjurată funcționau normal.

– În pat, domnișoară Smith, ordonă chirurgul.

Eugenia ieși, murmurând:

– Bună seara.

Următoarele două zile erau de o importanță capitală.

Eugenia nu dormi decât foarte puțin în aceste patruzeci și opt de ore. Dar se consideră pe deplin recompensată când pacienta sa fu, în sfârșit, eliberată de tuburi, flacoane și masca de oxigen.

A treia zi dimineață, doctorul Grenfell se declară mulțumit de starea generală a bolnavei. O privi nehotărât pe Eugenia și declară:

– N-ai avut nici o clipă de odihnă, Eugenia. Mâine ia-ți liber, o meriți. Deocamdată, totul este bine. Doamna Clarence se va putea întoarce curând acasă. Am deplină încredere în doctorul da Marcos, iar Amalia ne-a dovedit că este în stare să te înlocuioască. Începând de mâine, dumneata și cu mine vom acționa ca spectatori.

Ieși fără să aștepte vreun comentariu.

Eugenia resimțea acum oboseala acumulată în timpul acelor lungi ore de veghe și de muncă. Își dorea să-și scoată uniforma și să pornească într-o plimbare de-a lungul coastei. Praia da Rocha nu era decât la jumătate de oră de mers. Amalia i-l descrisese ca pe un sat mic, cu dughene, culori împestrițate și străzi mari ce duceau spre mare. Era puțin cam răcoare pentru a face baie, se gândi, dar nisipul trebuia să fie cald sub soarele de primăvară. Și ce plăcere să se așeze pe terasa unei cafenele... Dar nu avea bani. Doctorul Grenfell spusese că se va ocupa el de "problemele pecuniare". Își promise să-i vorbească despre asta cu prima ocazie.

Îl revăzu la prânz, dar era însoțit de doctorul da Marcos și nu putu decât răspunde la întrebările sale și să-i asculte cu atenție instrucțiunile. Când reveni, seara, era singur.

– Încă două sau trei zile și ne vom putea întoarce acasă, declară așezându-se lângă doamna Clarence. Până atunci, domnișoara Smith și cu mine vă vom ține companie. Apoi, doctorul da Marcos

și Amalia vor prelua ștafeta. Să urmați sfaturile medicului dumneavoastră și să nu faceți nimic fără să-l ascultați. Vă voi examina când veți veni în Anglia în timpul vacanței de Paște.

Fața încă lividă a doamnei Clarence se lumină de un zâmbet.

– Nici soțul meu, nici eu nu vă vom putea spune vreodată cât vă suntem de recunoscători. În prima zi când Eugenia m-a obligat să mă așez pe un scaun... aș fi strigat.... Înțelegeți, nu mai aveam decât o singură dorință, să mă întind în pat și să aștept să mor. Acum știu că m-a ajutat să trăiesc. Nu puteți ști ce înseamnă asta pentru mine.

– Ba da, o știu, afirmă doctorul Grenfell pe un ton grav.

– Da, desigur, dumneavoastră sunteți cel care redați speranța...

– Aș fi incapabil s-o fac fără oameni ca Eugenia, Amalia sau doctorul da Marcos.

Doamna Clarence își îndreptă ochii spre Eugenia, care asculta în tăcere.

– O fată atât de frumoasă... Să-și piardă timpul cu oameni ca mine...

– Doamnă Clarence, vă pot asigura că domnișoara Smith nu-și pierde deloc timpul.

Se ridică și plecă spre ieșire, ignorând privirea stupefiată a Eugeniei. Câteva clipe după aceea, tânăra infirmieră se întoarse spre pacientă.

– Mă întorc într-un minut, o anunță, înainte de a se avânta spre culoar.

Doctorul Grenfell se oprise pentru a discuta cu anestezistul.

– Ai uitat ceva, domnișoară Smith? o întrebă apropiindu-se.

– Pentru ziua mea liberă... n-am bani portughezi... ați spus...

– Vom mai vorbi despre asta mâine dimineață, promise medicul cu un zâmbet plăcut.

Dar Eugenia fu puțin iritată de acest răspuns pe care-l găsi cam impertinent. La urma urmei, putea să schimbe câteva lire și să iasă din spital fără să-i aștepte consimțământul!

– Păreți contrariată, observă doamna Clarence.

– Nu, nu, răspunse tânăra femeie străduindu-se să zâmbească. Ce ați spune oare de o oranjadă? Mă voi alătura dumneavoastră cu plăcere. Presupun că, acum, domnul Clarence nu va întârzia să se anunțe. Vă voi îmbrăca. Dacă doriți, diseară vă voi spăla părul. Arătați foarte bine.

Era o adevărată plăcere s-o vadă pe doamna Clarence recăpătându-și un chip normal. Mai avea încă un drum lung de parcurs, dar suportase foarte bine șocul postoperator și acum, vindecarea sa nu mai era decât o chestiune de timp.

La capătul acestei zile, Eugenia adormi gândindu-se la lunga plimbare pe care intenționa s-o facă a doua zi. Pe o plajă însorită...

Imediat după ce se trezi, îi făcu o vizită pacientei. Amalia îi spuse că doamna Clarence dormise un somn liniștit. Curbele temperaturii și ritmului cardiac erau aproape normale. Nu exista nici cel mai mic semn de complicație. Liniștită, Eugenia se întoarse în camera sa și se îmbrăcă. Luă un mic dejun rapid și ieși în soarele matinal.

Spitalul se afla în centrul orașului. Grilajul din fier forjat, cu care erau prevăzute zidurile înalte, rămânea aproape mereu deschis. Eugenia se opri pe marginea trotuarului, ezitând între două direcții. O Simca veche veni să parcheze în fața ei.

– Ah, iată-te, făcu doctorul Grenfell, ca și când o așteptase. Urcă, nu avem timp de pierdut.

Eugenia îl privi fără să miște un deget.

– Să urc? se miră Eugenia. De ce? Intenționam să mă duc în oraș și să-mi continuu drumul spre plaja din Praia...

– Ce ingratitudine! M-am străduit să închiriez o mașină pe timpul zilei, crezând că te voi face să descoperi Capul St.Vincente și castelul lui Henric Navigatorul! Este foarte aproape de aici. Voiam să te duc apoi la Sagres, unde vom putea mânca de prânz înaintea unei plimbări la munte. Monchique este o mică regiune foarte calmă, să știi. Evident, dacă preferi să vizitezi prăvăliile din Portimao... va trebui să mă resemnez să merg singur.

Impresionată de aerul său trist și descurajat, Eugenia îndrăzni:

– Mă voi lăsa tentată dacă vă gândiți... Asta va dura toată ziua...

– Într-adevăr, confirmă medicul pe un ton grav. Dar nu există nici un motiv să nu ne înțelegem. Urcă.

Tânăra fată se supuse, spunându-și că era ridicol să refuze o ofertă atât de generoasă și de dezinteresată.

– Ai citit ceva despre această parte a lumii? o întrebă doctorul Grenfell.

– N-am avut timp deloc...

– Plajele la modă sunt în urma noastră. Sunt foarte numeroase, dar cele mai frecventate sunt Faro și Albufeira. La Praia da Rocha se află un hotel mare, luxos. Mai departe nu vei mai vedea decât cătunuri. Între noi, este tot ce e mai bun pe aici.

Mica mașină se îndreptă spre ocean, mergând de-a lungul castelului fortăreață din St.Catherine, apoi pe bulevardul ce dădea spre mare.

Depășiră curând un pod care trecea peste un râu și pătrunseră într-un oraș.

– Îți ofer o cafea? propuse doctorul Grenfell mergând să gareze mașina la marginea unui teren viran.

Înconjură vehiculul pentru a o ajuta pe tânăra femeie să coboare.

– Pe aici, îi indică luându-i mâna pentru a o duce spre o străduță care dădea într-un scuar.

De jur-împrejur, Eugenia văzu mici prăvălii care se adăposteau sub arcadele umbroase. Nu erau decât portocali. Și toți înfloriți. Dar aveau de asemenea și fructe, ceea ce nu putu decât s-o mire pe Eugenia.

– Vino, îi ordonă însoțitorul său conducând-o spre o terasă.

Un chelner apăru zâmbitor. Luă comanda și se îndepărtă.

– Așadar, nu cunoști deloc această regiune, observă doctorul Grenfell. Mi-ai spus că n-ai avut timp să...

– Am consultat o hartă înainte de a ieși, îi spuse tânăra femeie calm. Știu că ne îndreptăm spre vest și că munții se află la nord, dar nu știu nimic despre orașele pe care le vom străbate, despre oameni... Ați mai fost deja aici, îmi imaginez?

– Da, de mai multe ori. Vrei să ne oprim puțin pentru a-ți permite să vizitezi magazinele?

– Nu, mulțumesc.

O luară pe drumul care mergea direct spre mare, depășind mici sate înconjurate de smochini și migdali. Din când în când apăreau câteva case izolate, pete albe pe câmpie, care arătau că turismul, după toate aparențele, nu fusese încă denaturat. Intrând în Villa da Bispo, doctorul Grenfell observă:

– Este ultimul sat de oarecare importanță înainte de Cap St.Vincent. Vom începe de aici, apoi vom merge la Sagres pentru a vizita castelul prințului Henric.

St.Vincent nu era decât o stâncă dură și pustie. Punctul extrem era ocupat de un far. Acolo existau de asemenea câteva magazine care ofereau haine din lână, pălării și broderii. Eugenia nu se putu opri. Vizită rapid farul și se întoarse la mașină cu însoțitorul său. Până la Sagres, pe cealaltă coastă a Capului, nu încetă să pună întrebări.

Castelul prințului Henric era un vestigiu din secolul al XV-lea. Eugenia întârzie îndelung acolo, interesându-se de toate aspectele acelei fortărețe, încercând să-și imagineze navigatorii care plecau odinioară să cucerească Indiile și Africa. Ascultă explicațiile doctorului Grenfell și, când plecară, declară:

– Trebuie să-mi procur o carte despre această regiune.

– Nimic nu te împiedică să te întorci aici, pentru o a doua vizită, afirmă doctorul liniștit.

– Ar fi minunat, răspunse tânăra femeie pe un ton visător.

Mâncară de prânz la pousada care domina plaja din Sagres. Era o clădire cu un singur etaj, cu un acoperiș lung din țigle roșii și pereții de un alb strălucitor. Sala restaurantului era pe jumătate goală. Ieșiră de acolo după ce savurară suculente fileuri de pește însoțite de crochete mici, urmate de fructe și cafea foarte tare.

– N-a fost decât o întrerupere, remarcă doctorul Grenfell cu un zâmbet.

Eugenia se surprinse gândindu-se că-i găsea compania tot mai plăcută.

– Știu un mic han unde se servește un ceai demn de tot respectul, afirmă medicul. Ne vom opri acolo pe drumul de întoarcere.

Aerul devenea tot mai rece pe măsură ce urcau muntele în direcția Silves. Dar peisajele pe care le descopereau erau la fel de frumoase și desfrunzite. Doctorul Grenfell opri vehiculul pe culmea unei coline înclinată peste un ansamblu de locuințe.

– Maurii au ocupat acest oraș până la mijlocul secolului al XIII-lea, îi explică. Clădirea enormă pe care o vezi în centru era citadela lor. Catedrala este chiar alături.

Porni mașina și o lăsă să alunece ușor spre Silves, un oraș mic, aproape în întregime construit din căsuțe mici cu pereți albi. Parcă în fața bisericii.

– Sper că nu te plictisești? o întrebă în timp ce traversau pentru a trece sub bolta impozantului edificiu.

– Oh nu, făcu Eugenia cu un oftat. Nu voi uita niciodată această zi.

– Și eu îmi voi aminti de ea.

Puțin timp după aceea ieșiră, vizitară rapid fortăreața și urcară din nou în mașină.

– Am crezut că va fi mai frig, observă Eugenia. Ne aflăm în plin munte nu-i așa?

– Da, dar Silver se află într-o vale. Verile sunt uneori foarte calde aici.

Drumul cotea printre coline, mărginit de stejari, de plute, eucalipți și portocali. Hotărâră de comun acord să nu oprească la Saldas, o mică stațiune termală care data din epoca romană.

Dar – deformație profesională? – nu se putură împiedica să constate existența unui spital în care se tratau diferite forme de reumatism.

Eugenia descoperi Monchique cu uimire. Admiră îndelung căsuțele construite în terase, grădinile strălucind de toate florile de primăvară, vederea grandioasă a litoralului care se contura în depărtare. Cumpără câteva cărți poștale și acceptă micul pahar de lichior al regiunii, pe care i-l oferi însoțitorul său. Nu aprecie deloc această băutură, dar doctorul Grenfell dorea evident s-o facă să-l guste.

– Toate astea sunt... foarte stranii, remarcă Eugenia căutându-și cuvintele. Te-ai crede într-o altă lume.

Doctorul Grenfell aprobă dând din cap serios. Așteptă ca tânăra femeie să-și scrie ilustratele înainte de a adăuga:

– Micul han despre care ți-am vorbit se află la aproximativ doi kilometri de aici.

Când, puțin timp după aceea, ajunseră acolo, soarele încălzea încă și aerul era aproape blând. Luară loc pe o terasă și comandară ceaiul.

– Este splendid, declară Eugenia. Aș fi dorit să locuiesc în această regiune. Pentru plăcerea de a mă plimba pe munte și a mă întoarce aici în fiecare seară.

– Ai gusturi simple, Eugenia, observă doctorul Grenfell. Oare nu-ți place să ieși? Cabaretele și discotecile?

– Nu. La drept vorbind, îmi place să dansez, dar cine s-ar gândi să se agite pe o pistă de dans după ce a descoperit atâta frumusețe? Nu voi uita niciodată această zi.

– Nici eu, întări însoțitorul său privind-o drept în ochi.

Curând, se întoarseră din drum, parcurgând fără grabă cei treizeci de kilometri care-i despărțeau de Portimao, oprindu-se din când în când să admire peisajul, sau să cumpere câteva amintiri. Astfel, Eugenia achiziționă o vestă din lână și o cutie sculptată pentru tatăl său.

– Voi cumpăra niște dulciuri pentru gemeni când voi fi la Portimao, explică. Adoră tot ce se mănâncă. Logodnica dumneavoastră poate va aprecia una dintre aceste eșarfe brodate? Sunt atât de frumoase...

Această sugestie făcu să fie imediat pusă la locul său.

– Nu este deloc stilul lui Miriam, afirmă doctorul Grenfell pe un ton aspru.

Se despărțiră în fața intrării spitalului. Mulțumindu-i oarecum rece însoțitorului său, Eugenia încerca sentimente amestecate. Amalia, pe care o întâlni puțin după aceea, îi spuse că medicul chirurg era așteptat la cină și că întârziase. Tânăra femeie regretă că acordase atât de mult timp alegerii unei eșarfe. O eșarfă pe care doctorul Grenfell nu o considera demnă de Miriam!

Două zile mai târziu, doamna Clarence se putu întoarce la domiciliu la bordul unei ambulanțe, în compania Eugeniei. Acum se prezenta mult mai bine și vorbea deja despre călătoria sa la Londra, în timpul vacanței de Paște.

Comportamentul doctorului Grenfell se schimbase foarte mult. Când se adresa tinerei infirmiere, era mai mult pe un ton sever și fără să-i spună niciodată pe nume. Eugenia se întreba deseori dacă nu-și închipuise doar lunga și minunata lor plimbare prin munții din Algarve. Când veni s-o caute pentru a o anunța că se vor întoarce în Anglia în două zile, tânăra femeie se mulțumi să răspundă:

– Foarte bine, domnule. Până atunci, mă voi asigura că Amalia va ști să aplice instrucțiunile dumneavoastră.

– Fă-o în dimineața asta, dacă vrei. Nu trebuie să pleci din Portugalia fără să fi văzut grotele din Ponte de Piedade. Vom merge să le vizităm după prânz.

– Trebuie să-mi fac bagajele.

– Oh, doar o valiză... nu va lua mai mult de câteva minute.

– Da, este adevărat.

– Pe curând.

Era o zi superbă. Aprilie de-abia începuse și soarele era deja cald. Străbătură Lagos fără să se oprească și continuară până la Ponte de Piedade. Doctorul Grenfell opri mașina și veni repede să-și ajute tânăra însoțitoare să coboare.

– Vom merge pe jos, o anunță cu o privire spre picioarele sale.

Eugenia se felicită că-și pusese pantofi cu tocuri joase.

Nu fu lucru ușor să depășească terenul pietros și accidentat care-i despărțea de mare. Dar Eugenia uită de oboseală descoperind spectacolul impresionant al grotelor. Se descălță imediat și se duse să-și ude picioarele în apa rece ca gheața a oceanului.

– Aș rămâne cu plăcere în Portugalia! exclamă pe un ton vesel. Nu este minunat?

Se întoarse, râzând încă, și descoperi pe fața doctorului o expresie pe care n-o observase niciodată.

– Ba da, răspunse acesta cu voce blândă. Tocmai am observat asta.

– Oh, n-ați venit niciodată până aici? Dacă înțeleg bine, va trebui să escaladăm aceste roci pentru a ajunge la mașină?

Îl precedă, țopăind fericită cum nu mai fusese de mult timp. Humphrey? Viitoarea sa căsătorie? Nu se opri nici măcar o dată pentru a se gândi. De altfel, nici la spitalul Sfânta Clara. Era copleșită de o imensă bucurie și de sentimentul că trăia un vis extraordinar. La jumătatea drumului între șosea și plajă auzi un fel de geamăt. Rămase pe loc, ascultând cu atenție. Era un plânset.

Doctorul Grenfell îl auzise de asemenea. Veni lângă ea, cu un deget pe buze. Se îndepărtă câțiva pași și îngenunche pe iarbă. Alăturându-i-se, Eugenia văzu groapa pe care o descoperise.

– Evident, grotele se prelungesc pe o mare distanță, murmură doctorul. Mă întreb...

– Voi coborî eu. Dumneavoastră nu veți reuși niciodată să treceți prin această deschidere.

– Crezi? făcu el râzând.

Se lăsă să alunece cu rapiditate și.... dispăru.

– Doctore Grenfell! Doctore Grenfell! Unde sunteți?

Eugenia își dădu seama de nota de panică ce făcea s-i tremure vocea. Dar nu și-o putuse stăpâni.

– Încetează să strigi inutil! îl auzi răspunzând după un timp. Va trebui să cobori și dumneata, Eugenia. Aici se află un băiețel, cu un picior rupt, mi se pare. Începe prin a-ți introduce picioarele, te voi prinde...

Eugenia nu putu decât să se supună. Simți mâinile doctorului Grenfell pe ea, apoi se află în picioare pe pământ. În groapă era întuneric, dar tânăra femeie îl zări pe băiețelul întins la picioarele medicului. Evident, își rupsese piciorul căzând în groapă. O tăietură urâtă se deschidea la tâmplă. De acolo curgea încă sânge.

– Mai întâi fractura, hotărî chirurgul. Îi vom lega amândouă picioarele împreună, pentru că nu dispunem de atelă. Dă-mi cureaua dumitale.

Eugenia se supuse în tăcere. Cureaua în chestiune era din piele de crocodil și o costase o mică avere. Doctorul Grenfell se folosi de ea ca și când era vorba de un banal capăt de sfoară. Consideră chiar necesar s-o taie în două, folosind pentru asta briceagul său, în scopul de "a asigura mai bine imobilitatea piciorului". După o clipă, se declară mulțumit. Băiețelul era încă inconștient.

– Oare cum îl vom scoate de aici? întrebă Eugenia, înnodându-i batista doctorului Grenfell în jurul frunții.

– Voi trece eu primul. Va trebui apoi să-i ridici brațele cât mai sus posibil, pentru a-mi permite să-l prind. Va suferi puțin, dar nu există altă soluție.

După câteva clipe, Eugenia să străduia să ignore strigătele scurte și stridente care răsunau în semiobscuritate.

– Oare sunt... șobolani? întrebă în cele din urmă cu o grimasă.

– Evident, răspunse doctorul Grenfell pe un ton nerăbdător. Se găsesc în toate grotele din lume.

– Mi-e foarte teamă de șobolani...

– Haide, haide. O fată mare ca dumneata!

Jignită de această remarcă, Eugenia strânse din dinți și tună și fulgeră în tăcere.

– Nu te mai gândi la asta, o sfătui chirurgul, ridicând băiețelul. Vrei să-l ții lângă perete?

Începu să escaladeze peretele stâncos, după o clipă dispăru, apoi se aplecă din nou peste orificiu.

– Acum ridică-i brațele, îi ordonă.

Eugenia ascultă, stimulată de zgomotele înăbușite pe care le auzea în spatele său. Doctorul Grenfell prinse mâinile tânărului rănit și, dintr-o mișcare lentă și puternică, îl trase spre el. După o clipă, capul îi reapăru.

– Acum, dumneata.

– Sunt foarte grea, spuse Eugenia.

– Să nu exagerăm. Să spunem, că ești foarte sănătoasă. Din fericire, de altfel. Nu m-ai fi putut ajuta dacă erai dintre acele tinere femei fără forță, nici energie.

Eugenia înfipse un picior în pământul sfărâmicios, alunecă și se lamentă.

– Domnule Grenfell, nu reușesc...

– Nu găsești oare acest "domnule Grenfell" puțin deplasat în asemenea situație? făcu medicul cu vocea sa liniștită. Numele meu este Gerard. Încetează să te învârți în cerc și dă-mi mâna. Trebuie să-l ducem pe acest băiat la spital.

Se aplecă periculos, o prinse de încheietura mâinii și se îndreptă.

– Hopa! exclamă cu un zâmbet.

Fu o operație lungă și laborioasă. Când ieși în sfârșit la aer liber, Eugenia respiră cu zgomot și avea junghiuri dureroase în brațe.

– În picioare! îi ordonă însoțitorul său. Avem treabă.

– Ai milă! protestă tânăra femei. Drept cine mă iei? Șobolanii care mă pândeau, gata să sară asupra mea, cureaua redusă la o bandă, pielea jupuită...

– Haide, calm! Trebuie să ne gândim la copil, Eugenia.

– Îți cer iertare, făcu Eugenia ridicându-se. Trebuie să-l iau de picioare?

– Da, eu îl voi căra, iar dumneata vei merge lângă mine, susținându-i picioarele. Trebuie să rămână drepte. Mașina nu este departe.

Se aplecară în același timp și, fiecare de partea sa, ridicară încet băiețelul. Când ajunseră la șosea, Eugenia era la capătul puterilor. Dar doctorul Grenfell nu-i acordă nici un răgaz.

– Instalează-l în spate, îi ordonă. Dumneata te vei așeza în față.

O privi pe furiș. Era palidă de oboseală. Mâinile și brațele îi erau pline de pământ și de julituri. Șuvițe de păr îi cădeau în dezordine pe frunte. Dar rămânea frumoasă.

– Plimbarea noastră n-a fost lipsită de neprevăzut, observă doctorul pornind mașina.

– Este cel mai mic lucru care se poate spune, răspunse Eugenia. Nu voi uita niciodată această zi. Evident, pentru acest băiețel... De fapt, oare cum îl vor identifica?

– Probabil dispariția i-a fost semnalată poliției. Va fi pe mâini bune.

– Sărmanul, spuse tânăra femeie întorcându-se. Sunt fericită că l-am găsit.

– Da, a avut noroc. Grotele nu sunt frecventate deloc în această perioadă a anului. Chiar dacă ar fi putut striga după ajutor, nimeni nu l-ar fi auzit. Regreți că plecăm, Eugenia?

– Oh, da! Voi păstra o amintire foarte emoționantă despre... tot. Sunt mulțumită că doamna Clarence este în afară de pericol, acum. Mă voi plictisi la Sfânta Clara...

– Îl vei avea pe Humphrey, remarcă doctorul Grenfell ca pentru a o consola.

– Da, oftă tânăra infirmieră, pe un ton puțin convins.

– Ar putea chiar să grăbească data căsătoriei.

– Crezi? Ce motiv ar avea s-o facă?

– Teama de a te pierde, poate.

Mașina trecu de grilajul spitalului și se opri.

– Aleargă la Urgențe și spune-le că avem un rănit, ordonă doctorul Grenfell. Îl voi aduce eu.

Câteva clipe mai târziu, Eugenia ajunse în camera sa. Făcu rapid o baie, se schimbă și își puse plasturi pe coatele și pe genunchii zdreliți. Ar fi acceptat oare să-l însoțească pe doctorul Grenfell – nu, Gerard – dacă o invita la cină? Nu, hotărî. Deoarece mai avea multe de făcut: să-și pregătească valiza, să-și spele părul...

Puțin timp după aceea, îl întâlni în clipa în care ieșea de la cantină.

– Era gata să te invit la cină, o anunță. Dar mi-am spus că nu avea sens.

Eugenia simți copleșind-o o undă de mânie.

– Ah, adevărat! exclamă. Oricum, cu siguranță n-aș fi acceptat!

Apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Ajungând în cameră, își promise că, îndată ce se va întoarce la Londra, se va strădui să-l convingă pe Humphrey să grăbească data căsătoriei.

Oare nu trebuia să înalțe cât mai repede o barieră de siguranță între ea și doctorul Grenfell?

Capitolul 4

A doua zi dimineață, când intră în camera doamnei Clarence, îl găsi pe doctorul Grenfell așezat lângă pacienta sa. Aceasta din urmă zâmbi văzând-o pe tânăra infirmieră. Părea într-o dispoziție excelentă.

– Bună ziua, draga mea Eugenia. Tocmai îi spuneam doctorului Grenfell că foarte multe femei preferă încă să se căsătorească și să-și fondeze un cămin mai degrabă decât să se consacre unei cariere sau, ceea ce este mai rău, să ducă o viață inactivă. Ce crezi despre asta?

– Mărturisesc că nu mi-ar displace să încerc experiența unei vieți de inactivitate, răspunse Eugenia pe un ton degajat. Dar numai pentru un timp. Mi-ar plăcea și să trăiesc puțin ca acele manechine care se văd pe coperțile revistelor...

– Acelea sunt în general foarte slabe, ca să nu spun scheletice, declară doctorul Grenfell, întorcându-se pentru a o examina cu o privire pătrunzătoare. Nu îndeplinești condițiile, Eugenia.

Doamna Clarence izbucni într-un râs cristalin, aprobând ceea ce în ochii ei era un compliment de-abia ascuns. Eugenia se sili să râdă de asemenea.

– Mă duc să vă pregătesc micul dejun, declară cu vocea sa calmă și stăpânită.

Când se întoarse, doctorul Grenfell ieșise. Folosi orele următoare conversând cu doamna Clarence, făcând-o să se ridice și încurajând-o să meargă puțin pe micul balcon al camerei. Puțin după prânz, o ajută să se întoarcă în pat, se asigură că fișele medicale erau la zi și făcu ultimele recomandări Amaliei. Doctorul Grenfell, cu care avu o scurtă întrevedere în acea seară, o anunță că vor zbura spre Anglia a doua zi dimineață. Avea, adăugă, o cină foarte importantă și n-o putea anula sub nici un pretext.

– Cu siguranță, Humphrey va găsi modalitatea de a fi liber și de a-ți ține companie, bombăni doctorul.

Eugenia încuviință cu un aer senin, dar liniștea sa sufletească nu era decât aparentă. Nu uitase deloc observația chirurgului asupra greutății sale. În plus, era aproape sigură că Humphrey nu considera necesar să se deranjeze pentru a-i sărbători întoarcerea. În definitiv, absența sa nu durase decât puțin mai mult de o săptămână.

Bănuielile i se dovediră întru totul justificate. În camera sa de la spitalul Sfânta Clara, își puse lucrurile la loc, își pregăti uniforma pentru a doua zi și se întinse pe pat pentru a se gândi din nou la ziua care tocmai trecuse. Părăsiseră Portimao imediat după micul dejun. De-a lungul întregii călătorii, doctorul Grenfell se arătă politicos, dar distant, iar ea nu avusese să-i reproșeze nici o nouă observație. Găsiră Bentleyul doctorului la ieșirea din

aeroportul Heathrow, parcat în fața intrării principale. Până la spitalul Sfânta Clara, Eugenia fusese incapabilă să articuleze cel mai mic gând coerent.

– A fost o călătorie foarte plăcută, doctore Grenfell, îl asigurase când acesta coborâse pentru a-i deschide portiera. Mulțumesc.

După o pauză, adăugase:

– Mi se pare că am ajuns la timp pentru întâlnire.

– Și dumneata? o întrebase doctorul pe un ton degajat. Ce vei face? Îi telefonezi lui Humphrey pentru a veni să te întâlnească? Distracție plăcută, domnișoară Smith. Nu uita că de mâine îți vei relua munca...

– Oh, nu mă mai gândeam la asta, bâigui tânăra femeie. Este de preferat să trec pe la secretariat.

Doctorul Grenfell se mulțumi să dea aprobator din cap înainte de a merge să deschidă portbagajul vehiculului. După o scurtă ezitare, Eugenia se îndreptase spre căminul infirmierelor, simțindu-se ușor deprimată și puțin ofensată.

Îl întâlnise pe Humphrey puțin după cină.

– Mi-ai vorbit de o săptămână, începuse acesta pe un ton rece. Este a noua zi de când ai plecat. Presupun că ți-ai prelungit sejurul în Portugalia pentru a te distra puțin?

– Nu, dragul meu, îi răspunsese cu voce blândă. N-am încetat să lucrez. Doamna Clarence, pacienta noastră, și-a revenit treptat după operație. Aș fi vrut să mai rămân două sau trei zile lângă ea, dar doctorul Grenfell avea o întâlnire importantă.

Fără îndoială cu încântătoarea Miriam, se gândise, stăpânindu-și un oftat.

– Mama nu este deloc mulțumită, o asigurase Humphrey.

N-ar fi trebuit să te duci să zburzi în...

– N-am fost să zburd, Humphrey. Am muncit foarte mult, să știi.

– Asta cred și eu! exclamase acesta cu mânie. Pentru că nu spui niciodată nu, se profită de bunăvoința ta și te transformi în sclavă!

– Oh nu, am avut totuși o zi de odihnă.

– Și ce-ai făcut? o întrebă imediat.

– Doctorul Grenfell a închiriat o mașină și ne-am dus să ne plimbăm pe coastă. A fost splendid. Soarele, peisajele, aerul blând...

Humphrey scoase un fel de mârâit înainte de a afirma:

– Sunt jignit și contrariat. Sper că nu te vei mai lansa în acest gen de aventură.

– Dar n-am făcut nimic rău, exclamase Eugenia. Nu înțeleg de ce o iei în acest fel. Nu mi-ai spus nici măcar că ești fericit că mă vezi.

Cuprinsă brusc de furie, adăugase:

– Urc să mă culc.

Ajunsese în camera sa pentru a se încuia acolo și a plânge cu lacrimi cât pumnul. Dar fusese incapabilă să-și explice adevăratele motive ale acestei tristeți. Acum, era prea epuizată pentru a mai gândi măcar. Adormi suspinând.

A doua zi dimineață, când își reluă serviciul, nu mai avu deloc timp să se gândească la Humphrey. Patty o aștepta cu un vraf de fișe și de dosare pe care începu imediat să le examineze. Apoi se duse de la pat la pat, salutând pacientele pe care le cunoștea deja și prezentându-se celor care fuseseră internate în lipsa sa. Tocmai terminase acest turneu de inspecție, când se anunță doctorul

Grenfell. Din ce motiv se simțea nervoasă și agitată? Pentru simplul fapt de a-l vedea? Totuși, nimic nu se schimbase: nici modul în care sta, nici expresia feței, nici măcar modul de a-și asculta bolnavii, în timp ce făcea să sune niște monede în buzunar. Timp de trei ani, îi apăruse întotdeauna astfel.

Dar, în mod sigur, era diferit de bărbatul care, ajutând-o să iasă din grotă, exclamase vesel "hopa!" chiar de cel care estima că se bucura de o "bună sănătate". Eugenia își aminti de lunga lor plimbare. Își dădu seama că toți ochii erau ațintiți asupra ei. Câteva clipe de neatenție fuseseră suficiente pentru a perturba o rutină stabilită de mai mulți ani.

– În această noapte au fost internate două paciente noi, doctore, anunță tânăra fată revenindu-și. Dacă binevoiți să mă urmați...

Doctorul Grenfell examină îndelung noile bolnave. Se opri de asemenea pentru a schimba câteva glume cu doamna Dunn care acum era liberă să se miște și vorbea cu bucurie despre viitoarea întoarcere lângă ai săi. Barbara ieșise din mutismul său și aștepta cu nerăbdare ziua externării. Întârziară o clipă lângă fotoliul său. Apoi doctorul Grenfell se îndepărtă spre secretariat.

Câteva clipe mai târziu, terminând de dictat raportul și de dat instrucțiuni, reveni singur, împinse ușa micului birou și o închise rezemându-se cu spatele de ea.

– Ei bine? o întrebă. Ai petrecut o seară plăcută în compania lui Humphrey?

Eugenia se întoarse spre fereastră, prefăcându-se că admiră coșurile care se aliniau în fața ochilor săi.

– N-am ieșit, îi răspunse pe un ton neutru.

– Humphrey era de permanență? Păcat.

Părea atât de puțin dezolat, încât tânăra femeie se miră.

– Nu, nu era de gardă, preciză ea. El... Am avut... un diferend.

– Oh. Mama lui?

Eugenia se întoarse încet pentru a-i sta în față.

– În parte, răspunse. Humphrey n-a vrut să plec. Ți-am spus.

– Da, îmi amintesc. Dar iată-te bine sănătoasă și nimeni n-a atentat la virtutea dumitale. Nu s-a gândit să serbeze acest eveniment?

– Ei bine, nu, făcu Eugenia roșind ușor. Dar cu siguranță va fi mai bine dispus când îl voi revedea. Dar dumneata, doctore? îl întrebă ea cu politețe. Ai petrecut o seară plăcută?

– În tot cazul, o seară interesantă. Am ceva pentru dumneata. Doamna Clarence mi-a cerut să-ți înmânez ăsta la întoarcere.

Îi întinse un plic.

– Deschide-l.

Eugenia se supuse fără să stea pe gânduri și și-o reproșă imediat. Cecul pe care-l descoperi în plic o făcu să deschidă ochii mari, neîncrezători.

– Nu pot...

– Ba da, o întrerupse doctorul. Familia Clarence va fi ofensată dacă-l refuzi. Voiau să-ți mulțumească pentru eforturile pe care le-ai făcut. Este doar un gest.

Îi luă scrisoarea pe care o ținea.

– Este așa cum credeam, o asigură. Se presupune că vei cheltui acești bani pentru a-ți face plăcere. Cecul vine în completarea salariului. În nici un caz să nu-l depui în contul dumitale pentru a cumpăra nu știu ce ustensile de bucătărie.

Folosește-l mai degrabă pentru a-ți face un mic dar, o pereche de pantofi, de exemplu.

– O pereche de pantofi? exclamă Eugenia. Cu această sumă aș putea cumpăra vreo zece!

– Adevărat? Miriam mi-a spus că a plătit o sumă aproape la fel pe pantofii cu tocuri înalte pe care-i purta într-o seară. Dar să știi, ea este cam extravagantă.

O clipă, Eugenia uită că era în prezența unui eminent practician.

– Crezi în mod serios că voi putea cheltui acești bani pentru a-mi face plăcere? îl întrebă. Va veni Balul primăverii...

Doctorul Grenfell zâmbi.

– O ocazie de la care nu poți lipsi, Eugenia. Sunt sigur că nu mă vei decepționa.

Ieși și ușa se închise încet în urma lui. Eugenia puse cecul și scrisoarea în poșetă și își văzu în continuare de treabă. Nefiind de gardă în seara aceea, intenționa să-și petreacă noaptea în casa familială și să nu se întoarcă la serviciu decât a doua zi, la începutul după-amiezii, ceea ce i-ar permite lui Patty să se bucure de un weekend binemeritat. Tatăl său și gemenii vor avea cu siguranță un cuvânt de spus asupra cecului și a modului în care era potrivit să-l folosească. Cât despre Humphrey... Știa deja cum va reacționa dacă i-ar vorbi despre el: îi va cere să-l restituie fără să mai aștepte, fie să-l depună la bancă și... să uite de el.

Când îi puse întrebarea, tatăl său răspunse fără nici o ezitare:

– Banii aceștia nu au nimic de-a face cu salariul tău, Eugenia. N-ar trebui să-i folosești decât pentru propria ta plăcere.

– Doctorul Grenfell mi-a spus același lucru.

– Adevărat? făcu domnul Smith cu un aer gânditor.

Iată un bărbat capabil de discernământ. Cumpără-ți ceva, o rochie, ceva ce-ți place. Și nu te considera obligată să ceri sfatul lui Humphrey. Îi vei face o surpriză.

A doua zi, întorcându-se la spitalul Sfânta Clara, Eugenia depuse cecul în contul său bancar. Capul îi era plin de idei. Marțea viitoare dispunea de o întreagă jumătate de zi pentru a face cumpărături. Duminică seara, se culcă după ce încheiase o listă definitivă.

– Pari foarte mulțumită de tine, observă Humphrey a doua zi, întâlnind-o pe un culoar. Ai câștigat oare lozul cel mare?

Eugenia încercă un sentiment de vinovăție și era gata să-i mărturisească totul pe loc. Dar în aceeași clipă apăru doctorul Grenfell și îl luă cu el pe Humphrey, după toate aparențele pentru a-i pune întrebări despre un pacient.

În ziua următoare, tânăra femeie nu avu ocazia să-și vadă logodnicul și nici nu-și dădu osteneala să-l caute. Puțin după prânz, îi încredință sala lui Patty, se duse în fugă în camera sa, se schimbă și coborî pentru a sări într-un autobuz care ducea pe Regent Street. Dispunea de patru ore minunate pentru a-și cheltui cecul și exact asta avea intenția să facă.

Găsi aproape imediat primul articol de pe listă: o rochie elegantă din tafta de culoare roșu închis violaceu, cu o jupă amplă și ceea ce pentru ea reprezenta o bustieră îndrăzneață. Ceea ce-l va scoate din sărite pe Humphrey și o va face să leșine pe doamna Parsons! "Vom vedea", se gândi Eugenia, începând să caute o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Nu văzu decât tocuri uriașe și prețuri exorbitante, dar oricum asta era ceea ce căuta.

Punga nu-i era încă goală.

Se lăsă tentată de un adorabil costum de tricot înainte de a-și socoti din nou averea. Cu restul își cumpără o pereche de pantofi, niște cizmulițe foarte simple și... cu tocuri înalte, ceea ce-i va displăcea cu siguranță lui Humphrey. Aveau exact aceeași înălțime. Cu aceste tocuri, îl va depăși și cu cel puțin cinci centimetri... Dar asta nu-i slăbi hotărârea de a le păstra. Înainte de a se întoarce la spital, se opri într-un salon de ceai, unde bău o cafea și savură o prăjitură.

Încărcată cu cutii, coborî din autobuz și trecu de grilajul curții de la intrare. Era gata să se lovească de doctorul Grenfell care venea din direcția opusă.

– Ai făcut cumpărături? o întrebă. Nu văd nici aspirator, nici fier de călcat... Cu atât mai bine! Dacă nu te remarc în sala de bal, fă-mi un mic semn!

Îi luă câteva pachete și se întoarse din drum spre intrarea spitalului.

– Sunt încântat că mi-ai urmat sfatul.

– Da, i-am vorbit și tatălui meu despre asta. Și-a exprimat aceeași părere ca dumneata...

– Și Humphrey? întrebă doctorul Grenfell pe ton de conversație.

– Nu i-am spus nimic încă, mărturisi Eugenia, oprindu-se. Am conștiința încărcată...

– Haide, haide. Va fi o plăcută surpriză pentru el, comentă doctorul.

Îi înmână cutiile pe care le ținea unui brancardier, adăugând:

– Vreți să le duceți la căminul infirmierelor? Spuneți că sunt pentru domnișoara Smith. Le puteți lăsa la ghereta portarului.

Ochii Eugeniei se rotunjiră de mirare.

– Nu poți face asta. Brancardierii n-au dreptul...

– Poate nu, dar n-au refuzat niciodată să-mi facă mici servicii, o asigură medicul. Ești liberă în seara asta?

– Hm... nu, din nefericire, oftă Eugenia. Humphrey m-a invitat la cină.

Doctorul Grenfell se încruntă imperceptibil și buzele i se strânseră ușor.

– Bun. Ei bine, îți doresc să petreci o seară plăcută.

În timp ce se îndepărtă, Eugenia se îndreptă încet spre cămin. Dar chirurgul o ajunse din urmă.

– Iartă-mă Eugenia, dar n-am putut rezista dorinței de a-ți spune că nu știi să minți. Humphrey este întotdeauna de gardă marți seara. Ai fi putut să-mi răspunzi pur și simplu că nu dorești să ieși cu mine.

Pleoapele pe jumătate închise îi ascundeau expresia ochilor. Eugenia îl privi o clipă, înainte de a spune:

– Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-ți accept invitația, doctore Grenfell. Dar n-ar fi... foarte înțelept. N-am găsit nici o altă scuză. Îmi pare rău...

Îl văzu zâmbind și se miră ușor.

– Și mie, afirmă el. Ei bine, va trebui să mă mulțumesc cu Miriam.

Apoi se duse să împingă o ușă și dispăru. Eugenia așteptă câteva clipe, dar ușa nu se mai deschise.

Inima îi tresări în piept când îl zări pe Humphrey venindu-i în întâmpinare. Era vizibil grăbit. Aproape alerga, cu halatul descheiat, cu stetoscopul ieșind din unul din buzunare și cu un

dosar vârât sub braț. Evident, nu avea deloc timp pentru ea. Dar îi aruncă o privire de profundă surpriză când o depăși. Zâmbetul pe care Eugenia îl schițase, rămase fără răspuns. Are mult de lucru, se gândi aceasta. Oare din ce motive nu simțise nici o bucurie reală văzându-l? Nu găsise în ea decât o vagă curiozitate. Să fie pentru că erau logodiți de prea mult timp, iar perspectiva căsătoriei devenea din ce în ce mai îndepărtată?

Balul avu loc peste patru zile și o animație neobișnuită domnea în căminul infirmierelor. Fiecare cameră era un teatru de întâlniri și discuții șoptite. Rochii și bijuterii se scoteau din dulapuri. Se retușa, se călca, uneori se împrumuta. Eugenia nu spusese nimic despre noua sa toaletă. Prietenele, obișnuite s-o vadă în aceeași ținută de oraș, renunțaseră s-o mai întrebe cum intenționa să se îmbrace.

În seara balului se închise în cameră cu un sentiment de bucurie, pentru a se pregăti. Își mărturisi o dată în plus că rochia îi venea foarte bine. O îmbrăcase după ce făcuse rapid o baie și se duse să se așeze în fața oglinzii. Cu siguranță, Humphrey nu va aprecia acest decolteu, se gândi. Ideea că doctorul Grenfell va avea o reacție diametral opusă o făcu să zâmbească. Își încălță pantofii de seară cu tocuri înalte, stinse și ieși pe culoar.

Privirea pe care i-o rezervară prietenele o umplu de fericire. Spărsase oare o bancă, sau își descoperise un unchi în America? Fu întrebată chiar dacă rupsese logodna cu Humphrey.

– Va fi surprins, afirmă una dintre colege. Pariez că se va hotărî să te ia de soție fără să mai întârzie.

Humphrey o aștepta în fața intrării amfiteatrului. Văzând-o, avu o mișcare de a se da înapoi.

Apoi îi veni în întâmpinare și șopti cu o voce încărcată de mânie:

– Rochia asta este indecentă. Unde ai găsit-o?

– Nu-ți place? Am cumpărat-o.

Ridicându-și jupa, îi arătă pantofii eleganți argintii.

– I-am cumpărat de asemenea, spuse liniștită.

– Hotărâsem să economisim cât mai mult posibil pentru a ne dota. Probabil ai cheltuit o mică avere pe aceste... lucruri, și pari ridicolă!

Ochii Eugeniei scânteiară și nările fremătară.

– Nu m-am atins de economiile mele, îi replică. Și pentru că-ți displac, voi căuta pe cineva care să mă aprecieze.

Îi întoarse spatele și se îndepărtă spre un grup de infirmiere și de tineri interni. Aceștia din urmă, la apropierea sa, arătară o sinceră admirație și se grăbiră s-o invite la dans, ignorându-l pe Humphrey care încă tuna și fulgera la intrarea în sală.

Eugenia nu-l văzu pe doctorul Grenfell decât puțin mai târziu. Era însoțit de Miriam. Măcar o dată, nu încercă nici un sentiment de inferioritate. Desigur, rochia să nu era de firmă, dar rezista comparației cu cea din satin cu bretele pe care o purta Miriam.

Doctorul Grenfell nu părea s-o fi văzut. Dar când muzica se opri, veni, o luă de cot și, fără o vorbă, o conduse pe pistă.

– Dacă nu te-am invitat cum cere obiceiul, îi declară, este pentru un motiv foarte simplu: știam că îți doreai să dansezi cu mine.

Uluită, Eugenia reuși să murmure:

– Nu-ți lipsește îndrăzneala!

– Să spunem că sunt puțin anticonformist, făcu doctorul zâmbind ușor.

După o clipă, observă cu o voce suavă:

– Nu te-am văzut dansând cu Humphrey. Ceartă de îndrăgostiți?

– Nu fi necuviincios, doctore Grenfell.

Dar, aproape imediat, îi explică:

– Nu i-a plăcut rochia mea, o găsește indecentă.

– Este absolut fermecătoare, afirmă doctorul Grenfell pe un ton măsurat. Oare care sunt criteriile sale de decență? Fața acoperită și vălul lung purtat de femeile iraniene? Ai un corp splendid, nu văd de ce l-ai ascunde.

Plecă ochii spre ea și adăugă:

– Te-am văzut rareori roșind. Mărturisesc că asta mă impresionează... Sper că ai cheltuit tot?

– Oh da! Și nu regret! Tata mi-a spus că a fost o idee excelentă.

Ochii doctorului Grenfell străluciră:

– Bărbații maturi sunt deseori buni sfătuitori, afirmă. Ai cinat?

– Nu. Harry m-a invitat...

Doctorul Grenfell se opri în același timp cu muzica.

– Nu va spune nimic, hotărî luând-o de braț. Ți-e foame?

– Da, dar... logodnica dumitale...?

Doctorul dădu dezinvolt din mână.

– Nu te sinchisi, este admirată din plin, declară.

– Asta nu te contrariază?

– Nu, deloc.

Însoțindu-l în sala restaurantului, care se afla la celălalt capăt al culoarului, Eugenia se întrebă cum trebuia să interpreteze acest răspuns.

– Înțeleg, spuse în cele din urmă.

Probabil ești mândru de ea.... vreau să spun... pentru că nu lasă bărbații indiferenți...

– Da, așa este, făcu doctorul, indiferent.

Aleseră o masă mică, mai departe de celelalte, cinară fără grabă și stătură de vorbă. Harry se apropie în clipa când terminase masa.

– Bună seara, domnule, începu pe un ton amabil și respectuos. Credeam că vom supa împreună, Eugenia.

– Mi-am permis să-ți iau locul, Harry, exclamă doctorul Grenfell cu un zâmbet seducător. De altfel, seara este doar la început. Într-o oră sau două, Eugenia își va regăsi pofta de mâncare. Am avut ceva de discutat.... o cină de afaceri, ca să spun așa. Ia-ți un scaun, meniul este excelent.

Tânărul medic se supuse cu solicitudine. Câteva clipe mai târziu, întrebă dacă Eugenia nu dorea să se întoarcă în sala de bal.

– Ușurează digestia, îi explică.

Eugenia se întoarse așadar în amfiteatru, unde dansă până la sfârșitul acelei serate lungi și vesele. Pe Humphrey nu-l mai văzu și nu se preocupă să-l caute. Doctorul Grenfell, pe care îl zărise de două sau de trei ori, se pierduse până la urmă în mulțime. Ajungând în camera sa era fericită, dar frântă de oboseală. Înainte de a adormi, își aminti cu tristețe că trebuia să petreacă weekendul următor cu mama lui Humphrey.

***

Era fix ora zece când doctorul Grenfell se prezentă pentru a face vizita obișnuită. Eugenia îl primi la intrarea serviciului și schimbară același "bună ziua" politicos și impersonal. Costumul său albastru petrol era la fel de elegant și îngrijit ca de obicei și nu avea nici cel mai mic semn de oboseală pe față. Dennis, internul care-l însoțea, nu părea să fi dormit deloc, dar nu era mai puțin prompt și atent. După terminarea vizitei, echipa medicală ajunse în biroul supraveghetoarei, unde îi aștepta tradiționala cafea. Doctorul Grenfell o bău rapid pe a sa și se ridică, imitat imediat de colaboratori. Dar el nu ieși.

– Du-te înainte, Harry, vin și eu într-o clipă.

Rămas singur cu Eugenia, închise ușa și se rezemă cu spatele la ea.

– L-ai văzut pe Humphrey?

– Nu, răspunse tânăra supraveghetoare care nu-și putuse ascunde surpriza. N-am avut ocazia, dar cu siguranță îl voi întâlni după serviciu.

– Bine. Sunt sigur că vei face tot ce poți mai bine pentru a aranja lucrurile. N-ar fi rău deloc să vă împăcați, este un tânăr bărbat plin de bun-simț.

Făcu o pauză și se întoarse spre fereastră.

– Are un viitor sigur și o carieră bine trasată, reluă cu un aer absent. Vei avea afecțiune, siguranță, o viață foarte ordonată...

Ochii Eugeniei se rotunjiră de uimire. Doctorul Grenfell nu-i adresase niciodată astfel de cuvinte. Oare din ce motiv se interesa brusc de viitorul ei?

– Da, spuse pe un ton surprins. Presupun că da. Duminica viitoare suntem liberi. Vom petrece weekendul cu mama sa.

Doctorul Grenfell se îndreptă și puse mâna pe mânerul ușii.

– Este de preferat să lăsați mama la o parte, declară înainte să iasă.

Eugenia rămase o clipă nemișcată, gândindu-se la acea ultimă remarcă și încercând să-i prindă semnificația.

Îl revăzu pe Humphrey puțin după cină.

– Ceea ce ai făcut este ridicol, afirmă acesta la capătul unei lungi discuții. Dar sunt gata să uit totul. Totuși, îți voi cere să nu mai îmbraci rochia aceea. Nu ești nici tânără, nici zveltă.

Eugenia dădu din cap stăpânindu-și valul de mânie care amenința s-o copleșească.

În acea seară, adormind, încercă aproape un sentiment de fericire. Nu tocmai aplanase diferendul cu Humphrey?

A doua zi seara, se duse în vizită la familia sa și, firesc, aminti balul și incidentul care-l precedase.

– Credea că am luat din economiile mele pentru a cumpăra rochia aceea, explică Eugenia cu un oftat. La sfârșitul săptămânii suntem liberi amândoi. Vom petrece weekendul cu mama sa.

– Vei îmbrăca noul tău costum albastru? întrebă Becky.

– Da, răspunse tânăra femeie.

Poate Humphrey nu va aprecia pantofii pe care-i cumpărase, dar oare ce putea spune despre o vestă și o fustă dreaptă?

Capitolul 5

Humphrey o aștepta în mașină. Se strecură lângă el, exclamând cu o voce gâtuită:

– Iartă-mă, am fost reținută.

Bărbatul îi atinse ușor cu buzele obrazul pe care i-l întinse.

– Nu înțeleg de ce ești mereu în întârziere când ieșim, declară pe un ton ferm.

– Ți-am cerut iertare, dragul meu, dar chiar nu m-am putut elibera mai curând.

Humphrey porni motorul și porni încet pe stradă.

– Este nou... ceea ce porți?

– Da, confirmă Eugenia. Am cumpărat acest costum cu restul de bani.

– Ce bani? exclamă el.

– Ei bine... Doamna Clarence, pacienta mea din Portugalia, mi-a înmânat un cec. Și, cum nu m-am atins de salariu, m-am gândit că-mi puteam oferi niște haine.

– Așadar, n-ai considerat necesar să-mi ceri părerea, constată Humphrey strângând din buze. Bun, să nu mai vorbim despre asta.

Doamna Parsons își întâmpină fiul cu aceeași bucurie excesivă cu care îl obișnuise să i-l demonstreze. Apoi, ochii săi mici și duri se întoarseră spre Eugenia. O sărută rezervat pe obraz, murmurând cu o voce suavă:

– O nouă toaletă? Ce extravaganță...

Privirea îi coborî pentru a se aținti asupra pantofilor.

– Foarte elegant, comentă bătrâna doamnă. Așadar, nu-ți plac pantofii cu tocuri joase? Sunt totuși mai practici și... mai puțin ostentativi....

– Eugenia și-a permis un mic capriciu, exclamă Humphrey cu un râs puțin condescendent. Dar să nu rămânem aici. Să intrăm....

Un miros de ceară și de dezinfectant domnea în vestibul.

– Ți-am pregătit mâncarea ta preferată, dragul meu, anunță doamna Parsons în timp ce treceau prin fața bucătăriei. Vizitele tale sunt atât de rare...

Se așezară în semicerc în jurul falsului șemineu din salon.

– Binevoiești să ne torni un degețel de porto, dragul meu? reluă doamna Parsons, ca de obicei. Păstrez sticla special pentru tine. Eu a trebuit să renunț la acest lux de la moartea bietului tău tată.

Așezându-se, Eugenia avu grijă să nu deranjeze pernele de pe divan. Îi acordă o atenție politicoasă bătrânei doamne, care începu să-i descrie încă o dată viața "tristă și grea" pe care trebuia s-o ducă. Se întrerupse după un timp pentru a-i pune doar de formă o întrebare Eugeniei, apoi se întoarse spre fiul său, care se lansă

într-o descriere minuțioasă a zilelor sale la spital. Evocă apoi călătoria tinerei sale logodnice în Portugalia, dând impresia că fusese mai mult o plimbare turistică decât o misiune. Eugenia se mulțumi să ofteze în sinea sa. Dar fu gata să sară în sus de mânie când el menționă cecul.

– Ah! exclamă doamna Parsons cu un aer vesel. După câte văd, știi să culegi roadele muncii tale!

Eugenia nu se putu stăpâni.

– Oh da, răspunse cu blândețe. Dar vai, toate roadele în chestiune trebuie să fie depuse la bancă...

Vizibil jignită, doamna Parsons anunță că se duce să spele vasele și ieși.

– Ai putea să eviți să fii nesuferită cu mama, declară Humphrey, cu vocea sa lentă și ponderată.

– Dacă vreau! replică Eugenia ridicându-se.

Se repezi spre scară și ajunse în camera de oaspeți pe care o ocupa de obicei în timpul vizitelor lor.

Era o încăpere minusculă, anonimă și la fel de impersonală ca o cameră de hotel. Câteva clipe îi fură suficiente Eugeniei să-și recapete calmul. Își perie părul, se dădu cu puțină pudră pe obraji și coborî. Humphrey și mama sa tocmai discutau despre ea. O înțelese după fețele lor care luară o expresie nevinovată și detașată.

– Te așteptam, afirmă Humphrey.

Cina începu și se termină într-o atmosferă solemnă, iar seara fu întru totul asemănătoare celor precedente. Întorcându-se în cameră sub privirea atentă a doamnei Parsons, Eugenia își spuse că poate greșise visând o viață mai puțin ternă și plictisitoare. Nu

avea oare asigurat un viitor stabil și o viață foarte ordonată? Ce putea cere mai mult?

Ziua de sâmbătă fu – cum era întotdeauna la familia Parsons – consacrată grădinăritului. Apoi făcură o plimbare cu mașina, urmată de o masă rece și o după-amiază "foarte liniștită". Eugenia își scoase lucrul la care tricota, doamna Parsons dormi și Humphrey se adânci în lectura "Timesului". După ceai și o partidă de scrabble, doamna Parsons servi cina.

Dimineața de duminică fu aproape în întregime petrecută la biserică. În timp ce asculta predica și se gândea la viitoarele sale zile libere, Eugenia se surprinse gândindu-se la doctorul Grenfell. La prânz, doamna Parsons servi o friptură însoțită de tradiționala budincă făcută cu stafide. Humphrey se retrase apoi în salon pentru a-și citi ziarul.

– Cu toată munca ce-l așteaptă, trebuie să se odihnească bine, explică mama sa.

Eugenia, care ștergea vasele, se mulțumi să dea din cap. Se întoarse în salon puțin mai târziu și își reluă tricotatul, ascultând distrată ce discutau gazdele sale. După o clipă, își dădu seama că doamna Parsons tocmai vorbea despre viitorul lor.

– Îmi vor trebui cel puțin șase luni pentru a vinde casa asta, dar n-ai fixat data căsătoriei. Nu voi păstra decât cu ce să mobilez două încăperi pentru mine. Firește, voi lua masa cu voi, este mai economic. Ne vom înțelege foarte bine și-i voi da lecții de bucătărie Eugeniei.

Îi zâmbi tinerei infirmiere care o privea cu un aer năucit.

– Ai totul de învățat în acest domeniu, nu este așa, draga mea? o întrebă.

Eugenia inspiră adânc înainte de a răspunde:

– Nu chiar. De fapt, știu să gătesc. Oare trebuie să înțeleg că aveți intenția să veniți să locuiți la noi când vom fi căsătoriți?

– Este o soluție care prezintă numeroase avantaje, draga mea, afirmă doamna Parsons. Nu găsești?

– Care?

– Ei bine, nu vei fi singură când Humphrey va lucra și, chiar dacă nu voi putea ajuta efectiv pentru a întreține casa, nu voi fi zgârcită cu sfaturile. Voi ști să mă retrag uneori în apartamentele mele, adăugă râzând ușor. Sper că nu mi-o vei reproșa?

Eugenia se întoarse spre Humphrey, care părea puțin jenat.

– Nu mi-ai vorbit despre asta, observă calm tânăra femeie.

– Voiam să discutăm în trei, îi explică el.

Eugenia rămase o clipă tăcută. Apoi se ridică, anunțând:

– Mă duc să prepar ceaiul. Dacă nu vă deranjează, doamnă Parsons, mi-ar plăcea să plecăm devreme. Humphrey mă va lăsa acasă. Am promis să petrec seara acolo.

Humphrey deschise gura să protesteze, dar Eugenia îi aruncă o privire autoritară și se răzgândi.

– Da, uitasem, afirmă adresându-se mamei sale.

Mai târziu, în mașina care-i ducea în oraș, tânăra femeie se simți destul de stăpână pe sine pentru a explica liniști ce credea.

– Sunt uluită, Humphrey, începu. Am acceptat să mă privez de o mulțime de lucruri gândindu-mă că economiile noastre ne vor folosi pentru a ne dota... Nu, nu mă întrerupe! Tu și mama ta ați vorbit prea mult. Acum este rândul meu. Mama ta trăiește foarte bine, după câte am înțeles are o femeie de serviciu... o femeie de serviciu pe care o voi înlocui eu când vom fi căsătoriți! Pentru ce

motiv va veni să locuiască împreună cu noi? Oare ce viață vom avea? Nu vom fi niciodată singuri.....

Ridică amândouă mâinile într-un gest de disperare.

– Și de ce oare nu mi-ai vorbit înainte? îl întrebă. Mă privește și pe mine, nu?

– Vom discuta despre asta când îți vei regăsi calmul, Eugenia, declară Humphrey cu asprime.

– Să-mi regăsesc calmul! exclamă Eugenia. În clipa asta, aș dori să te strâng de gât, Humphrey! Vrei să mă conduci acasă?

În mod curios, acesta o făcu fără o vorbă. În fața intrării căsuței, o așteptă să coboare și plecă.

Eugenia îi găsi pe tatăl său și pe gemeni așezați în salon. Fură surprinși s-o vadă, dar primirea nu le fu mai puțin călduroasă.

– Ai petrecut un weekend plăcut, draga mea? întrebă domnul Smith.

– Nu, tată, spuse Eugenia prăbușindu-se pe un scaun. Aș vrea puțin ceai...

– Mă ocup eu de asta, exclamă Becky ridicându-se imediat. Dar mai întâi mi-ar plăcea să știu despre ce veți vorbi...

Eugenia le rezumă în câteva minute trista sa poveste.

– Oare ce trebuie să fac, tată? întrebă la sfârșitul povestirii. Nu mă voi înțelege niciodată cu doamna Parsons. Nu mă place și, sincer, este reciproc. Vreau să spun... că nu este deloc soacra pe care o visez. Și de altfel, nu văd de ce mi-aș economisi banii dacă trebuie să folosească la dotarea și mobilarea unei case... Nu, a spus că-și va aduce propriile mobile. A promis de asemenea că mă va învăța să gătesc.

– În acest domeniu, n-ai nevoie de lecții, afirmă Bruce.

– Nu trebuie să te căsătorești cu Humphrey, decretă Becky.

– Evident, asta ar rezolva problema, comentă domnul Smith. Dar poate nu este cea mai bună soluție. Uiți un lucru, draga mea. Căsătoria nu va avea loc decât peste doi ani. Până atunci, doamna Parsons s-ar putea ea însăși căsători. Este dureros de spus, dar ar putea să și moară. Și nimic nu dovedește că Humphrey nu-și va schimba părerea între timp. Nu, este mai bine să aștepți. Nu se știe niciodată.

Eugenia îi urmă sfatul. Totuși, îi fu greu să-l vadă pe Humphrey a doua zi și să se comporte ca și când nimic nu se întâmplase. Era palidă și vizibil preocupată când își reluă serviciul, ceea ce doctorul Grenfell nu întârzie să remarce. Dar nu făcu nici o aluzie la viața sa personală și nu menționă nici măcar o dată numele lui Humphrey când veni să-și bea tradiționala cafea. Eugenia îl văzu cu regret plecând. Căpătase obiceiul de a-i vorbi aproape liber și n-ar fi ezitat să-i mărturisească frământările sale. Dar atitudinea sa distantă o împiedicase.

Trecură mai multe zile. Sentimentul de indispoziție și de incertitudine pe care i-l lăsase ultimul său sejur la doamna Parsons poate se atenuase, dar nu rămânea mai puțin prezent în fiecare clipă. Eugenia suferea că nu se putea destăinui cuiva. Și cum doctorul Grenfell îi arăta aceeași indiferență politicoasă, într-o seară se hotărî să se ducă să-și caute încurajarea acolo unde era sigură că o găsește: lângă familia sa.

O ploaie deasă și măruntă întuneca străzile și sufla un vânt rece ca gheața. Un șir lung aștepta în fața stației de autobuz când Eugenia ajunse acolo. Se înfioră în mantoul care nu mai era chiar impermeabil. În loc să cheltuiască o mică avere pe o rochie pe care

n-o va mai îmbrăca multă vreme, n-ar fi fost oare mai bine să-și fi cumpărat o haină de iarnă?

Femeia care aștepta în spatele ei o înghesui puțin și bombăni un "iertați-mă, neclar. O mașină trecu în trombă, împroșcând o jerbă de apă noroioasă pe picioarele sale. Nu se vedea nici un autobuz. Poate era mai bine să se întoarcă la spital pentru a face o baie caldă și a se vârî imediat în pat? Era pe punctul să se resemneze când un automobil parcă de-a lungul trotuarului.

– Urcă, ordonă doctorul Grenfell, deschizându-i portiera.

Crezând că sesizează o urmă de iritare în vocea sa, Eugenia replică:

– Mă duc acasă.

– Urcă! Te voi lăsa acolo.

– Ce așteptați oare? se miră femeia care se agita în spatele ei. Preferați să rămâneți în ploaie?

Tânăra femeie se strecură pe scaunul din vehicul.

– Sincer, doctore Grenfell...

– Gerard, o întrerupse acesta. Credeam că am reglat această problemă.

Demară și reluă:

– Ce adresă? Nu, nu-mi spune... Trafalgar Street, 96.

– De unde știi? Sunt pe cale să-ți inund mașina frumoasă...

– Plouă, făcu Gerard observația pe ton liniștit. Harry m-a informat.

– Nu mai spune! Cu ce ocazie?

– Nu-mi amintesc, îi răspunse calm. Ai avut o zi foarte încărcată.

Ajunseră curând la destinație și Eugenia făcu gestul să coboare.

– Mulțumesc mult. Sper că nu te-am întârziat?

Doctorul dădea impresia că era complet singur, ceea ce o miră pe tânăra infirmieră.

– Nu, n-aveam nici o țintă precisă, îi răspunse.

– Poate ți-aș putea oferi puțină cafea? se auzi propunând.

Ochii medicului străluciră.

– Cu plăcere. Nu deranjez?

– Câtuși de puțin! Gemenii primesc mult...

– Gemenii?

– Bruce și Becky, fratele și sora mea, explică Eugenia deschizând portiera. Nu sunt așteptată. Trebuie să fie o dezordine...

– Altfel spus, prezența dumitale este indispensabilă?

– Nu, deloc. Le gătesc când vin. Restul timpului se descurcă foarte bine fără mine.

Eugenia porni pe aleea mică ce ducea spre scara de la intrare și învârti mânerul ușii. În vestibul domnea o căldură plăcută și un miros de pâine prăjită venea dinspre bucătărie.

– Eu sunt! exclamă Eugenia scoțându-și impermeabilul.

Becky și Bruce sosiră repede în timp ce ea deschidea salonul.

– Am o temă la mate! anunță Bruce.

Becky îl îndepărtă din drumul său.

– Eu mai întâi, strigă. Învățăm acum despre Carol I, dar tata nu mă poate ajuta, este absorbit de noua sa carte...

Rămaseră nemișcați zărindu-l pe doctorul Grenfell. După o scurtă ezitare, Bruce exclamă:

– Sunteți doctorul Grenfell, v-am recunoscut foarte bine.

– Sunt măgulit, afirmă medicul apropiindu-se. Nu cred să ne mai fi întâlnit...?

– Nu, dar v-a descris Eugenia. Lăsați-mă să vă iau mantoul, este tot ud.

– Unde este tata? întrebă Eugenia, care roșise puțin.

– În bucătărie, pregătește cina.

Domnul Smith apăru cu o spatulă în mână.

– Ah, ai venit chiar la timp, draga mea, declară cu un zâmbet bucuros. Încerc să fac niște ouă jumări, dar probabil am uitat ceva...

Îl privi pe bărbatul înalt care-i însoțea fiica.

– Doctorul Grenfell, dacă nu mă înșel? îl întrebă. Sunt încântat să vă cunosc. Rămâneți cu noi?

– Nu cred că doctorul Grenfelll... începu Eugenia.

– Accept cu plăcere să particip la masa dumneavoastră, spuse cel interesat, cu voce calmă. Îmi doream să vă întâlnesc, domnule Smith. Eugenia a menționat într-o zi interesul dumneavoastră pentru cărțile rare. Am eu însumi niște ediții originale...

Ignorând-o pe Eugenia care ridicase uimită dintr-o sprânceană, cei doi bărbați se duseră să se așeze la gura sobei și se adâncirăîntr-o lungă discuție. Eugenia se duse la bucătărie și alcătui rapid un meniu: ouă jumări, salată proaspătă, pui rece și cartofi pai prăjiți. Câteva clipe mai târziu, ieșea să pună masa. Becky veni să i se alăture.

– Să te ajut puțin? îi propuse Eugeniei. Este foarte frumos, nu găsești?

– Da, draga mea. Dar nu m-am așteptat să rămână.

– Probabil îi este foame, explică adolescenta.

La momentul potrivit, îi voi cere să-mi vorbească despre regii Angliei.

Eugenia se întoarse în bucătărie.

– La masă! exclamă puțin după aceea. Grăbiți-vă, se va răci!

Nu putu decât să se mire de ușurința cu care doctorul Grenfell pătrunsese în cercul familiei. Eugenia recunoștea cu ușurință că familia Smith era foarte vorbăreață. Dar descoperi cu stupoare că invitatul său știa de asemenea să vorbească despre orice. Conversația se învârti în jurul edițiilor rare, a teoremelor lui Pitagora și a Stuarților.

– A fost delicios, afirmă doctorul Grenfell la sfârșitul cinei. Humphrey se poate mândri cu o adevărată bucătăreasă foarte pricepută. Nu înțeleg ce așteaptă pentru a te lua de soție.

În ciuda privirii furioase a Eugeniei, continuă:

– Oh, știu că faceți economii pentru a vă dota, dar nici un aparat menajer nu va egala vreodată talentele culinare ale unei femei.

– Mama lui Humphrey are intenția să locuiască împreună cu ei, anunță Becky.

Doctorul Grenfell își plecă ochii în farfurie.

– Ți-ai terminat temele, Becky? întrebă Eugenia.

– Da, doctorul Grenfell mi-a dat o mână de ajutor, răspunse fetița cu un aer ingenuu. Dacă doriți să vorbiți între voi, mă voi duce să spăl vasele și Bruce le va șterge.

Doctorul Grenfell își împinse scaunul.

– Te pot însoți, Becky? Eugenia și tatăl său poate au ceva să-și spună.

Ieși cu copiii.

– Un bărbat foarte bine educat, declară domnul Smith înfundându-se în fotoliul său. Nu cred că a pus vreodată mâna într-o chiuvetă de bucătărie..

– Nici eu nu cred, confirmă Eugenia. Becky nu trebuia să spună că... Este un subiect care nu-l interesează pe doctorul Grenfell...

– În acest caz, se va grăbi să-l uite, bombăni tatăl său. Se va căsători curând, cred?

– Ți-a spus-o el?

Oare din ce motiv se simțea brusc nefericită? Nu știa de mult timp că era logodit?

– Ea este înaltă și suplă.... un adevărat manechin....

Domnul Smith îi ignoră remarca.

– Oare pentru a ne vorbi despre doamna Parsons ai venit, draga mea? o întrebă. Trebuie să mărturisesc că această căsătorie îmi pare din ce în ce mai problematică. L-ai revăzut pe Humphrey?

– Da, și ți-am urmat sfatul. M-am prefăcut că am uitat. Poate se va aranja până la urmă, oftă Eugenia. Dar... nu voi suporta să vină să locuiască la noi.

– Dacă-l iubești într-adevăr pe Humphrey...

– Bineînțeles că-l iubesc.... Suntem logodiți...

Eugenia se întrerupse și adăugă pe un ton puțin deznădăjduit:

– Nu putem oare să ne căsătorim fără să mai așteptăm?

Tatăl său rămase tăcut.

– Ce crezi tată?

Acesta nu-i putu răspunde, deoarece ușa se deschise și doctorul Grenfell înaintă, urmat de gemeni.

– Trebuie să plec, anunță Eugenia. Nu te deranja doctore, voi lua autobuzul.

– Vom ieși îndată ce-ți vei îmbrăca mantoul, spuse doctorul Grenfell, ca și când n-o auzise.

Se apropie de domnul Smith pentru a-i strânge mâna.

– Tocmai am petrecut o seară foarte plăcută, adăugă el. Dacă doriți, să nu ezitați să mă mai invitați încă o dată. Becky și Bruce au acceptat să-mi facă o vizită, sper că nu vă supără asta. Cățeaua mea tocmai a făcut pui. Știu că nu vor putea să adopte unul, Plum nu ar accepta...

Se aplecă pentru a mângâia botul pisicii.

– Dar este o mică familie frumoasă, continuă. Poate lui Bruce și lui Becky le va face plăcere s-o descopere. Ce-ai spune de viitoarea dumitale zi liberă?

Eugenia se simți puțin ca prinsă în capcană. Dar nu putea refuza această invitație, cum se pregătea s-o facă.

– Excelentă idee! aprobă tatăl său. În această casă nu este interzis să avem un câine. Dacă ne va fi dat să ne întoarcem la țară într-o zi...

Nu-și termină fraza. Știa mai bine decât oricine că un asemenea vis nu se va realiza niciodată. Se apropia de vârsta pensionării. Curând, nu va mai avea ca resurse decât o pensie modestă și va deveni tot mai greu să asigure educația copiilor. Eugenia nu știa, însă era pregătit să accepte orice sacrificiu pentru a le permite lui Bruce și lui Becky să-și termine studiile.

Eugenia îl privi îndelung o clipă, luptând cu un val de emoții.

– Într-adevăr, este o idee foarte bună, exclamă străduindu-se să zâmbească. Când veți intra în vacanță?

– Miercuri, răspunse Bruce. Gerard spune că și tu vei fi liberă.

– Vom regla amănuntele mai târziu, murmură doctorul Grenfell.

În mașina care-i ducea spre spital, Eugenia se străduí să-și adune gândurile.

– Miercuri mi se pare puțin...

– Ai alte planuri? o întrebă chirurgul. Humphrey este de gardă, nu-i așa? Și cum nu încasezi salariul decât într-o săptămână, nu te vei învârti prin magazine...

– Nu ți-am descris programul meu! făcu tânăra femeie tăios.

– Nu ți-am cerut-o. Dar mărturisește că Becky și Bruce vor fi decepționați. Voi trece să te iau pe la ora paisprezece și apoi vom merge să-i luăm pe ei.

– Nu știu unde locuiești, remarcă Eugenia în șoaptă.

– Ei bine, te vei lămuri miercurea viitoare.

Tânăra femeie îl întâlni pe Humphrey a doua zi dimineață, în clipa în care se ducea la secretariat. Acesta se opri în fața ei și îi zâmbi.

– Se poate ști unde ți-ai petrecut seara de ieri? o întrebă pe un ton jovial. Aveam o clipă liberă și m-am gândit să-ți ofer un pahar.

– M-am dus acasă.

Văzând-o că roșise ușor, Humphrey își imaginase probabil că era emoționată să-l revadă, deoarece aprobă din cap.

– Toată lumea este bine? o întrebă.

Eugenia știa că nu se simțise niciodată în largul lui cu tatăl său și că prefera să-i ignore pe gemeni. Răspunsul fu așadar laconic.

– Da, mulțumesc. Ești ocupat?

– Ca și când mi s-ar întâmpla să nu fiu! exclamă Humphrey. Și tu? Îți dezmorțești puțin picioarele înainte de pauza de cafea?

În mod ciudat, niciodată nu o iritase cu adevărat această manieră în care el lăsa să se înțeleagă că nu muncea.

Știa totuși că nu-și petrecea timpul căscând gura.

– Este mult timp de când mi-am băut cafeaua, precizã Eugenia pe un ton degajat. Mergeam la secretariat. Pe curând.

– Nu așa repede! făcu Humphrey reținând-o de braț. Voi dispune de două sau trei ore miercuri după-amiază. Este ziua ta liberă...

– Da, dar am promis să ies cu Bruce și Becky. Îmi pare rău. Humphrey.

– Ei bine, rămâne pentru altă dată, declară acesta încercând să-și ascundă iritarea.

Eugenia îi zâmbi și se îndepărtă. Își reproșă vag că nu-i spusese că se va duce în vizită la doctorul Grenfell. Oare din ce motiv nu menționase acest "amănunt"? Nu pentru a le face plăcere lui Bruce și lui Becky acceptase să-i însoțească?

Soarele îi umplea camera când se trezi, miercurea următoare. După mai multe zile de vânt și ploaie, strălucea primăvara. Oare era un semn?

La capătul unei jumătăți de zi relativ calmă, se duse în camera sa fără să se oprească la cantină și se schimbă rapid. Era puțin după ora două când ajunse în parcajul spitalului.

Doctorul Grenfell, care aștepta în mașină, coborî și veni să-i deschidă portiera.

– Bună ziua, Eugenia, făcu zâmbind plăcut. Mi se pare că ai avut o dimineață mai degrabă liniștită.

– Da, într-adevăr.

– Albastrul îți vine foarte bine, reluă doctorul așezându-se la volan. Ar trebui să porți tocuri înalte mai des.

– Mi-a fost întotdeauna teamă că trebuie să mă aplec pentru a le vorbi oamenilor!

– Cu mine, nu va fi necesar, remarcă Gerard liniștit. Ai mâncat de prânz?

– Hm... da, îi răspunse după o scurtă ezitare.

Ronțăise o jumătate de biscuit și băuse o ceașcă de ceai.

– Ce zi frumoasă! exclamă bucuroasă. Ador luna aprilie.

Fără să renunțe la calmul său, doctorul Grenfell declară:

– Și eu. Totuși, voi aștepta luna mai.

– Ce vrei să spui? făcu Eugenia cu un aer uluit.

– Este un poet – Edward Teale, cred – care a scris: "totul devine posibil în luna mai".

Deloc grăbită, tânăra femeie murmură:

– Poate intenționezi... să te căsătorești?

– Ai ghicit exact, Eugenia, îi răspunse cu seriozitate.

Eugenia rămase tăcută, dar pieptul i se umflă de un lung oftat. Oare de unde venea această tristețe care o cuprinsese brusc? Doctorul Grenfell nu avea dreptul să ia de soție femeia pe care și-o alesese? Bineînțeles, știa asta, dar nu se putea împiedica să se gândească la faptul că Miriam nu i se potrivea și că făcea o greșeală îngrozitoare legându-și soarta de cea a acestei persoane.

Becky și Bruce le făcură mari semne când apărură. Evident, erau gata de mult timp și nerăbdători să iasă.

– Intru cu dumneata, anunță doctorul Grenfell înconjurând mașina pentru a o ajuta pe tânăra femeie să coboare.

Eugenia nu știa că tatăl său lipsea, dar îl precedă pe însoțitorul său fără o vorbă. Câteva clipe după aceea, îl văzu punând o carte pe masa din salon.

– Este pentru tatăl dumitale, îi explică pe un ton calm. Mi-a spus că nu a reușit să găsească un exemplar al acestei opere.

Când se întoarseră la mașină, Eugenia luă loc de data aceasta pe bancheta din spate, unde i se alătură Becky. Bruce se instală lângă doctor și începu imediat să-i pună întrebări despre cele mai neașteptate subiecte. Stătură astfel de vorbă până când mașina trecu un pod, intrând în primele cartiere rezidențiale. Becky se aplecă în față și puse o mână pe umărul chirurgului.

– Aici locuiești, Gerard? îl întrebă pe un ton aproape neîncrezător.

– Desigur, făcu acesta întorcându-se pe jumătate pentru a-i zâmbi.

Frână încet și parcă mașina în fața unei vile impozante, în stil victorian. Coborând, Eugenia se opri pentru a arunca o privire asupra Tamisei și peste grădinile din Battersea. Nu se așteptase să se afle în mijlocul unei panorame atât de încântătoare. Își imaginase că doctorul Grenfell, ca majoritatea colegilor săi locuia într-un apartament modern, practic și lipsit de originalitate. Dar, se gândi, se va căsători curând. Poate Miriam alesese și mobilase această casă?

Doctorul Grenfell, care conversa cu Becky, răspunse acestei întrebări:

– Familia mea locuiește aici de mai multe generații. Desigur, este puțin cam mare, dar mie îmi place aici.

Pentru un motiv pe care nu și-l putu totuși explica, Eugenia simți că-i dispare melancolia.

Capitolul 6

Un labrador mare veni în întâmpinare, urmat de un bărbat cu părul cărunt, dar care părea perfect sănătos.

– Pringle este soțul menajerei, explică doctorul Grenfell. Pringle, ți-i prezint pe domnișoara Smith, Becky și Bruce Smith. Și iat-o pe Muffin, adăugă mângâind botul cățelei.

– V-a adoptat deja, afirmă domnul Pringle în timp ce Becky și Bruce îi înmânau mantourile. Ce ați spune oare de o mică plimbare prin grădină?

– Ai o grădină? întrebă Eugenia.

– Da, desigur. Avem chiar și o mică pădure. Vreți să vedeți familia lui Muffin?

– Oh, da! strigară gemenii într-un glas.

Puii lui Muffin ocupau un coș mare așezat într-un colț al imensei bucătării. O femeie mică și zâmbitoare se ridică în clipa când intrară.

– Doamna Pringle, spuse doctorul Grenfell. Domnișoara Smith, Bruce și Becky Smith.

– Încântată. Scuzați-mă, că nu vă strâng mâna... prepar o prăjitură.

– Nu vă deranjați, exclamă chirurgul conducându-și invitații până la coș.

O pisică tigrată era întinsă în fața cățelușilor.

– Este mica mea Maude, explică doamnă Pringle. Veghează asupra lor când lipsește Muffin.

– Mi-ar plăcea mult să am un pui de cățel, oftă Becky. Dar știu că nu este posibil. Dacă într-o zi ne întoarcem la Chilcoate Magna...

Eugenia se încruntă. Nu-i vorbise niciodată doctorului Grenfell despre fosta lor casă și, pentru un motiv pe care nu și-l explica, nu dorea să amintească acest subiect în prezența sa.

Grădina era vastă și admirabil întreținută. Eugenia se opri în capătul unei alei. Mica pădure care se întindea în fața ei o făcu să uite că se afla în plin centrul Londrei.

– Este splendid! exclamă. Este greu de imaginat că dincolo există străzi și mașini.

– Tocmai din cauza străzilor și a mașinilor a plantat tatăl meu acești copaci.

– Locuiești de mult timp aici?

– De când m-am născut, spuse doctorul Grenfell pe un ton domol.

– Este ciudat, am crezut întotdeauna că locuiești într-un apartament de serviciu.

– Nu mă cunoști, Eugenia.

Becky și Bruce se avântaseră în pădure, iar Muffin îi urmă lătrând veselă. Eugenia respiră profund. Se imagina în căsuța de la periferie la care se gândea Humphrey. Desigur, o căsuță confortabilă, într-un cartier respectabil... Nu-și putu stăpâni un frison.

– Beți ceaiul cu noi? făcu doctorul Grenfell cu o voce blândă.

Salonul, unde se duseră să se așeze, se afla în spatele clădirii. Ușile-fereastră se deschideau spre grădină. Două canapele din catifea arămie încadrau un mic șemineu. Scaunele tapisate, mesele și măsuțele mici rotunde din tec vechi, covorul persan care acoperea podeaua se îmbinau admirabil pentru a crea o atmosferă caldă și odihnitoare.

– Îți place? o întrebă doctorul Grenfell.

– Foarte mult, răspunse Eugenia întinzându-i ceașca de ceai.

Îl văzu că o observa cu o privire intensă și roși ușor.

– Casa voastră din Chilcoate Magna... avea grădină? o întrebă brusc.

– Da. La fel de mare ca a dumitale, dar nu la fel de bine acoperită.

– Și casa în sine? insistă chirurgul.

Cu o privire indignată spre Becky, Eugenia răspunse:

– Oh, nu era decât o casă mică de țară, la intrarea într-un sat.

– O regreți?

– Desigur, interveni Becky. Ca noi toți. Am fost obligați să plecăm de acolo. Dar o vom răscumpăra îndată după ce Bruce și cu mine ne vom termina studiile.

– O intenție lăudabilă, comentă doctorul Grenfell.

Văzând că sora sa mai mică se pregătea să dea explicații mai amănunțite, Eugenia exclamă:

– Covorul acesta este într-adevăr superb.

Doctorul Grenfell aprobă zâmbind și tânăra femeie îi fu recunoscătoare că nu insistă. După o clipă, anunță puțin timid:

– Este timpul să ne întoarcem. Nu te deranja, vom găsi un autobuz...

– Trebuie să mă întorc la spital, afirmă chirurgul, ducându-se să închidă fereastra. O voi lua pe Muffin, adoră plimbările cu mașina.

Ar fi fost necuviincios să refuze această invitație. Eugenia își luă rămas-bun de la familia Pringle și, urmată de Bruce și de Becky, urcă în elegantul automobil al medicului.

– Mulțumesc pentru amabilitate, doctore Grenfell, reluă tânăra femeie în timp ce se apropiau de spital. Dacă binevoiești să ne lași aici, vom merge...

– Mă întreb de ce ești atât de nerăbdătoare să-mi întorci spatele, murmură acesta cu blândețe. Voi lăsa un bilet la ghereta portarului. O fac într-o clipă.

Fără să aștepte răspuns, ieși, dispăru în interiorul spitalului și reapăru puțin după aceea.

– Vii cu noi? Grozav! Tata va fi mulțumit. Nu pleci imediat? Vom avea prăjitură!

Eugenia făcu o mină resemnată văzându-l pe doctorul Grenfell urcând în mașină, fără măcar s-o consulte din privire. Nu va rămâne decât foarte puțin timp, se gândi. Cu siguranță, este așteptat...

Dar se înșela. La ora opt seara, era încă instalat în fața șemineului, stând de vorbă cu domnul Smith.

– N-ai fost să cinezi! se miră brusc Becky. Noi luăm masa principală în mijlocul zilei. Și tata la fel. Vrei să-ți pregătesc un sandviș?

– Nu, mulțumesc. Și eu am mâncat foarte bine la prânz și... prăjitura aceasta a fost delicioasă.

– Eugenia a făcut-o. O dată pe săptămână ne oferim o masă bună! Când se va căsători cu Humphrey, nu cred...

– Nu se vor căsători înainte de cel puțin doi ani, observă fratele său. Așa că ai tot timpul să înveți să gătești!

Era aproape ora zece când doctorul Grenfell se ridică pentru a-și lua rămas-bun. Ca și tatăl Eugeniei, Bruce și Becky încercară să-l facă să promită că va reveni curând. Chirurgul se declară flatat de această dovadă de prietenie și zâmbi într-o manieră ciudată în fața tăcerii persistente a Eugeniei. Pe drumul de întoarcere, tânăra infirmieră rămase la fel de tăcută.

Când mașina se opri în fața intrării spitalului, declară în sfârșit:

– Mulțumesc că ne-ai ținut companie. A fost o seară foarte plăcută.

Cum făcu gestul de a deschide portiera, chirurgul o împiedică, punându-și mâna mare peste a sa.

– Nu găsești că devine puțin monoton? o întrebă cu blândețe. Modul acesta în care îmi mulțumești înainte de a fugi ca o căprioară speriată?

Eugenia se simți roșind în semiobscuritate. Se gândi brusc la Miriam, apoi la Humphrey. Cu o voce glumeață și degajată, anunță:

– Humphrey va fi încântat să-ți descopere grădina, doctore Grenfell.

Acesta își retrase imediat mâna.

– Va trebui să-l invit într-o zi, l-ar putea inspira, declară pe ton de conversație.

Apoi coborî și înconjură vehiculul

– Bună seara, Eugenia, reluă deschizând portiera. Somn ușor!

Câteva clipe mai târziu, culcându-se, Eugenia își aminti că logodnicul său fusese liber în timpul după-amiezii. Din ce motiv oare nu se gândise la asta înainte?

Îl revăzu pe Humphrey chiar a doua zi seara, la capătul unei zile deosebit de obositoare. Oare trebuia să-i mărturisească vizita făcută doctorului Grenfell în compania gemenilor? Se întreba încă în legătură cu acest lucru, când luă loc în fața lui pentru cină. Aproape fără introducere, Humphrey se lansă în descrierea amănunțită a ultimului său diagnostic. Eugenia se strădui să-l asculte cu atenție.

– Oare trebuie neapărat ca mama ta să vină să locuiască împreună cu noi când vom fi căsătoriți? întrebă tânăra femeie după o clipă.

– Văd că nu te interesezi de munca mea, făcu Humphrey, după ce bău o înghițitură de bere. Poate ești obosită. Nu este momentul să discutăm despre viitorul nostru. Iată, am o surpriză pentru tine: două bilete pentru noua revistă de la "Prințul de Wales". Sunt pentru sâmbăta viitoare.

– Humphrey! Ce idee minunată! Probabil ai cheltuit o mică avere?

– De fapt, sunt invitații...

– N-are importanță. Sunt de gardă până la ora opt, dacă voi aranja cu Patty.

Glumind, adăugă:

– Dacă apare ceva neprevăzut, nu te voi putea însoți.

– Haide, haide, nu ești indispensabilă, draga mea. Patty se va descurca foarte bine fără tine. Ai încredere în ea, nu?

– Întru totul, răspunse Eugenia fără cea mai mică ezitare.

Târziu, în după-amiaza de sâmbătă, în clipa în care își încheia raportul înainte de a-i încredința serviciul colegei sale, sună telefonul. Era un apel de la Urgențe.

– Tocmai s-a produs un accident grav pe șoseaua spre Kent, o informă prietena sa Laura, infirmiera șefă. Trei victime sunt lovite la piept, două femei și o fetiță. Ți le trimit. Le vei primi în aproximativ cincisprezece minute.

– Bine, se mulțumi să răspundă Eugenia.

Scrise rapid o notă în registru, anunță vestea în jurul ei și începu să dea ordinele necesare.

– Avem un pat gol, ne mai trebuie două. Doamna Brown și doamna Phipps pot să fie instalate pe fotolii. Să se pregătească paturile lor. Domnișoară Sims, te vei ocupa de instrumente și de masa rulantă. Vei merge apoi să întrebi dacă cele două paciente ale noastre pot fi duse în sala B, pentru noapte.

După o clipă de gândire, adăugă:

– Nu suntem decât patru, Patty. Va fi oare suficient?

– Dar nu sunteți de gardă, domnișoară Smith...

– Acum, sunt. Haide, la treabă, Patty. Mă duc să telefonez.

Totul era gata când prima victimă fu introdusă în sala de consultații. Era o femeie tânără, cu fața tumefiată, prezentând

toate semnele unei hemoragii interne. Eugenia știa că trebuia operată imediat pentru a evacua sângele înmagazinat în torace. Harry confirmă acest diagnostic.

– Doctorul Grenfell va fi aici într-o clipă, anunță acesta.

– Iartă-mă, anunță vocea calmă a chirurgului.

Sub halatul alb, doctorul Grenfell purta un smoching elegant. "Sărmana Miriam", se gândi Eugenia, înmânându-i fișa de internare.

– S-o consultăm. Pe celelalte două le-am examinat, îi mărturisi lui Harry. Va trebui să operăm. Mai întâi pe aceasta, apoi fetița. Domnișoară Smith...

Dădu instrucțiunile cu aceeași voce calmă și măsurată.

– Bine, doctore, răspunse Eugenia îndepărtându-se.

Pregătea primirea fetiței, când sună telefonul. Văzând că toate infirmierele erau ocupate, doctorul Grenfell se duse să răspundă. Reveni după o clipă.

– Este pentru dumneata, domnișoară Smith. Oare nu erai de gardă?

Uitase complet de Humphrey.

– Este nevoie de mine, replică. Locul meu este aici.

– Bun, făcu doctorul aplecându-se din nou asupra micuței paciente. Nu este atât de grav cum mă temeam, murmură după o clipă de tăcere. N-a fost atins nici un organ vital. Vrei s-o pregătești? A treia victimă...

– Iat-o, indică Eugenia.

– Ah! O perforare de plămân. Trebuie făcută o biopsie, anunță el alăturându-se lui Harry care stătea la căpătâiul pacientei. Respiră foarte greu... dispnee clară... Bun, făcu ridicându-se.

Le voi opera în ordinea pe care am precizat-o, domnișoară Smith.

Câteva clipe mai târziu, prima rănită fu trimisă în blocul operator. Harry o însoți, lăsând-o pe Eugenia să pregătească fetița. Aproape terminase, când intră Humphrey.

Fără să țină cont de domnișoara Sims care se afla de cealaltă parte a patului, exclamă imediat:

– Ce faci aici, Eugenia? Nu ești de gardă! Spectacolul va începe într-o jumătate de oră!

– Vezi bine că suntem ocupate, Humphrey. A fost un accident grav. Nu pot să ies. De ce nu-i ceri mamei tale să te însoțească?

Fără să aștepte răspuns, Eugenia se întoarse spre domnișoara Sims.

– Poți s-o duci în blocul operator. Îndată ce este posibil, voi trimite pe cineva să te înlocuiască.

Humphrey se întoarse și ieși.

Când a treia pacientă fu coborâtă în blocul chirurgical, echipa de noapte era de serviciu de un timp și se îndeletnicea cu sarcinile obișnuite. Starea primei rănite nu inspira nici o îngrijorare, dar nu era încă în afară de pericol și trebuia supravegheată cu cea mai mare atenție. După ce consultase infirmiera de gardă, Eugenia desemnă o elevă din anul doi pentru a veghea asupra ei.

Ultima operată ieși din blocul operator pe la ora unsprezece seara. Intervenția lungă și delicată se desfășurase totuși bine. Între timp, Eugenia primise rudele și apropiații celor trei bolnave și se străduise să-i calmeze, așteptând să-i prezinte doctorului Grenfell.

Acesta apăru curând, mergând cu un pas măsurat, cu un aer calm și perfect stăpân pe sine. Nu era nici cel mai mic semn de

oboseală sau de tensiune pe chipul cu trăsături bine conturate. Eugenia nu putu decât să se mire o dată în plus de asta. Considerând că prezența sa nu mai era cu adevărat indispensabilă, se duse să-și ia rămas-bun de la colege.

– Mi-ar plăcea să te văd înainte de a pleca, domnișoară Smith, o anunță doctorul când se întoarse. Nu durează mult.

Eugenia se mulțumi cu un murmur în loc de aprobare. Privirea o întâlni pe cea a infirmierei de gardă. Ridică ochii spre cer și oftă cu un aer resemnat.

Câteva clipe mai târziu, chirurgul reapăru, însoțit de ultimii doi vizitatori.

– Domnișoară Smith, vrei să le arăți toaletele domnului și doamnei Welldon? Doresc să-și petreacă noaptea aici...

Eugenia se întoarse lângă eleva de anul doi, îi murmură instrucțiunile sale și-i luă locul. În timp ce o aștepta, se gândi vag la seara sa ratată. Asemenea ocazie nu va mai apărea înainte de mult timp. Două invitații la "Prințul de Wales!" Oftă, fără să știe că doctor Grenfell se apropiase în liniște.

– Își va reveni, murmură cu blândețe. Fetița este cea care mă îngrijorează. Ce faci aici?

– O înlocuiesc pe infirmiera care s-a dus să le arate toaletele celor din familia Weldon, șopti tânăra femeie.

Chirurgul dădu încet din cap și se aplecă spre patul pacientei. Apoi, fără o vorbă, se îndepărtă spre biroul supraveghetoarei de noapte.

Puțin timp după aceea, eleva din anul doi se întoarse. Eugenia îi ceda locul și străbătu sala, mergând să-l întâlnească pe chirurg.

– Voiai să mă vezi, doctore Grenfell?

– Într-adevăr, răspunse acesta ridicând o privire gânditoare spre chipul său frumos. Am cerut să ni se pregătească ceva de mâncare. Cantina nu va deschide înainte de jumătate de oră. Vom discuta despre cele trei paciente ale noastre, în timp ce mâncăm.

Eugenia nu avea decât o singură dorință, să ajungă în camera sa și să doarmă. Dar nu se gândi să protesteze. Se duseră să-și ia rămas-bun de la supraveghetoarea de noapte, apoi coborâră la etajul întâi pentru a merge la cantină. Eugenia descoperi cu mirare că o masă mică fusese instalată într-un colț al sălii și că aceasta le era destinată. Li se servi supă, urmată de o mâncare caldă și un borcan mare cu cafea. În timpul mesei nu schimbară decât puține cuvinte.

– Îmi pare rău pentru seara dumitale ratată, Eugenia, declară medicul punând pe masă ceașca pe jumătate goală. Mă însărcinez eu să-i explic totul lui Humphrey. L-ai revăzut?

– Da, dar... n-aveam timp.

– Înțeleg. Erai ocupată.

Zâmbetul îi era plin de o asemenea blândețe, încât Eugenia întrebă:

– Și dumneata trebuia să ieși?

– Da, dar Miriam este obișnuită să se lipsească de mine. Va găsi pe cineva care să-i țină companie, afirmă pe un ton egal. Bun, să vorbim despre fetița aceea... Maureen, nu-i așa? După fișă, are cincisprezece ani...

Descrise operația pe care o efectuase. În ciuda oboselii, Eugenia îl asculta cu atenție.

– Pentru prima pacientă, domnișoara Brent, cred, va fi mai bine să fie trimisă într-un centru de odihnă. Trebuie să se poată

mișca, merge. Cât despre doamna Stone, ei bine, cazul său este aproape miraculos. I-am scos un cui de oțel care ar fi trebuit s-o omoare, dar care nu a atins nici un organ vital. Se cade să fie supravegheată...

Bătu miezul nopții când Eugenia putu în sfârșit merge în camera sa. Se culcă sperând că oboseala n-o împiedicase să înțeleagă instrucțiunile doctorului Grenfell.

Își reluă serviciul la ora obișnuită. Harry și doctorul Grenfell se aflau în sală când intră. Se opri pentru a le spune bună ziua, se duse s-o înlocuiască pe supraveghetoarea de gardă, apoi începu primul tur de inspecție.

Trecură astfel trei sau patru ore. Îl revăzu pe Humphrey de mai multe ori și avu ocazia să-i vorbească. Doamna Parsons își însoțise fiul la spectacol.

– Un spectacol absolut remarcabil, preciză Humphrey. Știu, n-ai putut să pleci, dar trebuie să înveți să te eliberezi de anumite responsabilități.

– O fac atât de des cât este posibil, Humphrey. Dar era vorba de o urgență. Tot serviciul era mobilizat.

– Cu siguranță s-ar fi găsit o înlocuitoare, afirmă el, pe un ton superior.

– Nu imediat. Imposibil!

– Să nu exagerăm, făcu Humphrey zâmbind ușor.

Conversația aceasta nu atenuă deloc sentimentul de indispoziție și frustrare pe care-l încerca. Știa că relațiile cu Humphrey treceau printr-o perioadă de criză, dar se străduia să se convingă că nu erau compromise. Ca de obicei, se duse la ai săi să caute siguranța și încurajarea de care avea nevoie.

Tatăl o ascultă în tăcere, mulțumindu-se să dea din cap din când în când. Bruce și Becky se prefăceau că-și verifică lecțiile, dar ciuleau urechile...

– Gerard ne-a spus că valorezi greutatea ta în aur, declară Becky.

– Dar... când l-ați văzut? întrebă Eugenia ridicând mirată o sprânceană.

– Ieri... Nu, alatăieri. A venit să-i împrumute tatii o altă carte. Ne-a vorbit despre seara ta ratată. Humphrey poate foarte bine să ia alte locuri?

– Erau invitații, explică Eugenia. Oricum, a luat-o pe mama sa. N-au fost pierdute.

Gemenii schimbară o privire insinuantă.

– Când vă veți căsători? întrebă Becky.

Eugenia rămase o clipă tăcută.

– Suntem... logodiți, începu ea cu un aer puțin convingător.

– Îl iubești? o întrerupse Becky cu o îndrăzneală uimitoare.

– Da... Nu. Nu-mi mai amintesc. Este atât de mult timp... Știi, până la urmă te obișnuiești unul cu celălalt...

– Te vei căsători fără să fii sigură că-l iubești?

Întorcându-se în camera sa de la căminul infirmierelor, Eugenia se gândea încă la această întrebare.

Capitolul 7

Doctorul Grenfell examină îndelung ultimele trei paciente.

– Starea lor este satisfăcătoare, decretă venind să i se alăture Eugeniei în birou. Intenționez să lipsesc la începutul săptămânii viitoare, domnișoară Smith. Harry va opera în locul meu și va conduce de asemenea vizitele. Sunt programate două pneumonectomii, continuă chirurgul întorcându-se spre Harry. După părerea mea, n-ar trebui să-ți pună nici o problemă. Să nu uiți reducarea, este capitală.

După câteva observații de ordin general, se ridică și-i zâmbi tinerei supraveghetoare.

– Ei bine, la revedere, făcu vag, ieșind pe culoar, urmat de Harry, de internul de serviciu și de Eugenia.

Ajuns în fața ușii, adăugă:

– Mă întorc în Portugalia. Mai precis în Algarve. Miriam a vrut întotdeauna să viziteze această regiune.

– Vă doresc călătorie plăcută, domnule.

Medicul o privi în tăcere, dădu din cap și se îndepărtă.

Zilele se succedară, lung și curios de plictisitoare. Serviciul de Patlogie respiratorie părea să funcționeze cu încetinitorul. O mare parte din săptămână, Eugenia reuși să evite să-l întâlnească pe Humphrey. Nu acceptă să-l vadă decât sâmbătă seara.

Era timp frumos în acest început al lunii mai. Îmbrăcându-se, se întrebă unde își vor petrece seara. Oare cu ce sentimente îl va întâlni după câteva zile? Va alege s-o ducă la cinema, sau o va face să descopere vreun restaurant modest?

Străbătând parcajul, observă că locul ocupat în mod obișnuit de Bentleyul doctorului Grenfell era gol. Desigur, se aștepta, dar brusc, se gândi cu nostalgie la sudul Portugaliei. În ciuda eforturilor susținute care i se ceruseră, trebuia să mărturisească faptul că păstra o amintire emoționantă acelei călătorii.

Humphrey o aștepta în mașină și începuse în mod vizibil să se impacienteze. Strecurându-se lângă el, Eugenia văzu cu plăcere că nu era nemulțumit s-o întâlnească. Oare își depășise proasta dispoziție?

– Ce este nou? îl întrebă.

– Oh, muncă și iar muncă, oftă Humphrey cu un aer copleșit. Mi se încredințează fără încetare noi responsabilități.

– Cum asta?

– Când lipsește un intern, la mine se gândesc să-l înlocuiesc, îi explică pe un ton lipsit de îndoială.

– Unde mergem? îl întrebă după o clipă.

– Mama primește câțiva membri ai familiei: două verișoare, unchiul și mătușa mea. Încă n-ai avut ocazia să-i întâlnești. Aș vrea să ți-i prezint.

– Dar... este o săptămână de când nu ne-am văzut, Humphrey.

– Exact, draga mea, îi replică pe tonul său calm și ponderat. Ar trebui să ne felicităm că ne putem permite aceste mici absențe și chiar mai lungi, fără ca relațiile noastre să sufere. Oare când vei înceta să gândești ca o adolescentă, Eugenia?

Fură întâmpinați călduros de cei din familia Parsons. Unchiul lui Humphrey era un bătrân oarecum taciturn și mătușa arăta lumii o față dintre cele mai severe. Verișoarele aveau probabil în jur de treizeci de ani. Erau mai degrabă banale și nu păreau să se preocupe deloc de imaginea pe care o prezentau.

– Și iat-o pe adorata mea viitoare noră, exclamă doamna Parsons. Practică meseria de infirmieră la spitalul Sfânta Clara. Se va putea interesa de munca lui Humphrey.

Eugenia se strădui să zâmbească. Doamna Parsons nu s-ar fi epuizat astfel dacă ar fi vrut s-o facă să treacă drept înapoiată mintal. Humphrey ar fi putut să intervină, dar nu ridică nici un deget pentru a o apăra. Își promise să-i amintească asta.

Cina fu servită curând. Așezată între unchiul Tom și o verișoară, tânăra femeie se strădui să păstreze o față zâmbitoare, în timp ce doamna Parsons explica modul în care întocmise, apoi pregătise masa.

Conversația continuă în salon. Fu la fel de insipidă ca și cafeaua. După un timp, Eugenia își dădu seama că de la începutul serii nu-i adresase nici măcar un cuvânt lui Humphrey. Își stăpâni un oftat de ușurare auzindu-l anunțând cu un aer important că era așteptat la spital.

– Trebuie să fiu pregătit în caz de urgență, adăugă pe un ton important. Vii, Eugenia?

Râse ușor, urcând în mașină.

– Voi fi un bărbat pe deplin mulțumit dacă îmi vei demonstra aceeași solicitudine ca mama.

– Nu va fi necesar, deoarece ea s-a hotărât să vină să locuiască împreună cu noi, replică Eugenia.

Întoarcerea la spital se desfășură într-o tăcere totală.

– Devii de o susceptibilitate aproape bolnăvicioasă, Eugenia, remarcă Humphrey coborând. Poate ai nevoie de vacanță.

Eugenia scrâșni din dinți, enervată la culme de aerul său condescendent. Stăteau de o parte și de alta a mașinii, pregătindu-se să se îndepărteze fiecare în direcția sa.

– Mă așteptam să petrec o seară plăcută în compania ta, remarcă Eugenia. Știi că nu mi-ai vorbit măcar o dată?

– Era mult timp de când nu îmi întâlnisem verișoarele, explică Humphrey cu un zâmbet. Tu și cu mine, practic ne vedem în fiecare zi.

Eugenia își reținu cuvintele șfichiuitoare pe care i le inspirau acest răspuns. Dar ochii îi străluceau de mânie. Se întoarse și fără o privire în urmă, intră în clădire.

Doctorul Grenfell stătea în holul de la intrare. O expresie de surpriză se zugrăvi pe chipul său când îl zări.

– Ah, Eugenia! Sper că ai petrecut o seară plăcută? Este încă puțin cam devreme, nu găsești? făcu acesta consultându-și ceasul.

– Humphrey este de gardă începând de la miezul nopții, spuse tânăra femeie cu răceală.

– Dar este de-abia ora zece, observă chirurgul. V-ați certat din nou?

– Nu mi-a vorbit nici măcar o dată de când am intrat în acea... casă! exclamă Eugenia. Și verișoarele sale...

Bustul i se ridica de furie și de indignare. Doctorul Grenfell o prinse de braț și o conduse spre ieșire.

– Ai nevoie să te destăinui cuiva. Să mergem să bem o cafea.

Nu departe era un bar. Era un local fără pretenții, dar care beneficia totuși de o excelentă reputație. Acolo o conduse doctorul Grenfell.

– Perfect, murmură ținându-i un scaun. Ai cinat?

– Da, la mama lui Humphrey, răspunse Eugenia cu o voce care tremura încă ușor.

– Ah! Ce-ai spune de puțin ceai cu pâine prăjită și marmeladă? Îmi place foarte mult marmelada.

Tânăra femeie oftă, visătoare.

– O ajutam pe mama să pregătească de toate felurile. Aveam o grădină mare cu pruni, cireși... Ai și o grădină de zarzavaturi acasă?

– Da, una foarte mică. Dar... avem și... o casă de țară.

Proprietarul restaurantului veni să le aducă ce comandaseră și plecă.

– Dacă mi-ai vorbi despre... această ceartă, Eugenia? reluă doctorul Grenfell. Imaginează-ți că te adresezi unui bătrân membru al familiei dumitale, asta te va ajuta.

– Nu ești bătrân, remarcă aceasta. Nu mi se pare...

– Mă apropii de pragul fatidic de patruzeci de ani, precizează chirurgul. Credeam că te-ai împăcat cu Humphrey.

– Da, este adevărat. Cel puțin, nu l-am văzut toată săptămâna. Când m-a invitat în seara asta, mi-am spus că poate vom merge la restaurant sau la cinema. Înțelegi, doar noi doi! Ei bine nu, m-a dus la mama sa și erau acolo unchiul, mătușa, verișoarele... Nu-ți dai seama cât de dezamăgită am fost!

Doctorul Grenfell unse o felie de pâine prăjită cu unt și i-o oferi, observând:

– Sunt lucruri care apropie, când iubești.

– Humphrey pretinde că sunt susceptibilă și că am nevoie de vacanță.

– Ai dori oare să-ți iei câteva zile de odihnă?

– Nu, răspunse Eugenia, după o clipă de gândire. Asta n-ar schimba nimic. Dimpotrivă. Când lucrez... nu mă mai gândesc la problemele mele.

– Dumneata hotărăști, în acest caz. Ești obosită?

– Deocamdată, nu. Dar voi fi mai târziu... Este foarte amabil din partea dumitale... Face bine să vorbești...

Ignorându-i mulțumirile stânjenite, chirurgul îi spuse:

– Nu mi-e somn deloc. Am nevoie să mă mișc, să respir puțin aer curat. Ți-ar plăcea să faci o mică plimbare? Mașina mea este în parcarea spitalului. Te voi aduce înapoi înainte de miezul nopții.

– Unde vom merge?

– Pe drumuri de țară, pur și simplu.

– Foarte bine, acceptă tânăra femeie după o scurtă ezitare.

Acum, străzile erau aproape pustii. În elegantul automobil al chirurgului, depășiră parcul din Manor și cotiră pe mai multe străduțe înainte de a porni spre vastele câmpii din Barfield.

– Pari să cunoști bine această regiune, observă Eugenia.

– Este drumul pe care-l iau pentru a merge la casa de țară. Aproape am ajuns.

După o clipă, mașina se angajă pe o scurtătură.

– Little Barfield, anunță doctorul Grenfell. Căsuța se află chiar în spatele intrării în sat. Liliacul trebuie să fie în floare, acum.

Puțin mai departe, opri vehiculul și coborî. Eugenia i se alătură. Distinse o clădire lungă, care se profila pe cerul înstelat. Nu era o căsuță de țară, ci o adevărată casă înconjurată de un gard și pe care o ascundea pe jumătate un șir de copaci.

Traversară drumul, unul lângă celălalt, pentru a se opri în fața grilajului.

– Îți place? întrebă doctorul Grenfell.

– Enorm! Cum poți oare suporta să trăiești departe de aici? Evident, se grăbi să adauge, vila din Chelsea este tot la fel de frumoasă.

– Dar vin foarte des, afirmă doctorul. Uneori mă însoțește familia Pringle. O femeie din sat trece din când în când pentru a se asigura că totul este în ordine. Simți parfumul liliacului?

– Da, murmură Eugenia. La Chelsea, sunt zambile.

Doctorul Grenfell împinse grilajul.

– Poți rămâne aici, dacă vrei.

Câteva clipe după aceea, apăru din nou cu un buchet de liliac pe care i-l întinse.

– Acum, să ne întoarcem.

Urcând în mașină, Eugenia nu se mai gândea la mânia care o copleșise puțin mai înainte. Simți o plăcută senzație de oboseală și ar fi ațipit cu plăcere.

– Doctore Grenfell, este... minunat, murmură.

– Nu mai sunt Gerard pentru dumneata?

– De acord, Gerard, exclamă Eugenia râzând, dar la spital nu va trebui să uit să-ți spun doctore Grenfell!

– S-ar spune că-ți este somn, observă el. Închide ochii!

– N-ar fi cuviincios.

– Am depășit stadiul convenienței, afirmă doctorul cu blândețe.

Tânăra femeie reflectă o clipă la această remarcă, dar dormea de mult timp când mașina ajunse în parcajul de la Sfânta Clara. Se trezi brusc.

– Oare ce vei crede despre mine? exclamă. Te rog să mă ierți... Probabil te-ai plictisit...

– Nu. Este foarte odihnitor să conduci cu o persoană adormită! Te simți mai bine?

– Oh da, mult mai bine! Datorită dumitale, Gerard, acum văd mai limpede. I-o voi spune lui Humphrey îndată ce-l voi întâlni.

Doctorul deschise portiera, așteptând-o să coboare și să se aplece pentru a lua buchetul de liliac.

– Mulțumesc pentru această seară minunată, Gerard.

Își plimbă mâna peste flori și adăugă pe un ton preocupat:

– Ești sensibil... foarte perspicace.

– Sunt mai ales extrem de răbdător. Să nu uiți asta, Eugenia. Bună seara.

A doua zi, tânăra femeie trăi parcă visând cu ochii deschiși. O senzație de fericire aproape ireală, în același timp cu un parfum de liliac, îi însoțea cele mai mic gesturi.

Cu Humphrey nu avu ocazia să stea de vorbă decât spre mijlocul săptămânii. După o zi de luni calmă și fără evenimente speciale, doctorul Grenfell își reluase vizitele obișnuite, comportându-se față de ea cu o perfectă politețe, părând că uitase total plimbarea la țară și subtila schimbare intervenită în relațiile lor. În timp ce-l însoțea de la un pat la altul, Eugenia se mirase să-l găsească dintr-o dată rece și distant, pe el, care-i pusese în

brațe un buchet de liliac. Dar, ascunzându-și surpriza și uimirea, adoptase o atitudine la fel de impersonală. Iar Patty, care observase de curând că relațiile lor păreau să fi luat o altă turnură, trebui să-și mărturisească faptul că se înșelase. Constatarea o întristase, deoarece ea însăși încerca sentimente tandre pentru noul intern și ar fi dorit să nu vadă în jur decât imaginea propriei fericiri.

Cum miercuri seara Eugenia nu era de gardă și nici Humphrey, se surprinse sperând că-i va telefona pentru a confirma întâlnirea lor. Dar la ora cinci după-amiază, înțelese că n-o va face și luă inițiativa să-l sune. Era copleșit de muncă, îi spuse, dar voia s-o întâlnească în fața intrării spitalului puțin după ora șapte. Oare vocea nu-i era foarte tăioasă, sau măcar, mai severă decât de obicei? Eugenia își spuse că era pur și simplu obosită și puțin tensionată.

Era sfârșitul unei zile tipice de primăvară. Aerul era proaspăt și soarele se îndrepta încet spre orizont. Eugenia făcu o baie și se îmbrăcă în grabă. Înainte de a coborî, se opri pentru a-i telefona tatălui.

În fața intrării spitalului, aruncă o privire la dreapta, apoi la stânga, dar nu văzu nici urmă de Humphrey. Se duse să discute cu portarul.

Rezemată de ghereta sa, Eugenia deschise ziarul de seară și începu să parcurgă titlurile mari. Era un du-te-vino permanent în jurul ei, dar această activitate îi era familiară și nu-i dădu deloc atenție. Ieșind, Humphrey o va vedea cu siguranță. Îl aștepta.

– Iată un mod curios de a petrece seara, făcu o voce pe care o recunoscu imediat.

Doctorul Grenfell se apropiase în liniște și o privea cu un aer ușor intrigat.

– Îl aștept pe Humphrey, îi explică. Probabil a fost reținut de munca sa.

Doctorul dădu grav din cap. Expresia feței îi rămase impasibilă. Știa că doctorul Parsons ieșise de cel puțin o oră. Îl zărise în hol puțin timp înainte. Dar alese să nu menționeze această întâlnire.

– Înțeleg, făcu el calm. Ei bine, îți doresc o seară plăcută.

Se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse din drum.

– Mâine dimineață vei primi o pacientă nouă, o anunță. Tocmai am examinat-o. Va exista un pat liber pentru ea?

– Da, da. Mulțumesc că m-ai anunțat.

Îi zâmbi, ignorând că Humphrey trecuse de ușă chiar în acea clipă și se apropia de ei. Doctorul Grenfell îl văzu probabil, deoarece se întoarse.

– Bună seara, Parsons. Presupun că ai fost reținut de niște probleme de ultimul minut? Sunt lucruri care se întâmplă. Vă las. Distracție plăcută.

Humphrey așteptă să se îndepărteze pentru a întreba:

– Oare despre ce vorbeați? Despre o nouă călătorie la antipozi?

– Nu, deloc, răspunse Eugenia, străduindu-se să ignore zâmbetul ușor ironic. Pur și simplu mi-a anunțat o internare care nu fusese prevăzută. Unde mergem?

– Mi-aș fi dorit să-i fac o vizită mamei, dar pentru că nu încetezi să repeți că nu suntem niciodată singuri, vom putea cina împreună?

– Foarte bine. Să ne plimbăm puțin.

Humphrey o luă de braț și o conduse spre ieșire.

– Acum, mă ocup de un caz de leucemie... este interesant...

Eugenia se sili să-l asculte cu atenție. Avea totuși alte subiecte care o preocupau. Humphrey o conduse la restaurantul unde fusese în compania doctorului Grenfell. Examină rapid meniul și, zâmbind, întrebă:

– Acum nu mai ești întoarsă cu susul în jos? Pari mai puțin încordată ca ultima dată.

– Da. M-am înfuriat puțin, dar am spus exact ceea ce gândeam...

Humphrey se încruntă și deschise gura pentru a răspunde, dar proprietarul restaurantului se apropiase și-i întreba din priviri. Eugenia optă pentru o omletă cu condimente din ierburi, în timp ce Humphrey ezita între mâncarea zilei și o tocană de pasăre. Comandă cafea pentru el însuși, observând că ea bea prea mult ceai.

– Aceasta va fi prima ceașcă din zi, afirmă tânăra femeie cu calm. N-am avut timp...

Se întrerupse, văzând expresia puțin iritată din privirea sa.

– Humphrey, oare aș putea să continuu să lucrez după căsătorie?

– Eugenia, fii rezonabilă, îi răspunse cu un zâmbet indulgent. Să așteptăm să stabilim data. Vom avea destul timp să vorbim despre asta.

– Să stabilim data fără să mai așteptăm, propuse tânăra infirmieră servindu-și o ceașcă de ceai.

– Mărturisesc că nu înțeleg motivele insistenței tale, afirmă Humphrey fără să renunțe la zâmbetul tolerant. Am făcut într-o zi un calcul estimativ. Cred că dacă nu ne putem permite nici o

risipă, ne vom putea căsători în aproximativ un an și jumătate. Mi se pare că ar fi mai bine să așteptăm...

– Da, dar nu ai oare sentimentul că pierdem un timp prețios? îl întrebă pe un ton aproape disperat. Să ne mulțumim pentru început cu un mic apartament. Eu voi lucra și vom...

– Am examinat deja această problemă, Eugenia, și ți-am expus de mai multe ori punctul meu de vedere. Țin să ne asigurăm viitorul. Vom aștepta ceva mai mult timp decât alții înainte de a ne căsători, dar nu vom trăi pe credit, ca cea mai mare parte a tinerilor căsătoriți.

– Până atunci, s-ar putea să pierdem esențialul, replică Eugenia.

– Nu știu ce înțelegi prin asta. Cel mai important în viață, este siguranța.

– Și oare ce faci cu dragostea? spuse Eugenia. Humphrey, găsești normal că nu plecăm niciodată în weekend? Vreau să spun... singuri, doar noi? Am uitat tot ce ne-a apropiat...

– Ți-am spus săptămâna trecută că ai nevoie de vacanță, draga mea, spuse logodnicul mestecând o bucată de pâine. Pentru un motiv pe care nu-l cunosc, ești obosită, tensionată și exagerezi puțin. Sunt fericit că mama nu asistă la această conversație; cuvintele tale ar fi șocat-o profund!

– Eu însămi sunt puțin șocată, afirmă Eugenia. Dar... în sfârșit, credeam că fac bine. Credeam...

Se întrerupse din nou, văzându-i fața încruntându-se.

– Nu-ți place ideea mea?

– Nu neapărat, declară Humphrey. Ți-aș fi recunoscător să nu mai ridici această problemă.

Să mergem să ne plimbăm puțin. Consider că nu faci suficientă mișcare.

Nu-l mai văzu decât o singură dată în timpul următoarelor două zile, dar nu fu nemulțumită. Simțea un profund sentiment de amărăciune și dezamăgire. A doua zi după logodnă, Humphrey îi explicase "planul său de economii" și ea îl acceptase cu un fel de bucurie copilărească. Era departe să se gândească la faptul că-i va consacra atât de mult timp. Acum i se părea că micile calcule și sufletul neîncrezător ale lui Humphrey erau pe cale să le ucidă dragostea.

Acest sentiment de frustrare spori cu trecerea zilelor. Dormea tot mai prost. Pofta de mâncare și buna sa dispoziție suferiră de asemenea. Dar calitatea muncii nu-i fu afectată. Și se miră puțin când doctorul Grenfell remarcă într-o dimineață:

– Ai necazuri, Eugenia. Nu spune nu, o simt. Ce ai? Nu, așteaptă, voi încerca să ghicesc. Humphrey ține să vă dotați cu o mașină de spălat vase și a hotărât să amâne data căsătoriei?

Nu era nici urmă de răutate sau de ironie în vocea sa. Așadar, nu era decât o vorbă de duh. Eugenia se strădui să-i răspundă pe același ton:

– Într-adevăr, cam așa. Sunt prea grăbită. Are dreptate, am nevoie de vacanță. Poate mă hotărăsc să-mi iau câteva zile de odihnă.

– Asta mi-ar conveni. Imaginează-ți că doamna Pringle suferă de o bronșită acută. Mi-ar plăcea să meargă să petreacă o săptămână la căsuța de la țară, dar refuză asta, pentru că va fi singură. Vezi, soțul nu o poate însoți, trebuie să se ocupe de casă. Dacă vei accepta... vei face fericite cel puțin trei persoane, pe cei

doi Pringle și pe mine, adăugă cu un zâmbet. Nu vei avea mare lucru de făcut, doar să te asiguri că-și ia medicamentele.

– Este oare o glumă?

– Deloc, îi răspunse pe un ton grav. N-aș fi făcut această propunere dacă nu mi-ai fi spus că-ți dorești să pleci în vacanță. Dumneata hotărăști.

Mai târziu, Eugenia se miră că-i acceptase sugestia. Oare ce demon o îndemnase? Toată ziua căută în zadar o scuză sau un pretext pentru a contramanda. Negăsind, se hotărî să-i explice pur și simplu că se pronunțase fără să se gândească și că, făcându-și socotelile, nu avea intenția să-și ia vacanță.

Dar toate împrejurările păreră că se leagă pentru a-i contracara planul. A doua zi, doctorul se prezentă ca de obicei și-și făcu vizitele obișnuite, dar nu-i dădu nici cea mai mică ocazie să-i vorbească în particular. Când se îndepărtă, Eugenia nu putu decât să-l urmărească furioasă cu privirea; ieșind, se află față în față cu Humphrey.

– Humphrey, începu tânăra femeie, mi-ai spus că am nevoie de vacanță?

– Da, da, este adevărat, făcu acesta arătându-i teancul de fișe medicale pe care-l căra. Dar acum n-am timp să vorbesc despre asta, sunt teribil de grăbit. Măcar o dată ai ales să-mi urmezi sfaturile, este bine. Dar voi întârzia...

Eugenia se întoarse și îl văzu împingând o ușă și dispărând, elegant deși puțin prea aferat, oricum un medic bun. Dar un străin! se surprinse gândind. Un bărbat pe care-l agasa vizibil cu micile sale probleme. "Voi pleca", hotărî cu voce tare.

– Poftim? făcu un brancardier care trecea.

– Nimic, Blake, nimic. Mă gândeam...

A doua zi dimineață, se duse la secretariat și ceru o săptămână de concediu. Telefonul sună în clipa când se întoarse în birou.

– Eugenia? făcu vocea doctorului Grenfell. Ai obținut săptămâna de odihnă?

Aceasta avu un vag sentiment că fusese deja informat în legătură cu acest subiect, dar răspunse afirmativ.

– Bine. Voi trece să te iau sâmbătă dimineață pe la ora nouă. Voi fi însoțit de doamna Pringle. Dorești să faci o vizită familiei?

– Nu, nu, voi merge să-i văd mâine seară, nu sunt de gardă.

După o scurtă ezitare, adăugă:

– Am vorbit cu Humphrey. L-am întrebat dacă mai crede că am nevoie de vacanță. A spus da.

– Ah bun, comentă doctorul Grenfell pe un ton egal. Nimic nu-l împiedică să vină să te vadă.

– Nu știe că voi fi la dumneata, mărturisi tânăra femeie împotriva voinței sale. Îi voi spune înainte de a pleca.

– Bineînțeles, aprobă chirurgul. Așadar, pe sâmbătă, la ora nouă.

A doua zi seara, când își văzu tatăl, Eugenia îi explică hotărârea sa.

– Menajera doctorului Grenfell este bolnavă și el vrea să-i țin companie aproximativ o săptămână. Asta mă va schimba puțin.

– Într-adevăr, aprobă domnul Smith. Este o excelentă idee, draga mea. Câteva zile la țară îți vor face mare bine. Humphrey ce crede despre asta?

– Nu i-am spus încă nimic. Când l-am întâlnit, era grăbit și n-am avut timp să-i explic totul. Dar intenționez să-l văd sâmbătă. Crede... că am nevoie de vacanță.

– În acest caz, totul este cât se poate de bine.

Eugenia lăsă să-i scape un oftat. Nu împărtășea optimismul tatălui său. Dar nu era mai puțin hotărâtă să aibă o discuție cu Humphrey. Va dispune de toată seara de vineri pentru asta.

Humphrey o informă că va fi liber începând de la ora șase când ea îi telefonă. Eugenia făcu o baie și se schimbă rapid, punându-și o jachetă tricotată pentru a o proteja de aerul rece. Poate Humphrey o va duce să o facă să descopere câteva hanuri mici în cartierele periferice ale Londrei. Spera asta, pentru că era mult timp de când nu-și permiseseră acest gen de evadare.

O aștepta în parcajul spitalului, discutând cu un intern.

– Bună seara, exclamă Eugenia zâmbind, înainte de a urca în mașină.

Humphrey părea bine dispus când veni lângă ea în mașină.

– Acestor medici tineri le lipsește siguranța, observă cu condescendență.

– Unde mergem? întrebă Eugenia.

– A telefonat mama. Are probleme cu declarația de venituri. O voi ajuta s-o completeze și vom cina acasă.

– Credeam că ieșim împreună.... este atât de mult timp de când...

– Vom ieși săptămâna viitoare. N-o pot lăsa pe mama să se chinuie...

– N-ar putea să se adreseze unui contabil, sau băncii?

– În timp ce eu sunt perfect capabil să-i fac acest serviciu? exclamă Humphrey râzând. Haide, nu spune prostii, draga mea!

Eugenia hotărî că momentul nu era deloc indicat pentru a ridica problema vacanței.

Va aminti acest subiect când se vor întoarce la spital. Timp de mai multe ore, Humphrey fu cufundat într-o masă de formulare, iar doamna Parsons îi pregăti și-i servi mici sandvișuri însoțite de cafea.

– Am spus la telefon că vom supa împreună, dar nu m-am putut supune să gătesc, explicase aceasta. N-am încetat să mă gândesc la aceste impozite...

Văzând că fiul său dădea din cap, adăugase:

– Am putea merge la restaurant?

– Sandvișurile dumneavoastră sunt foarte bune, doamnă Parsons, afirmase Eugenia. Suntem obișnuiți și Humphrey și eu cu aceste mese simbolice.

Nu pusese nici o perfidie în această remarcă, dar ochii doamnei Parsons străluciseră de mânie.

În fața intrării spitalului, Eugenia declară:

– Mâine plec în vacanță, Humphrey. Mi-am luat o săptămână.

– Ah, mi-ai urmat sfatul, comentă acesta cu evidentă satisfacție. Știam că până la urmă îmi vei da dreptate.

– Te înșeli, Humphrey. Dacă am hotărât astfel, n-a fost pentru a-ți face ție plăcere, sau pentru a-ți urma sfatul. Menajera doctorului Grenfell este bolnavă și va petrece o săptămână la casa de țară a doctorului. Îi voi ține companie.

Tăcerea care urmă păru nesfârșită. Eugenia avu impresia că vorbele sale rămăseseră suspendate în aer și că ecoul lor nu va înceta să răsune mult timp.

Humphrey duse mașina în curte și o opri la locul obișnuit. Apoi, încet, se întoarse pentru a o măsura:

– Oare ți-ai pierdut mințile? întrebă.

Spre marea sa mirare, Eugenia văzu că nu era deloc supărat. Vocea îi era amuzată, indulgentă.

– Bineînțeles, n-o vei face, reluă pe același ton măsurat. N-aș fi crezut niciodată că ești în stare de o asemenea enormitate! Este absurd!

– Adevărat? Doar tu mi-ai spus că am nevoie de vacanță! Este logic. Doamna Pringle trebuie să petreacă o săptămână la țară și nu vrea să rămână singură. Asta mă va schimba puțin, nu găsești?

– O cunoști pe doamna Pringle?

Eugenia se gândi că era de preferat să evite să intre în amănunte.

– Este menajera doctorului Grenfell, după cum tocmai ți-am explicat. Înțelegi, este bătrână! În sfârșit, presupun că toate menajerele sunt bătrâne... Suferă de o bronșită acută.

Se întrerupse o clipă, apoi întrebă:

– Ce crezi despre asta, Humphrey?

Îl auzi oftând îndelung.

– Te-ai schimbat foarte mult în ultimul timp, Eugenia, spuse în cele din urmă. Te las să acționezi cum găsești cu cale. De câteva săptămâni, descopăr neîncetat puținul interes pe care-l acorzi dorințelor mele. Această vacanță poate fi benefică.

– Ai putea să vii să mă vezi, îi sugeră Eugenia, fără să prea creadă asta.

– Ar fi ridicol. Nu știu unde se află casa de țară a doctorului Grenfell și, în plus, nu vei lipsi decât o săptămână.

– Este adevărat. Îți voi lipsi?

– Să nu dramatizăm, făcu Humphrey râzând. La urma urmei, nici în timp normal nu ne vedem în fiecare zi.

Vom cina împreună când te vei întoarce.

– Oh da! aprobă Eugenia. O ieșire adevărată, cu restaurant, dans...

Tânărul bărbat râse din nou.

– Ne vom mulțumi cu o mică plimbare în Regent Park, după cină. N-are rost să aruncăm banii pe fereastră.

– Ai dreptate, Humphrey, aprobă ea. Nu-mi reproșezi prea mult că plec singură?

– Nu mai ești o copilă, draga mea Eugenia. Ești perfect capabilă să te dispensezi de mine.

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz.

– Urc să mă culc, o anunță, deschizând portiera. Să sperăm că-ți vei regăsi puțin din seriozitate când te vei întoarce.

Înainte de a se îndepărta, adăugă:

– Nu voi veni să-ți spun la revedere, nu este neapărat necesar.

– Nu, Humphrey, murmură tânăra femeie.

Măcar dacă ar fi sărutat-o în această clipă... dacă i-ar fi spus că o iubea...

Dar Humphrey nu făcu nici una, nici alta.

Capitolul 8

În acea noapte, Eugenia nu dormi deloc. Mult timp, cu ochii larg deschiși în întunericul din cameră, își repetă că era pe punctul să facă o nebunie, că dăduse dovadă de egoism și de inconștiență, că Humphrey avea întru totul dreptate să se plângă. Dar în zadar se întreba, nu-și putea explica adevăratul motiv al indispoziției pe care o simțea. Oare ce-i reproșa lui Humphrey? Prezența supărătoare a mamei sale? Da, desigur, dar de asemenea și mai ales voința sa aproape bolnăvicioasă de a economisi bani, chiar dacă fericirea lor avea de suferit. Pentru că nu era fericită. Tânăra logodnică nu-și amintea să fi cunoscut măcar o singură clipă de bucurie adevărată. Bineînțles, nu trebuia să risipească roadele muncii sale, dar să se scumpească fără sens în numele unui viitor care se anunța tot mai incert...

Ațipi, în sfârșit, la primele licăriri ale zorilor. Se trezi puțin timp după aceea. Membrele îi erau amorțite și un început de migrenă îi sfredelea tâmplele. Se ridică, își pregăti puțin ceai și scoase din

dulap o valiză în care aranjă două sau trei perechi de pantaloni, câteva bluze și o singură rochie.

În timp ce ronțăia un biscuit, își îmbrăcă repede costumul albastru, se examină în oglindă și coborî. Doctorul Grenfell o aștepta, cu doamna Pringle pe bancheta din spate. Îi deschise portiera și o invită să ia loc lângă menajeră. Cum Eugenia îi aruncă o privire întrebătoare, crezuse că va face călătoria așezată lângă el – doctorul se mulțumi să zâmbească enigmatic înainte de a se așeza la volan și a demara.

Vizibil fericită că putea petrece un timp în compania unei femei tinere ca Eugenia, doamna Pringle sporovăi veselă de-a lungul călătoriei. Nu tușea decât ușor, iar bronșita nu părea s-o facă să sufere peste măsură. Doctorul Grenfell conducea în tăcere. Nu se întoarse nici o clipă și nici nu manifesta vreun interes pentru conversația care se desfășura în spatele său. Eugenia tocmai se întreba dacă nu uitase pur și simplu că transporta două pasagere...

Ajungând la casa de țară, strălucind sub soarele de mai, tânăra femeie își aminti de seara în care o descoperise pentru prima dată, scăldată în lumina lunii. Dar doctorul Grenfell nu părea într-o dispoziție extrem de sentimentală. Fără o privire pentru liliacul în floare, deschise portbagajul vehiculului și luă valizele celor două însoțitoare, pentru a se duce să le pună în holul de intrare. Apoi, o prezentă pe Eugenia femeii de serviciu care venise din cătunul vecin, bău rapid o ceașcă de cafea și urcă din nou în mașină, anunțând că avea o întâlnire importantă. În acea clipă, Eugenia ar fi vrut să știe dacă intenționa să se întoarcă să le ia pentru a le duce înapoi la Londra, dar nu suflă o vorbă. Poate îi vorbise despre asta doamnei Pringle? Ducându-se să i se alăture acesteia din urmă, se

strădui să nu se oprească la fereastră pentru a urmări cu privirea automobilul care se îndepărta. Se simți brusc singură și oarecum părăsită.

Doamna Cobb ieși din bucătărie și se apropie zâmbind de cele două invitate.

– Nu vă puteți da seama cât de fericită sunt să am puțină companie, declară aceasta. Este mult timp de când nu l-am văzut pe doctorul Grenfell. Înțelegeți, logodnicei sale nu-i place prea mult în această casă, o găsește prea liniștită. Când vine, doctorul este practic întotdeauna singur.

Se întrerupse o clipă pentru a-și trage sufletul și adăugă:

– Prânzul va fi gata într-o jumătate de oră.

Eugenia se întoarse spre doamna Pringle.

– Veniți să vă așezați aici, doamnă Pringle, eu voi urca pentru a ne aranja lucrurile.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnișoară Smith. Voi aștepta în bucătărie, unde voi putea sporovăi cu doamna Cobb. Nu-mi prea place să rămân singură.

Eugenia porni pe mica scară care ducea la etaj. Înaintă încet, plimbându-și privirea în jur. Palierul vast, mobilat cu măsuțe rotunde mici din lemn de tec vechi și o masă pe care se afla o vază cu un buchet de flori de câmp, dădea spre un culoar spațios. O mochetă verde ca migdala acoperea parchetul. Decorarea și mobilele erau exact stilul pe care te așteptai să-l găsești într-o casă de țară.

Intrând în camera care îi fusese atribuită, Eugenia zâmbi aprobator. Era o încăpere pătrată, cu o fereastră rustică ce dădea spre grădină. Draperiile înflorate, tapetul și covorul degajau o

plăcută impresie de prospețime și confort. Era de asemenea și o mică baie, cu un set de prosoape pastel, o măsuță de toaletă și numeroase flacoane pe care Eugenia își promise să le examineze mai atent când va fi instalată.

Își deschise valiza pe care doamna Cobb o așezase la picioarele unei mici comode-birou și își aranjă cu grijă lucrurile în dulapul din tec ce se afla în fața patului. Apoi se duse în camera doamnei Pringle, care se afla de cealaltă parte a culoarului și dădea spre un mic colț de grădină.

Se întrerupse în mijlocul aranjării și, parcă răspunzând unui apel misterios, se duse să se rezeme de marginea ferestrei. Grădina strălucea în toate culorile primăverii. O peluză în semicerc închidea straturi care rivalizau în strălucire. I se păru că recunoaște câțiva pruni, niște cireși și mulți alți copaci ale căror ramuri fremătau ușor în soare. Observă de asemenea și un colț al grădinii de zarzavat și oftă: "Oare cum poți dispune de un loc atât de încântător și să vii aici atât de rar?" Evident, își spuse împăturind cu grijă una din cămășile de noapte neelegante ale doamnei Pringle, dacă lui Miriam nu-i plăcea...

După prânz, Eugenia o ajută pe doamna Pringle să se culce și, amintindu-și instrucțiunile doctorului Grenfell o făcu să-și ia medicamentele înainte de a-i recomanda o lungă siestă. Apoi se duse în bucătărie pentru a o asista pe doamna Cobb la treburile casnice.

– Veniți să mă ajutați? Cât de amabil din partea dumneavoastră. Sincer, nu mă așteptam... Vreau să spun... sunteți supraveghetoare de spital, și în vacanță, pe deasupra... Voi scoate ceea ce trebuie pentru ceai, înainte de a pleca. Am pregătit deja cina și veți găsi tot

ce vă trebuie în frigider. Mă voi întoarce mâine la ora opt și jumătate și voi servi micul dejun la ora nouă. Să nu vă ocupați de nimic, îmi veți face o plăcere. Dumnezeu știe că nu am deseori ocazia să muncesc propriu-zis. Pentru mâine, m-am gândit să vă fac să savurați una din rețetele mele de pește. Dar dacă nu vă place...

– Oh, ba da, aprobă Eugenia agățând șervetul de bucătărie. Prânzul a fost perfect.

Doamna Cobb se îmbujoră de plăcere.

– Este și o tartă cu zmeură să mâncați, adăugă. Doctorul Grenfell are amabilitatea să aprecieze prăjiturile pe care le fac.

– Permiteți-mi să vă felicit și eu, doamnă Cobb. Tarta pe care ați servit-o la prânz a fost delicioasă.

Puțin timp după aceea, doamna Cobb plecă înapoi în sat. Mergea încet pe aleile umbrite. Liniștea era aproape totală. Nu se auzeau decât micile zgomote nedefinite de la țară, cele pe care le cunoscuse în timpul copilăriei și de care își amintea. De când locuia la Londra, îi lipseau puțin. Descoperi un fotoliu de grădină și luă loc, oferindu-și fața razelor de soare. Era mult timp de când nu se simțise atât de fericită. Nu, se corectă. Nu era atât de mult timp... Oare nu simțise aceeași plenitudine când se afla la marginea micii păduri din Chelsea, alături de doctorul Grenfell?

După un timp se întoarse în casă și începu să pregătească gustarea. Doamna Pringle i se alătură puțin după aceea.

– Nu știu cum să vă mulțumesc pentru amabilitate, declară aceasta încă o dată. O tânără fată frumoasă și fermecătoare ca dumneavoastră, nu este făcută să-și piardă timpul cu o femeie bătrână ca mine. Ar trebui să fiți pe una din acele plaje care se văd

la televizor, sau sub un cocotier... Presupun că sunteți logodită? adăugă cu o privire spre mâna stângă a Eugeniei.

– Da, de un an și jumătate. Eu... Sperăm să ne căsătorim curând.

Ochii mici ai doamnei Pringle deveniră severi.

– Adică niciodată! mormăi cu un aer dezaprobator. Vedeți, eu nu înțeleg de ce se așteaptă atât de mult... Dar cu siguranță, aveți motivele dumneavoastră. Soțul meu și cu mine nu eram plini de bani când ne-am căsătorit. Departe de asta. Dar ne-am descurcat. Avem o fată, știți... și a putut termina studiile și are o meserie. Este îngrijitoare de copii.

Doamna Pringle se încruntă. Își luă lucrul și începu să încrucișeze andrelele cu furie.

– Fratele și sora dumneavoastră sunt foarte dezghețați, domnișoară, reluă fără să ridice ochii. Nu cred că sunteți mulțumită de rezultatele lor școlare.

Se întoarseră curând în camerele lor, la sfârșitul unei seri liniștite și plăcute. Zilele care urmară fură la fel de odihnitoare. Doamna Pringle se restabili rapid. Fire discretă și cordială, nu ceru nici un efort deosebit tinerei sale însoțitoare. Eugenia petrecu ore lungi și minunate în grădină sau în satul vecin, unde se ducea din când în când pentru a face cumpărături. Humphrey nu-i telefonă nici măcar o dată. Totuși, îi lăsase numărul de telefon. Fără îndoială era ocupat, se gândi tânăra femeie. În definitiv, absența sa nu va dura decât o săptămână. Se aștepta de asemenea să aibă vești de la doctorul Granfell. Doamna Pringle nu era oare menajera sa? Nu își revenea ea după o bronșită? Dar telefonul rămase tăcut.

În salon erau mai multe rafturi pline cu cărți.

Eugenia își petrecea timpul liber între lectură și plimbări lungi pe pajiștea înconjurătoare. Aproape fără să-și dea seama, pierdu curând paloarea sa londoneză.

Când săptămâna de vacanță se termină, nu mai semăna deloc cu fata palidă și lipsită de bucurie care fusese mai înainte.

– Am luat cel puțin două kilograme, anunță tânăra femeie. Oare ce va spune logodnicul meu? Deja mă consideră prea solidă.

– Sunteți perfectă, o asigură doamna Pringle. Este o plăcere să vezi o femeie tânără, perfect sănătoasă. Niciodată n-ați fost mai frumoasă. Cât despre mine, sunt nerăbdătoare să mă întorc acasă. Soțul meu este îndatoritor, dar puțin dezordonat. Ca toți bărbații.

– Știți la ce oră vom pleca mâine, doamnă Pringle? N-am nici o...

– Doctorul Grenfell a telefonat de dimineață. Erați în sat. A spus că vom pleca la drum după masa de prânz.

A doua zi dimineață, Eugenia făcu așadar cele două valize ale lor și fără să știe de ce, se machie cu grijă. Apoi ieși în grădină pentru o ultimă plimbare. Intenționa să se schimbe puțin înainte de întoarcerea la Londra. Așa că păstră bluza din bumbac și fusta puțin demodată. Doamna Pringle descoperise în spatele unei alei o mare cantitate de revent și se declarase nerăbdătoare să prepare câteva borcane cu dulceață. Eugenia se puse pe treabă. Când culese suficiente plante, se așeză chiar pe pământ, începând să separe frunzele de pe tije. Era ocupată să le aranjeze cu răbdare într-un lighean mare, când un zgomot ușor venit din spate o făcu să se întoarcă. Doctorul Grenfell o privea rezemat de trunchiul unui măr.

Sub valul de emoții care o copleșise când îl văzu, nu se gândise să pună întrebări. Cu o mână murdară de pământ, îndepărtă o șuviță de păr căzută pe frunte și exclamă calm:

– Bună ziua, doctore Grenfell.

– Gerard.

– Bună ziua, Gerard, reluă ea zâmbind.

Smulse alte câteva frunze și adăugă:

– Doamna Pringle nu se aștepta să te vedem înainte de începutul după-amiezii.

– M-am putut elibera mai curând.

Eugenia luă ligheanul și se ridică.

– Poate vrei să plecăm neîntârziat? Mă duc...

– Cerule! făcu doctorul, nu fără iritare. Tocmai am sosit și intenționez să-mi ofer câteva clipe de odihnă!

– Ah bun. Așadar, mai am timp să adun puțin revent, constată Eugenia. Ce noutăți la Sfânta Clara? Muncă foarte multă ca de obicei, presupun?

– Da, răspunse scurt chirurgul. Mi-ai... ne-ai lipsit. Patty este o infirmieră excelentă, dar este îndrăgostită și, în consecință, puțin distrată.

– Patty... îndrăgostită? Dar este nemaipomenit! Cine este fericitul ales? Tânărul intern care tocmai a intrat în serviciul dumitale?

– Chiar el, confirmă doctorul Grenfell apropiindu-se. După toate aparențele, o dragoste la prima vedere.

– Este minunat! Patty este adorabilă, se vor înțelege foarte bine. Voi face totul pentru a-i încuraja.

– Humphrey te-a vizitat? o întrebă chirurgul închizând ochii.

Eugenia se aplecă, alese încet o ridiche dintre cele care se aliniau la picioarele sale și o smulse. O șterse de firele de pământ care o acopereau și începu s-o ronțăie.

– Nu.

– Ți-a telefonat?

– De ce toate aceste întrebări? spuse Eugenia enervată. Eu nu ți-am pus nici una!

– Este mai bine să te abții, Eugenia. Oare ce avem de mâncare?

Tânăra femeie se întoarse pentru a-l privi. Nu deschisese ochii. Părea obosit.

– Pui fript, legume proaspete din grădină, tartă cu mere și înghețată, enumeră. Am impresia că ai muncit toată noaptea.

– Aproape, îi răspunse doctorul ridicând pleoapele.

– Te poți întinde puțin în așteptarea orei de masă. Este de-abia ora unsprezece.

– Doamna Cobb tocmai face o cafea. Ești mulțumită să te întorci la Sfânta Clara?

– Oh, nu! Am petrecut aici clipe absolut minunate. Nu știu cum să-ți mulțumesc. Doamna Pringle și-a revenit perfect. Ai văzut-o?

– Da. Mi-ai... ne-ai făcut un mare serviciu, Eugenia.

În acea clipă li se alătură doamna Cobb, ducând o tavă.

– Am pus două cești, spuse aceasta inutil. Vei bea și dumneata puțină cafea, Eugenia? Oh, tot acest revent! Va trebui să vii să ne vezi când se coc căpșunile.

– Excelentă idee, comentă doctorul Grenfell. Crezi că-ți mai poți lua o săptămână pe la jumătatea lui iunie?

Nu era decât un mod de a discuta, își spuse Eugenia. Dar răspunse pe un ton serios:

– Dreptul meu la zile libere s-a epuizat până în luna septembrie. Humphrey ar vrea să mergem la Torquay, se pare.

– O vacanță în trei? o întrebă doctorul blând.

– Ei bine, da! Doamna Parsons are o prietenă care ține o pensiune acolo. Anul trecut nu i-am putut însoți, Becky a avut gripă. Dar voi merge cu ei anul acesta.

Doctorul Grenfell se mulțumi să bea o înghițitură de cafea în timp ce-și contempla grădina.

– Sunt aproape sigură că-mi va plăcea la Torquay, afirmă Eugenia.

– La fel de mult cât îți place aici? o întrebă el cu mare blândețe.

– Nu fi ridicol! Trebuie să compari ceea ce este comparabil. Aici, este un mic colț de rai. Torquay.... voi afla ce este!

Își luă ceașca goală și adăugă:

– Ți-ai terminat cafeaua. Te poți duce să te culci.

Doctorul Grenfell făcu ochii mari de uimire și Eugenia nu putu decât să se mire încă o dată de albastrul lor intens.

– Bursc, ești plină de solicitudine față de mine, observă chirurgul.

– Pari puțin obosit, explică tânăra femeie râzând.

– Obosit și.... bătrân?

– În nici un caz. Te simți bătrân?

Chipul i se lumină de un zâmbet.

– Nu, îi răspunse. Mă simt ca un bărbat care găsește în sfârșit ceea ce a căutat toată viața.

Eugenia se încruntă, gândindu-se la semnificația acestor cuvinte. Oare se gândea la Miriam? Nu, o cunoștea de mult timp. O distincție de la Academie? Scria articole științifice și ținea

numeroase conferințe despre specialitatea sa. Poate va primi consacrarea pe care o merita?

– Cu atât mai bine pentru dumneata, exclamă tânăra femeie. Voi duce reventul acesta înăuntru. Doamna Cobb are un coș.

Chirurgul îi luă ligheanul pe care-l ținea și se duse să-l pună pe masă în bucătărie. Apoi ieși și Eugenia îl auzi discutând cu doamna Pringle, care se afla în salon. Tânăra femeie urcă în camera sa, se schimbă rapid, se așeză în apropierea ferestrei și deschise o carte. Prânzul nu se va servi înainte de ora unu. Prezența sa la parter ar putea să jeneze, se gândi.

Puțin timp după aceea, se întâlniră în sufragerie. Fu o masă simplă și liniștită. Apoi, doamna Pringle urcă în camera sa și doctorul Grenfell se întinse pe canapeaua din salon.

Eugenia ieși în vârful picioarelor. Se duse la bucătărie pentru a o ajuta pe doamna Cobb. Trebuia să pornească la drum imediat după gustare, dar în acea clipă doamna Cobb va fi întoarsă deja în sat. Nu rămăsese decât pentru a pune puțină ordine în bucătărie.

– Mai ales să nu te ocupi de veselă, o rugă aceasta. Mă voi întoarce luni pentru a spăla și a aranja totul. Voi avea cel puțin ceva de făcut.

Chipul său puțin congestionat se lumină de un zâmbet.

– Sunt mulțumită, afirmă. Doctorul Grenfell mi-a spus că are intenția să revină curent în iunie. Mi s-a părut că înțeleg că nu va fi singur.

Oare se gândea s-o convingă pe Miriam să-l însoțească? se întrebă Eugenia. Nu era imposibil. În primele zile de vară, casa de țară ar seduce și orășenii cei mai neînduplecați și mai convinși.

Plecară pe la mijlocul după-amiezii. Eugenia luă loc alături de doamna Pringle pe bancheta din spate, în timp ce doctorul Grenfell se duse să închidă ușa minunatei case. Un oftat nostalgic îi umflă pieptul. La ideea că se va arunca din nou în infernul londonez, îi venea aproape să plângă.

Avu un șoc când își dădu brusc seama că nu avusese nici cel mai mic gând pentru Humphrey. Încercă un profund sentiment de vinovăție. Îndată ce va coborî în fața intrării spitalului, se va repezi spre ghereta portarului pentru a-i telefona lui Humphrey. Oare pentru ce motiv avea brusc atâta grabă să-l vadă? Ascultă distrată mulțumirile confuze ale doctorului Grenfell și pe cele, emoționate, ale doamnei Pringle. Dacă a doua zi, duminică, Humphrey nu era de gardă, poate vor putea ieși la sfârșitul zilei? Ea era de serviciu, dar doar până la ora cinci.

Portarul îi întinse receptorul. Auzi vocea aspră a lui Humphrey.

– Eugenia? Ah, iată-te în sfârșit înapoi! Sunt foarte ocupat....

– Da, am venit înapoi, cum spui, replică tânăra femeie. Și mă simt mult mai bine. Mulțumesc de întrebare. Mâine voi fi liberă de la ora cinci. Poate ne vom putea vedea?

– Nu înainte de ora șapte. Cu siguranță voi fi obosit, dar sigur că vreau să beau o cafea cu tine.

Eugenia își spuse că fără îndoială avusese o săptămână istovitoare.

– Perfect, aprobă ea. Te voi întâlni în fața intrării principale, pe la ora șapte și jumătate.

Închise, fără să aștepte răspuns.

Camera sa, comparată cu cea pe care o ocupase la țară, i se păru ternă și mică.

Își puse valiza pe pat, coborî imediat și sări în autobuz. Tatăl său și gemenii o așteptau probabil.

Erau reuniți în salon și o întâmpinară cu o bucurie neascunsă. Becky și Bruce o bombardară cu întrebări și încheiară prin a o anunța că le era foame și se duseră să pregătească ceaiul. Tatăl își lăsă cartea pe care tocmai o examina și stătură de vorbă câteva clipe.

Eugenia se va închide apoi în bucătărie și va servi cina după puțin timp.

– Ai primit vizita lui Humphrey, draga mea? o întrebă tatăl său.

– A fost foarte ocupat, răspunse Eugenia pe un ton degajat. Trebuie să-l văd mâine seară.

– Înțeleg, făcu domnul Smith, cu un aer confuz. În tot cazul, arăți bine. Săptămâna de odihnă ți-a făcut foarte bine.

Patty făcu același comentariu când își văzu tânăra superioară a doua zi dimineață. Eugenia zâmbi cu modestie. Se simțea într-adevăr transformată. Oare nu era decât efectul aerului liber și al soarelui? se întrebă vag.

Serviciul de Patologie respiratorie nu se schimbase. Ca în fiecare duminică, funcționa puțin încetinit. Eugenia își reluă activitățile obișnuite. Luă cunoștință de noile dosare, schimbă câteva cuvinte cu pacientele internate în timpul absenței sale, completă fișe, verifică programarea liberelor. La ora cinci după-amiază, îi încredință sala lui Patty și zâmbi.

Urcând culoarul, își spuse că Patty suferise o veritabilă transformare. Chipul mai degrabă banal, acum radia. Părul îi era coafat cu eleganță și părea că avea culoarea puțin schimbată. Dragostea făcea minuni, oftă Eugenia.

O melancolie ciudată îi făcea inima grea.

Câteva ore mai târziu, întorcându-se la cămin, trebui să-și mărturisească faptul că seara în compania lui Humphrey nu se desfășurase în cele mai bune condiții. Acesta fusese mai iritabil decât de obicei, părând că pândește cel mai mic pretext pentru a declanșa o ceartă. Așa că tânăra femeie se străduise să evite orice cuvânt nechibzuit. Humphrey declarase că nu voia să audă vorbindu-se despre căsuța de țară și despre cum trăise acolo. Principalul subiect care părea să-l preocupe era noul intern pe care-l găsea întru totul incompetent. După ce descrisese trist simptomele curioase pe care le prezenta ultimul său pacient, evocase îndelung procentajele scăzute ale dobânzii anunțate de întreprinderea de servicii publice în care investise.

Mai întâi, Eugenia îl ascultase cu simpatie, apoi își dădu repede seama că monologul său o plictisea profund. I-ar fi plăcut să-i descrie minunata grădină a casei, prospețimea înviorătoare a unei dimineți petrecute la țară, liniștea, calmul, acea impresie că descoperise lumea într-o lumină complet nouă.

– Știu că te-ai distrat bine, Eugenia, afirmase Humphrey. Sper că ai profitat de această săptămână liberă pentru a te gândi. N-ai mai fost de mult timp tu însăți. Și mama a remarcat.

După o tăcere îmbufnată, adăugase:

– Și ea are nevoie de vacanță. Păcat că doctorul Grenfell nu se extinde și asupra oamenilor de vârsta a treia și a celor care muncesc serios.

Această remarcă surprinzătoare și extrem de nedreaptă o lăsase pe Eugenia fără voce. Înainte de a se culca, își aminti că nu-l va mai vedea timp de două sau trei zile.

Își mărturisi că nu era nemulțumită de asta.

Profită de ziua următoare pentru a recupera întârzierea în studierea mai atentă a noilor dosare de internări. Doctorul Grenfell, care-și reluă vizitele imediat a doua zi, se arătă politicos, dar puțin distant față de ea. O urmă în biroul său pentru a-și bea rapid ceașca de cafea și plecă aproape imediat.

Eugenia nu putu decât să se mire de atitudinea sa. Oare cum se explica această răceală și aparentă indiferență? Nu-și petrecuse o săptămână întreagă în casa sa de la țară? Oftând cu tristețe, deschise voluminosul registru așezat pe masa de lucru și începu să înscrie instrucțiunile pe care tocmai le primise.

În acea seară, avu o scurtă întrevedere cu Humphrey. Acesta o anunță că nu va fi de gardă la sfârșitul săptămânii. Când îi spuse că nici ea nu va fi de serviciu, Humphrey hotărâse, fără să o consulte, că vor petrece weekendul următor la mama sa.

Această perspectivă fu departe s-o încânte. Încercă să se controleze. Desigur, niciodată nu se simțise în largul său în compania doamnei Parsons, dar se obișnuise până acum cu ideea că făcea parte din viața sa. Pentru ce motive oare această idee îi inspira oarecum un fel de sentiment de revoltă?

Cu aceeași întrebare pe buze se trezi și a doua zi dimineața. Dar nu avu deloc răgazul să se întrebe mult timp, deoarece obligațiile sale o acaparară imediat ce coborî. Blocul operator funcționă fără oprire până la prânz. În loc de masa de prânz, trebui să se mulțumească doar cu câțiva biscuiți și o ceașcă de ceai. După-amiaza fu la fel de încărcată ca dimineața. Pe la ora patru, Eugenia se declară în sfârșit mulțumită de starea pacientelor și își permise o clipă de odihnă. Harry efectuă un ultim examen și

plecă. Tânăra femeie se aștepta să-l vadă pe doctorul Grenfell dintr-o clipă în alta, dar își acordă totuși o pauză la ora ceaiului.

Doctorul îi apăru în cale tocmai când se pregătea să iasă. Blând, o făcu să se dea înapoi în birou, închise ușa și se rezemă cu spatele de ea.

– Vrei să consulți ultimele dosare, domnule? îl întrebă Eugenia cu un oftat resemnat.

– Le cunosc pe dinafară, răspunse chirurgul pe un ton aproape repezit.

Să-l fi supărat fără să-și dea seama? Fără s-o privească, doctorul reluă:

– Domnișoară Smith, trebuie să merg la Heidelberg la sfârșitul acestei săptămâni, pentru o consultație. Am venit să-ți cer să mă însoțești.

– Nu pot, domnule... începu tânăra femeie. Humphrey și cu mine...

– Aș fi crezut că munca dumitale contează mai mult decât o întâlnire cu Parsons! exclamă doctorul Grenfell. Poate ești îndrăgostită, dar există niște limite!

Ochii frumoși ai Eugeniei se măriră de uimire.

– Niciodată n-am... Nu sunt...

Se întrerupse, văzând licărirea amuzată care strălucea în privirea chirurgului. Încercând să-și întărească vocea, reluă:

– Îți bați joc de...

Dar nu-și putu stăpâni emoțiile care o copleșeau.

– Oare ce știi dumneata despre dragoste? exclamă brusc.

În timp ce încremenea, regretându-și izbucnirea, doctorul îi răspunse fără să renunțe la calmul său:

– Nu mai am douăzeci de ani, dar cred că dragostea adevărată nu are nimic de-a face cu vârsta. N-o cred, sunt sigur de asta.

– Ah da? făcu Eugenia în șoaptă.

Se gândea fără îndoială la Miriam, își spuse. Oare atât de mult o iubea? Ce păcat... Eugenia tresări în sinea sa. Tocmai îi venise în minte un gând în același timp trist și pasionant. Îl voia pentru ea însăși! O înțelesese de mult timp, dar nu se resemnase niciodată să-și mărturisească. Miriam nu i se potrivea. Îi trebuia o soție și o camaradă. O tânără femeie capabilă să se strecoare fără dezacorduri în viața sa profesională, să-l susțină în clipele de tensiune, să-l asculte și mai presus de orice, să-l iubească fără restricții. Cum îl iubea ea. Din păcate, se va căsători cu Miriam și ea îl va lua pe Humphrey de soț. Patru persoane vor alege liber să fie nefericite până la sfârșitul vieții.

– Ei bine, Eugenia?

– Voi vorbi cu Humphrey, răspunse cu o voce uimitor de calmă și măsurată.

– Întâlnirea dumitale este chiar atât de importantă?

– Nu este vorba de el... este și mama sa. Îi consacrăm un weekend pe lună...

Doctorul Grenfell tuși ușor și întrebă:

– Trebuie neapărat să-l însoțești?

– Nu este chiar obligatoriu, dar... a devenit un fel de rutină de când ne-am logodit.

– Nu este bine niciodată să te instalezi prea mult timp în rutină, afirmă chirurgul. Vom pleca peste trei zile. Vom lua avionul până la Frankfurt, apoi vom continua pe șosea. Vom sta la Heidelberg aproximativ o săptămână. Va fi de-ajuns o mică valiză,

gândește-te să pui în ea o uniformă de schimb. Voi trece să te iau la începutul după-amiezii.

– N-am spus că accept, făcu tânăra femeie observându-l cu un aer gânditor.

Doctorul se aplecă brusc și o sărută pe obraz.

– Vei veni, Eugenia. Ești o infirmieră excelentă și îți iubești munca.

– De acord, domnule, oftă aceasta. Trebuie să anunț secretariatul imediat?

– Inutil, m-am ocupat deja de asta.

Indignarea îmbujoră pomeții Eugeniei.

– Nu-ți lipsește îndrăzneala, exclamă ea. Ai fi putut să-mi ceri părerea...

Doctorul Grenfell îi zâmbi și inima îi tresări în piept.

– Știam că vei accepta, o asigură deschizând ușa. Binevoiești să arunci o privire asupra doamnei Cross? Nu-mi place deloc mina sa.

Trebuia să-l vadă pe Humphrey în această seară, iar perspectiva nu-i inspira nici o bucurie. Dar nu putea să plece în călătorie fără să-l anunțe. Trebuia oare să-i spună și că nu și-l dorea deloc de soț? Între o dragoste fără speranță și viitorul întunecat care i se promitea, ce va alege? Această întrebare rămăsese încă fără răspuns când îl întâlni pe Humphrey.

Cinară cu moderație în restaurantul lor mic, obișnuit. Eugenia nu-i spuse vestea despre viitoarea sa călătorie decât când își terminară masa.

– Este complet stupid! exclamă Humphrey cu o furie de-abia stăpânită. Nu ești de neînlocuit, Eugenia, o pot face alte infirmiere. Mama nu va fi deloc mulțumită.

– Datoria noastră este să ne gândim întâi la bolnavi, declară domol tânăra femeie.

– Nu ești foarte modestă, draga mea, făcu Humphrey cu un rictus. Nu, deloc. Ești egoistă, îți place să mă indispui și o superi pe mama...

– Egoistă, spui? Eu care mă privez de orice de un an și jumătate? Când ieșim, este pentru a merge la un mic restaurant ca acesta sau pentru a ne așeza în ultimul rând al unei săli de teatru, ceea ce nu se întâmplă de altfel prea des! Și weekendurile cu mama ta, care mă detestă!

Se întrerupse și inspiră profund. Avea aproape lacrimi în glas când reluă:

– N-are rost să ne amăgim, Humphrey, nu suntem făcuți unul pentru altul. Nu pot să continuu să economisesc jumătate din salariu în vederea unei căsătorii care devine tot mai îndepărtată și mai ireală. Dacă până la urmă ne vom căsători într-o zi, sunt sigură că nu vom înceta să punem bani de-o parte, doar că așa ne-am obișnuit. Să economisim pentru a schimba mașina, să cumpărăm un moft și așa mai departe. Mereu să economisim! Sincer, îmi pare rău, Humphrey, dar este mai bine să privim lucrurile în față. Nu vei fi niciodată fericit cu o soție ca mine.

Fața lui Humphrey luă o expresie uimită.

– Pe deasupra, nu te iubesc, adăugă Eugenia.

În mod curios, tânărul bărbat se mulțumi să dea lent din cap, afirmând:

– Se poate spune că am scăpat ieftin. M-am înșelat în ceea ce te privește. Mama avea dreptate.

Eugenia își scoase inelul de logodnă și-l puse pe masă.

– Trebuie s-o felicițI, declară cu vocea puțin gâtuită. Nu voiam să-ți fac necazuri, Humphrey. Noroc!

Se ridică și ieși fără să aștepte un răspuns. În graba de a ajunge la spital pentru a se închide în cameră, nu văzu mașina doctorului Grenfell. Aceasta se opri puțin mai departe și ocupantul ei coborî. Se apropie de tânăra infirmieră și-i puse o mână pe umăr. O privi o clipă în tăcere.

– Cred că ghicesc, spuse în cele din urmă. Humphrey s-a hotărât să rupă logodna.

– Da... Nu, eu i-am înapoiat inelul.

– Nu mă mira, afirmă chirurgul.

– Ce vrei să spui?

– Vom discuta despre asta mai târziu. Du-te în cameră și descarcă-te. Plângi, dacă dorești. Mâine vei merge să-l vezi pe tatăl tău și îi vei vorbi.

Cum tânăra femeie îl întreba din priviri, uluită, zâmbi și adăugă:

– Asta nu poate decât să te ușureze. Ești încă sub efectul emoției, dar nu vei întârzia să-ți revii. Vei fi uimită de ceea ce vei descoperi.

O împinse ușor spre intrarea căminului și aștepta să dispară pe scară. Se întoarse încet și se duse să urce în mașină.

A doua zi, trezindu-se, Eugenia observă cu mirare că dormise toată noaptea. Totuși, nu întârzie asupra acestei constatări. Se ridică rapid, își făcu toaleta, se îmbrăcă și coborî la cantină. Vestea viitoarei sale călătorii făcuse deja înconjurul diferitelor servicii.

– Chiar ai noroc, afirmă una dintre colege. Două misiuni succesive în timp de două luni!

O altă voce întrebă:

– Miriam vă va însoți?

– Nu știu, răspunse Eugenia care nu reuși să-și ascundă surpriza. Dacă dorește, cu siguranță va veni. După ce va opera, doctorul Grenfell va avea timp să-i consacre.

– Despre ce tip de intervenție este vorba?

– Ablația unei tumori. Nu știu mai mult.

Nu-l revăzu pe Humphrey în acea zi. Doctorul Grenfell apăru spre mijlocul după-amiezii. Își examină îndelung ultima pacientă. În clipa plecării, se opri pentru a-i anunța:

– Îți voi telefona mâine pentru a-ți face unele precizări asupra bolnavului nostru. Te duci acasă diseară?

– Da, doctore.

Acesta dădu afirmativ din cap și se îndepărtă.

În mod curios, domnul Smith nu manifestă nici o surpriză când fiica sa îi aduse la cunoștință vestea.

– Mai așteptam puțin, îi explică. Humphrey nu ți se potrivește, iar tu nu ești soția care-i trebuie. Sunt fericit că ți-ai dat seama la timp de asta. Îți va fi greu, și probabil și lui, dar ai să-ți revii curând. Vorbește-mi despre această misiune la Heidelberg.

– Nu știu decât foarte puține lucruri, tată. Doctorul Grenfell trebuie să-mi telefoneze mâine pentru a-mi da câteva detalii.

Becky și Bruce scoaseră strigăte de bucurie aflând că sora lor rupsese logodna cu Humphrey. Eugenia nu putu decât să se mire de această reacție căreia nu-i înțelegea deloc motivele. Dar trebuia să mărturisească faptul că le împărtășea sentimentele.

Capitolul 9

Doctorul Grenfell se prezentă în fața intrării spitalului exact la ora pe care o indicase. Era singur. Așadar, Miriam refuzase să-l însoțească, își spuse Eugenia. Încercând să ignore bucuria pe care o simțea văzându-l, tânăra femeie îi înmână calmă valiza, înainte de a lua loc alături de el.

– Ce zi frumoasă! exclamă chirurgul instalându-se la volan.

– Da, într-adevăr.

În afară de câteva observații la fel de banale, fură aproape singurele cuvinte pe care le schimbară. Eugenia putu astfel să-și treacă prin memorie informațiile pe care doctorul i le furnizase în ajun, despre viitorul pacient. Acesta din urmă, herr Wolfgang Sauer, simțise primele simptome ale bolii cu mai multe luni înainte, dar nu considerase necesar să-și consulte medicul. Fără să fie disperată, starea sa era totuși gravă și necesita intervenția unui specialist având experiență și o bună cunoaștere a patologiei pulmonare. Astfel rezumase doctorul Grenfell situația, fără a se

lăuda câtuși de puțin. Înainte de a opera, va trebui să discute cu medicul de familie, să hotărască indicațiile preoperatorii cu anestezistul și să ia măsurile necesare pentru spitalizarea lui Herr Sauer. În mod normal, această procedură necesita un timp de mai multe zile, dar în caz de urgență, se efectua rapid.

La aeroportul Heathrow, doctorul Grenfell își lăsă tânăra însoțitoare în sala de așteptare și dispăru câteva clipe. Se întoarse cu două pahare cu cafea și un teanc de reviste. Ajunși în avion, se afundă în fotoliul său și, spre surprinderea Eugeniei, își scoase din valijoară un roman polițist, în care se adânci imediat. Eugenia nu putu decât să-l imite. Luă o revistă și începu s-o răsfoiască.

La Frankfurt fură întâmpinați de un bărbat scund, cu fața oficială, care-i duse spre un strălucitor BMW. Le ură bun venit, aranjă valizele în portbagaj și se adresă doctorului Grenfell. Eugenia, care cunoștea prea puțin limba germană, se miră de ușurința cu care se exprima superiorul său în această limbă.

– Aproximativ o oră de drum, o anunță acesta. Cam șaptezeci de kilometri. Din când în când vom vedea Rinul și vom putea admira de asemenea niște castele. Sper că nu ești obosită?

– Nu, deloc.

Peisajele defilau în mare viteză. Vița-de-vie era prezentă peste tot. Cât vedeai cu ochii, colinele unduitoare cuprindeau mici sate cu acoperișuri roșii: Benshein, Heppenhein, Weinheim. Doctorul Grenfell le numea pe măsură ce treceau.

– N-am să le țin minte, oftă Eugenia. Va trebui să găsesc o hartă...

– Suntem încă la doi sau trei kilometri de Heidelberg, precizează chirurgul. Nu cred că vei avea deseori ocazia să faci turism.

Se spune că herr Sauer este foarte pretențios.

Heidelbergul apăru curând. Eugenia nu se aștepta să descopere un ansamblu urban atât de important.

– De cealaltă parte a orașului se afla un castel splendid, spuse vecinul său. Încă nu se poate vedea.

– Ai mai fost aici? se miră tânăra femeie.

– Oh, da. Este un mare centru universitar, după cum știi. Am petrecut aici un an întreg pentru a învăța limba germană. Eram tânăr, adăugă liniștit.

– Și n-ai uitat lecțiile, remarcă Eugenia.

– Este o limbă care se folosește la congrese, seminarii, întruniri.

Mașina circula acum în centrul orașului. Castelul se înălța în depărtare, o fortăreață în ruină care domina străduțele și casele vechi ale orașului. Traversară un pod care trecea peste Neckar.

– Este podul Theodor Heuss, explică doctorul Grenfell. Și acesta este Bulevardul filozofilor. Privește în urmă, cetatea veche, castelul, râul...

Mașina își încetini viteza, trecând printr-un portal mare din fier forjat și rulă în mijlocul unei grădini întreținută cu grijă. Se opri în fața unei clădiri impozante. Fațada era vopsită uniform în alb și acoperișul conic domina un șir dublu de ferestre fixe.

Urcară scara grea care ducea la ușa de intrare. Aceasta se deschise în clipa când ajunseră acolo. Un bărbat cu fața osoasă îi privi cu un aer puțin înțepat. Rosti câteva cuvinte de neînțeles pentru Eugenia, apoi îi conduse într-un hol luminat slab, ai cărei pereți erau aproape în întregime acoperiți de spade, puști vechi și capete împăiate de animale. Majordomul îi introduse într-un salon

tapetat cu brocart greu, cu numeroase vitrine împodobite cu veselă din faianță și argintărie. Eugenia se lăsă să cadă pe un scaun, evitând privirea doctorului Grenfell. După o clipă, ușa se deschise și frau Sauer intră. Era o femeie de vârstă mijlocie, scundă și plinuță. Fața rotundă exprima o mare îngrijorare.

Îi oferi mâna doctorului Grenfell și se lansă într-o lungă tiradă, oprindu-se pentru a asculta răspunsul calm și liniștitor pe care i-l dădea.

– V-o prezint pe asistenta mea, continuă chirurgul în limba engleză. Domnișoara Smith este infirmieră și îi acord deplină încredere. Sunt mai mult de trei ani de când lucrăm împreună.

Frau Sauer schiță un zâmbet forțat.

– Permiteți-mi să vă urez bun venit, domnișoară Smith, spuse într-o engleză nuanțată cu un puternic accent german. Am fi putut face apel la o infirmieră de aici, dar doctorul Grenfell și-a exprimat dorința de a avea o colaboratoare aleasă de el. Voi cere să vă pregătească puțin ceai. Vă place ceaiul? Doctorul Schwartz va fi aici într-o clipă și îl veți putea vedea pe soțul meu. Este foarte bolnav, adăugă adresându-se chirurgului. Sunt disperată.

– Nu trebuie să vă deranjați, Frau Sauer, răspunse aceasta cu blândețe. Nu vom cruța nici un efort pentru a vă ajuta soțul.

Ceaiul fu servit pe o tavă mare de argint. Doctorul Grenfell îi puse lui frau Sauer o serie de întrebări. Ascultând răspunsurile acesteia din urmă, Eugenia își putu completa informațiile pe care le deținea despre viitorul pacient.

– Fără îndoială doriți să vă reîmprospătați, observă frau Sauer după o clipă. Karl vă va arăta camerele.

Când apăru bărbatul cu fața osoasă, doctorul Grenfell adăugă:

– Vino în circa zece minute să ne întâlnim aici, Eugenia, vrei?

Apoi se îndepărtă, lăsând-o în compania unei tinere servitoare care o conduse spre o scară impozantă. Curând, se afla într-o încăpere decorată și mobilată bogat. Eugenia, care dormise puțin, rezistă dorinței de a se întinde pentru a-și oferi câteva clipe de odihnă.

Nu avu timp decât să se spele pe față, să-și perie părul și să-și retușeze machiajul. Când coborî, prezenta imaginea liniștitoare a infirmierei care era, calmă și gata să-și înfrunte sarcinile.

Doctorul Grenfell apăru pe seară puțin după aceea. Mergând în spatele ei, o observa liniștit și o ciudată licărire îi străluci în albastrul intens al privirii. Dar, alăturându-i-se, se mulțumi să spună:

– Nu vom întârzia să începem treaba, Eugenia.

Se întoarse pentru a-l întâmpina pe bărbatul care se apropia din hol în compania lui frau Sauer. Nou-venitul părea să-l cunoască, deoarece îi spuse pe nume.

– Încântat, domnișoară Smith, continuă cu un zâmbet. Din câte am înțeles, sunteți mâna dreaptă a doctorului Grenfell? Vă mulțumesc că ați venit. Este bine ca doctorul Grenfell să fie secondat de o persoană care să-i cunoască obiceiurile de lucru. Îmi imaginez că veți fi prezentă în sala de operație?

– Îl voi asista pe doctor în măsura posibilităților mele, spuse Eugenia privindu-și pieziș superiorul. Este adevărat că are propriile sale metode...

Roși ușor văzând o licărire amuzată strălucindu-i în ochi.

– Frau Sauer, mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări doctorului Schwartz, spuse chirurgul. Unde am putea merge? Vino, Eugenia.

Fură conduși spre o mică încăpere în spatele culoarului și se așezară în jurul unei mese din stejar masiv, care ocupa un colț. Cei doi bărbați discutară îndelung despre pacientul lor. Eugenia îi asculta în tăcere, neintervenind decât când i se cerea părerea. Până la urmă, căzură de comun acord asupra procedurilor care vor fi urmate înainte și după operație.

Doctorul Grenfell se întoarse spre tânăra sa însoțitoare.

– Vom defini puțin mai târziu diferitele sarcini care îți vor reveni, Eugenia. Să mergem să-l vedem pe herr Sauer.

Pacientul era întins într-un pat imens, într-o cameră vastă, cu tavanul înalt. Într-o anumită perioadă a vieții sale, fusese solid și sănătos. Acum, pielea feței se lăsase peste obrajii cu tentă pământie. Oasele îi ieșiseră în afară și buzele pergamentoase îți făceau milă să le vezi. Dar, învățată de experiența sa, Eugenia știa că aparențele erau deseori înșelătoare. Ființele omenești, chiar când păreau iremediabil pierdute, păstrau resurse nebănuite de forță și energie. Erau de-ajuns un tratament adecvat și o prezență liniștitoare pentru a le ajuta să se refacă. Evident, nu-și regăseau nici vigoarea, nici activitatea de odinioară, dar suferința dispărea sau se atenua și începeau să spere.

Eugenia rămase puțin mai la o parte în timp ce doctorul Schwartz își prezenta colegul lui herr Sauer. Acesta din urmă se exprimă într-o engleză ireproșabilă. Își permise chiar o butadă:

– Mă pregătesc pentru o viitoare întâlnire cu îngerii din cer, murmură. Văd că nu lipsesc nici pe pământ.

Cei doi medici izbucniră în râs. Eugenia roși și se strădui în zadar să-și compună o față severă.

– Poate are înfățișare de înger, observă doctorul Grenfell.

Dar vă pot asigura că este intransigentă când este vorba de munca sa. Veți fi bine îngrijit, herr Sauer.

După această remarcă, începu să-și asculte pacientul. Fu un examen lung și meticulos, completat de radiografiile și analizele care i se înmânară.

Când putu să iasă, Eugenia se duse s-o găsească pe infirmiera pe care familia Sauer o angajase de aproximativ zece zile. Era o femeie de vârstă incertă, zâmbitoare și plăcută la prima vedere. Înțelegea englezește, fapt pentru care Eugenia nu fu nemulțumită. Făcând ușor cu ochiul, îi spuse că herr Sauer putea să se arate uneori dificil.

– Firește, are scuze că este bolnav, adăugă. Dar deja au venit și au plecat două infirmiere. Sper că dumneavoastră veți rămâne cel puțin până când va începe să-și revină.

Eugenia crezu că o poate liniști în legătură cu acest subiect.

– Oricum, îmi va fi imposibil să plec, chiar dacă aș avea această dorință, spuse. Doctorul Grenfell are obiceiul să-mi încredințeze pacienții și știu cam ce așteaptă de la mine.

Câteva clipe mai târziu, se duse să îmbrace o uniformă și însoțită de Schwester Bonn, se duse lângă bolnav. Apoi, o servitoare veni s-o anunțe că doctorul Grenfell o aștepta în micul oficiu de la parter.

– Voi opera poimâine la ora opt, o anunță când coborî. Îți las așadar grija de a pregăti totul. Voi avea nevoie de tine în blocul chirurgical. Mâine dimineață vom merge la spital într-o vizită de recunoaștere, într-un fel. Herr Sauer va petrece acolo patru sau cinci zile, poate mai mult. În total, sejurul nostru aici va fi probabil de aproximativ două săptămâni. Ulterior, ți se va alătura o a doua

infirmieră. Vei avea timp să-i oferi cu dărnicie toate sfaturile utile înainte de plecare. Ai întrebări?

– Nu, nu cred... Ah da. Când trebuie să fie internat herr Sauer?

– Mâine după-amiază. Se va simți bine să-l însoțești. Profită de asta pentru a te asigura că nu-ți va lipsi nimic. Ah, un ultim lucru. Mi-ar plăcea să arunci o privire asupra instrumentelor. Să vezi dacă lista este completă.

– Bine, doctore. La ce oră vom pleca mâine dimineață la spital?

– La ora nouă.

Îi zâmbi și Eugenia își simți bătăile inimii accelerându-se.

– Îngrijorată?

– Nu, deloc. Dar... poate voi întâlni unele probleme de comunicare?

– Fii fără teamă. Toți cei care se vor afla în jurul tău vorbesc limba noastră.

Era fix ora nouă când Eugenia coborî a doua zi dimineață, proaspătă și bine dispusă în uniforma sa albastră. Doctorul Grenfell o aștepta.

Spitalul pe care-l descoperi în compania sa era o instituție modernă și bine echipată. Eugenia fu condusă în blocul chirurgical pe care-l putu vizita pe îndelete, străduindu-se să se obișnuiască în noul mediu înconjurător, în timp ce doctorul Grenfell discuta cu anestezistul și supraveghetoarea...

– Oare nu vă supără că vă iau provizoriu locul? întrebă tânăra infirmieră când cei doi bărbați se îndepărtară.

– Nu, în nici un caz, domnișoară Smith.

– Spune-mi Eugenia.

– Da, Eugenia. Un chirurg lucrează întotdeauna mai repede și mult mai bine când este asistat de propriile infirmiere. Mi-l imaginez cu greu pe doctorul Grenfell oprindu-se pentru a-și explica cele mai mici dorințe... și într-o limbă care nu este cea a auditoriului său! Este binevenită. Sper să păstrezi o amintire plăcută a sejurului printre noi.

Eugenia zâmbi.

– Mulțumesc foarte mult, ești amabilă.

***

Când ieși puțin timp după aceea în compania doctorului Grenfell, dobândise certitudinea că fusese făcut totul pentru a permite ca intervenția să se desfășoare în cele mai bune condiții.

Restul acelei zile fu consacrat ultimelor pregătiri. Eugenia nu-i mai văzu nici pe doctorul Grenfell, nici pe frau Sauer. Luă masa de prânz și cina cu Schwester Bonn în mica încăpere care se afla în fața celei a pacientului lor. A doua zi dimineață, trebui să se înarmeze cu toată buna dispoziție pentru a nu ceda enervării. Pentru că herr Sauer, deși bolnav și slăbit fizic, se străduia să-i complice sarcinile. Oftă cu ușurare când reuși să se instaleze în sfârșit în ambulanță, înainte de a lua loc lângă el.

Operația, lungă și delicată, se desfășură fără cel mai mic incident. Eugenia nu fu deloc mirată. Calmă, își scoase halatul și masca și se duse în camera pacientului pentru a o înlocui pe Schwester Bonn.

Ziua era încă departe să fie încheiată, dar nu simțea nici o oboseală.

Se lăsă absorbită de îndeplinirea sarcinilor care-i reveneau, cu o siguranță calmă. Când doctorul Grenfell i se alătură, îi întinse în tăcere prima fișă de observație și se duse să stea lângă el, în timp ce acesta se aplecase asupra bolnavului.

– Deocamdată totul este în regulă, decretă chirurgul îndepărtându-se. Dacă apare vreo schimbare oarecare, vreau să mi se semnaleze, Eugenia. Ești pregătită oare să sacrifici puțin din somnul din această seară?

– Da, doctore. Unde te pot găsi?

– Nu voi fi departe. Presupun că dormi aici?

– Da. Voi fi chemată în caz de nevoie. Frau Sauer va cere cu siguranță să-și vadă soțul.

– Nu înainte de diseară, exclamă doctorul ieșind.

În timpul zilei, reveni de mai multe ori.

Spre sfârșitul după-amiezii, herr Sauer întredeschise ochii și întrebă cu o voce de-abia auzită:

– Oare cât timp va trebui să suport aceste tuburi și aceste...

– O zi sau două, răspunse Eugenia cu blândețe. Fiți răbdător.

O infirmieră veni s-o ajute să-l ridice pe perne.

– Vă este sete, herr Sauer?

Acesta bău o jumătate de pahar de suc de portocale și adormi imediat. Dar deschise din nou ochii îndată ce apăru frau Sauer, urmată de doctorul Grenfell.

– Nu te îngrijora, iubito, murmură bolnavul, zâmbind slab. Curând, mă vei vedea acasă.

Optimismul nu i se dovedi neîntemeiat.

Câteva zile mai târziu, Eugenia îl ajuta să se instaleze în fotoliul său preferat. Se restabilea încet, dar sigur. Nici una din complicațiile de care ea și doctorul Grenfell se temeau, nu apăru. Acum, Eugenia îi mărturisea că figura pe un loc bun pe lista pacienților dificili pe care-i îngrijise. Irascibil, ciudat și capricios, refuzase întotdeauna să se lase atins de altă infirmieră, ceea ce pentru Eugenia se tradusese în ore lungi de veghe. Dar se considera recompensată din plin. Bolnavul venise acasă și putea fi considerat în afară de pericol. Cu Schwester Bonn pentru a o înlocui din când în când, acum se gândea că-și poate oferi puțină odihnă. Punctele de sutură nu vor fi scoase înainte de patru zile, indicase doctorul Grenfell, lăsând să se înțeleagă astfel că se vor întoarce în Anglia imediat după aceea.

Eugenia așeză cărțile pacientului pe o măsuță mică rotundă, aranjă hârtiile și-i puse telefonul la îndemână. Apoi se așeză la o masă și începu să completeze diferite fișe medicale.

Doctorul Grenfell intră în clipa în care își termina treaba. Studie documentele pe care i le înmână și se gândi o clipă înainte de a remarca:

– Ai avut recent niște zile mai degrabă încărcate. Herr Sauer este acum suficient de restabilit. Nu este nici un pericol să-l lași în compania lui Schwester Bonn. Văd că mâine ești de gardă. Fă în așa fel încât să fii liberă începând de la prânz.

Eugenia își stăpâni oftatul de oboseală care-i urcă în piept.

– Mi-ar plăcea, cu condiția ca asta să nu deranjeze pe nimeni, spuse. La spital, mi s-a arătat o mare amabilitate. Am putut evada aproape în fiecare zi o oră.

– Da, știu. Sejurul nostru în Germania nu s-a terminat încă.

I-am telefonat tatălui tău.

– Adevărat? făcu Eugenia cu un zâmbet care-i lumină fața frumoasă. Ești foarte amabil, îi spusesem că voi fi ocupată.

– Te sărută, adăugă doctorul încet. Copiii de asemenea. Fram Sauer vrea să stea puțin cu soțul său.

– Bun. Este mai bine să-i las singuri.

– Grădina este absolut fermecătoare. Poate dorești să-ți dezmorțești picioarele. Nu te îndepărta prea mult.

Dădu din cap și ieși.

Eugenia nu uită să-l consulte pe herr Sauer referitor la jumătatea de zi liberă.

– Da, doctorul Grenfell mi-a vorbit despre asta, comentă pacientul pe un ton îmbufnat. Meriți din plin aceste câteva ore de odihnă, Eugenia. Soția mea și cu mine îți suntem foarte recunoscători. Distracție plăcută. Du-te să vizitezi castelul, este un monument absolut remarcabil.

Schwester Bonn își reluă serviciul puțin înainte de prânz. Eugenia alergă imediat în cameră și se schimbă rapid. Se grăbea să iasă sub soarele strălucitor al acestui început de vară. Îmbrăcată într-o rochie din voal de bumbac, coborî bucuroasă scara. Frau Sauer apăru și-i veni în întâmpinare.

– Aveți dreptate să evadați puțin, este o vreme superbă, afirmă. Când vă veți întoarce, cereți ce veți vrea. Karl se va ocupa de asta.

– Mulțumesc mult.

Eugenia se gândea să mănânce de prânz într-o cafenea mică din Heidelberg. Merse în pas măsurat spre ieșire, încercând să-și stăpânească bucuria aproape copilărească pe care o simțea. Rămase pe loc în fața scării.

Doctorul Grenfell era așezat pe ultima treaptă. Se ridică.

– Mi-am spus că am putea vizita castelul împreună, declară acesta. Există un restaurant chiar alături. Am reușit să împrumut o mașină.

– Adevărat? făcu Eugenia cu un aer confuz. Ce interesant. Dar pot foarte bine să merg singură acolo...

– Da, știu. Nu este prima dată când faci o asemenea remarcă. Îmi permit să insist, am să-ți vorbesc.

O conduse spre un cupeu albastru metalizat și o împinse blând pe scaun.

– Nu este departe, adăugă luând loc la volan.

Ajunseră rapid la destinație. Doctorul Grenfell parcă mașina și o duse pe tânăra însoțitoare spre intrarea restaurantului.

– Ești cu siguranță nerăbdătoare să te întorci la spitalul Sfânta Clara? observă chirurgul când fură așezați.

– Nu, deloc, răspunse Eugenia fără înconjur. De fapt, mă gândesc să părăsesc venerabila instituție.

– De ce? făcu doctorul Grenfell privind paharul care tocmai fusese pus în fața sa. Ai o idee precisă despre ce vei face?

– Nici cea mai mică. Dar voi găsi ceva.

Discutară un timp, mulțumindu-se cu observații banale despre pacientul lor. După prânz ieșiră, și doctorul Grenfell exclamă:

– Să mergem pe coasta asta.

Lăsând mașina în apropierea restaurantului, porni pe o cărare șerpuită ducând spre un grilaj larg.

Eugenia se strădui să-și uite pentru un timp melancolia. Nu se gândi decât să-și joace rolul de turistă uimită.

– Nu putem vedea totul într-o singură zi, precizã însoțitorul său. Dar există ceva care poate te va interesa.

Eugenia se opri pentru a admira o impozantă arcadă gotică. Doctorul Grenfell îi spuse că acel monument fusese înălțat într-o singură noapte, pentru a fi oferit a doua zi de Frederic al V-lea soției sale, ca dar de aniversare.

– Probabil o iubea foarte mult, observă Eugenia. Mărturisesc că mi se pare puțin exagerat.

– Ai prefera oare un colier de perle sau o tiară?

– Dumnezeule, nu! Un buchet de trandafiri este pe deplin suficient ca dovadă de dragoste.

– Va trebui să-mi amintesc asta. Vezi acest donjon? La origine, servea la...

Vizita continuă fără grabă. După un timp, pașii îi conduseră în fața unei uși pe care o trecură. Se aflară într-o capelă cu pereții acoperiți de dulapuri. În spatele edificiului se înălța un altar splendid.

– Este frumos, nu-i așa? murmură doctorul Grenfell. Poate nu știi, dar oricine se poate căsători aici. Este suficient să te adresezi ritului potrivit bisericii, să plătești o anumită sumă de bani și... și atâta tot. Se devine soț și soție.

Eugenia, care nu mai îndrăznea să viseze deloc de la trista întâmplare cu Humphrey, nu-și putu refuza plăcerea amețitoare a unei noi himere. Se imagină la brațul lui Gerard, coborând încet spre o siluetă îmbrăcată în aur și purpură. Tresări la întrebarea vecinului său:

– Este o idee care îți place?

– Da. Oh, da...

– Trenă lungă, trandafiri, domnișoare de onoare...

– Este un ceremonial care nu mă interesează, spuse tânăra femeie.

– Nu te-ai fi căsătorit în grabă dacă te căsătoreai cu Humphrey?

– Da, este adevărat, fu de acord Eugenia. Mama sa a spus întotdeauna că voia...

Lăsă fraza neterminată și se îndepărtă câțiva pași.

– Altarul este în întregime din lemn, remarcă doctorul Grenfell. Nu mai spui nimic? La ce te gândești?

– La perechile care se căsătoresc în această capelă.

– Ți-ai dori să faci parte dintre ele? întrebă imediat doctorul.

– Știi, femeile sunt romantice...

– Bărbații sunt la fel, o asigură el. Și când un bărbat iubește o femeie, prima sa dorință este s-o facă fericită.

Cu siguranță, trebuia să se gândească la Miriam, își spuse tânăra femeie. Oare era într-adevăr capabil să iubească? Nu reușea să și-l imagineze. Dar trebuia să mărturisească faptul că-l cunoștea foarte puțin. Pentru că îl iubea profund, ghicea contururile personalității sale. Dar nu știa atât de multe lucruri despre acest subiect. Ridică asupra sa o privire meditativă și îi descoperi pe chip o expresie ciudată.

– De ce acest aer mulțumit? îl întrebă.

– Par oare mulțumit?

– Ca și când... nutrești o idee extrem de plăcută.

– Nu știam că ești vizionară.

Oare visa și el? La Miriam? Renunțând la rezerva sa obișnuită, îndrăzni:

– Poate intenționezi să te căsătorești în această capelă?

– Exact asta este intenția mea, confirmă chirurgul, luând-o de braț. Să mergem să aruncăm o privire.

Merseră de-a lungul aleilor, sub alte arcade, vizitară apartamentele reginei, biblioteca, turnul alchimiștilor, arcul de triumf. Se plimbară prin beciuri și în sfârșit urcară.

– Nu trebuie uitată vederea de ansamblu, decretă doctorul Grenfell, conducând-o pe tânăra femeie pe terasă și în fața lucarnelor.

– Sper că nu te plictisești? o întrebă.

– Oh nu! Nu m-am aflat niciodată în mijlocul atâtor minuni.

– Ieșind, ne vom duce să luăm mașina. Există un restaurant pe culmea acestei coline.

Îi lăsă timp să cumpere niște ilustrate și când se întoarseră din drum, îi împrumută stiloul. Eugenia se duse să expedieze misivele fără să mai aștepte.

– Poate este timpul să mă întorc? îi sugeră tânăra infirmieră când ajunseră la mașină.

– Nu. Va veni o infirmieră s-o înlocuiască pe Schwester Bonn. Nu-ți vei relua serviciul decât mâine dimineață, la ora șapte.

– Nu știam, remarcă Eugenia pe un ton gânditor.

Chirurgul o ajută să ia loc în micul automobil sport, mulțumindu-se să adauge:

– Acum știi.

Panorama pe care tânăra femeie o descoperi din vârful colinei era de o frumusețe de-ți tăia respirația. Aleseră o masă dintre cele care se aliniau de-a lungul verandei.

– Călătorești mult, îmi imaginez, observă Eugenia.

– Da, într-adevăr. Meseria o cere. Îți place aici?

– Enorm. Herr Sauer se restabilește rapid. Voi putea să mă avânt în descoperirea acestei regiuni. Voi profita de cele mai mici momente de libertate.

– N-am vizitat castelul în totalitate...

– Mă voi întoarce.

Eugenia bău o înghițitură de ceai și făcu ochii mari de uimire în fața enormei prăjituri din ciocolată care tocmai i se așezase în față.

– Germanii sunt mari amatori de dulciuri, îi explică doctorul Grenfell.

Tânăra femeie se strădui să uite scrupulele dietetice și atacă hotărâtă prăjitura.

– Vrei să ne mai plimbăm puțin? propuse chirurgul după un timp.

Plecară în tăcere de-a lungul cărărilor mici umbrite, neschimbând decât observații rare și banale. Eugenia anunță în cele din urmă:

– Acum, trebuie să mă întorc. N-am simțit cum a trecut timpul. Este mai mult de ora șase.

– Te plictisești în compania mea?

– Cu siguranță, nu. Doar că... ei bine...

Se întrerupse, reușind să-și stăpânească vorbele și valul de emoții care o copleșiseră.

Doctorul Grenfell păru mulțumit de acest răspuns.

– Să mergem să cinăm, făcu liniștit.

Se întoarseră la restaurant și se așezară în fața unei ferestre. Eugenia nu dădea deloc atenție diferitelor mâncăruri care se succedară la masă. Cunoscuse câteva clipe de fericire pe care nu le

va mai avea niciodată, își spuse. Nu se gândea nici la viitor, nici la trecut. Se mulțumi să savureze prezentul.

Era puțin peste ora nouă când ieșiră și porniră spre parcaj. Se opriră o clipă pentru a admira luminile Heidelbergului, jucând pe suprafața Neckarului.

Doctorul Grenfell îi puse o mână pe umăr.

– Ce splendoare! murmură cu voce blândă. Va trebui să ne întoarcem într-o zi.

Nu se putea gândi decât la Miriam, își spuse Eugenia.

– Logodnica ta va fi încântată...

– Miriam? făcu el ca și când numele îi era străin. Ah, înțeleg. Draga mea Eugenia, Miriam nu va fi niciodată soția mea.

Inima tinerei femei bătu brusc, nebunește, în piept.

– Te rog să mă ierți, bâigui. O găseam atât de frumoasă...

– Da, dar nu era decât... Intenționează să se căsătorească acum cu un magnat american. Nu aș ști să-ți spun ce sentimente am avut la un moment dat unul pentru celălalt. Dar totul este de domeniul trecutului.

O contemplă cu o privire intensă și adăugă:

– Dar am intenția să pun capăt celibatului.

Eugenia își lăsă privirea să rătăcească peste strălucirile râului.

– Îți doresc să fii fericit.

Cu prețul unui efort asupra ei însăși, reuși să schițeze un zâmbet.

– Ar trebui să te gândești la capela castelului, murmură.

– Da, acolo ne vom căsători.

***

Pe drumul de întoarcere, Eugenia fu gata de câteva ori să-l întrebe despre viitoarea sa soție. Cuvintele îi veneau pe buze, dar nu le putea exprima. Când ajunseră la reședința familiei Sauer, coborî rapid.

– Am petrecut o zi minunată în compania ta, afirmă cu o voce redevenită aproape normală. Îți mulțumesc foarte mult, doctore Grenfell.

– Gerard.

– Da, Gerard, încuviință zâmbind. Bună seara.

Fără să răspundă, acesta o trase spre el și puse stăpânire pe buzele ei. Eugenia îi răspunse imediat la sărut și cu tot elanul. Mai târziu, roși de rușine gândindu-se la acel abandon. Îl sărutase cu pasiune și brațele, ca și când asta era voința lor, se înnodaseră în jurul gâtului său. În acea noapte dormi foarte prost. Oare va îndrăzni să-l privească în față când îl va întâlni a doua zi?

Dar dimineață, doctorul păru că uitase totul. O întâmpină cu calmul obișnuit, schimbă cuvinte glumețe cu ea și cu pacientul, anunță că acesta din urmă se îndrepta spre o "convalescență fără probleme" și începu să-i explice lui Schwester Bonn natura viitoarelor sale ocupații. Doctorul Schwartz li se alătură puțin după aceea și, împreună, se întoarseră la spital pentru a examina ultimele radiografii ale bolnavului. Eugenia scoase un oftat de ușurare și trebui să lupte pentru a-și stăpâni suspinul care-i tremura în gât.

Se hotărî să-și acorde o oră sau două de libertate la începutul după-amiezii, renunțând la prânz de teamă de a-l întâlni pe doctorul Grenfell. Când se întoarse, află că acesta îi făcuse o vizită lui herr Sauer înainte de a se întoarce imediat la spital.

În dimineața zilei stabilite pentru plecarea lor, doctorul veni s-o caute în camera sa, unde se ocupa cu tristețe de aranjarea ultimelor lucruri.

– Ce-ai spune de o mică plimbare? îi sugeră chirurgul. Nu vom porni la drum decât la sfârșitul după-amiezii.

– Îmi fac valiza...

– Ai tot timpul. Vino...

Când i se alătură puțin după aceea, doctorul Grenfell discuta în fața scării de la intrare cu frau Sauer și, în mod ciudat, cu reverendul Pitt, preotul spitalului, pe care tânăra femeie avusese ocazia să-l întâlnească. Pe alee erau parcate două mașini. Era de asemenea și fiul lui herr Sauer, un bărbat tânăr, cu fața gravă, care-i aruncă o privire scrutătoare.

– Urcă, ordonă chirurgul. Ceilalți ne vor urma.

– Vin și ei? se miră Eugenia.

– Pentru că i-am invitat eu! făcu pe un ton sigur.

Automobilul se puse în mișcare.

– Mi-ar plăcea să-ți pun o întrebare, reluă doctorul Grenfell. Te-ai vindecat complet de Humphrey? Și mai ales nu-mi răspunde că asta nu mă privește!

– Nu, nu o să-ți spun asta, oftă Eugenia. Da, sunt complet vindecată, presupunând că am fost vreodată bolnavă!

Mașina lor se opri în fața grilajului castelului, urmată de limuzina mare a lui herr Sauer. Reverendul Pitt veni să li se alăture în clipa când o a treia mașină opri cu un scrâșnet de frâne. Doctorul Schwartz alergă să-i întâmpine.

Se formă o ciudată procesiune. Se mișcă și trecu prin fața apartamentelor reginei, de-a lungul culoarelor regelui și își

continuă drumul. Doctorul Grenfell vorbea liniștit despre istoria castelului. Brusc, Eugenia își dădu seama că reverendul Pitt dispăruse. Acum, lângă ea se afla doctorul Grenfell care îi luă mâna pentru a o conduce înainte, departe de alei. O făcu să intre într-o sală imensă și înaintă în direcția unei scări cioplite în piatră. Nu se opri decât când ajunse la ultima treaptă. Acum, nu-i urma nimeni. Ceilalți rămaseseră în prima sală. Eugenia ridică spre însoțitorul său o privire uimită.

– M-ai sărutat, dragostea mea. Așteptam acest sărut. Cred că n-am încetat să te iubesc niciodată. Dar nu știam. Când mi-am dat seama de asta, nu mi-a mai fost atât de ușor să-ți spun.

– Cum asta? murmură tânăra femeie.

– Eram puțin mai bătrân, irascibil și arțăgos. Cred totuși că vom trăi fericiți. Promit să fiu un soț tandru și un tată afectuos.

– Îmi pot spune părerea? întrebă Eugenia. Ești cel mai minunat bărbat care există pe pământ. Eu... Eu...

Dar ochii i se umplură de lacrimi.

– Credeam că te vei căsători...

– Cu tine, încheie Gerard sărutând-o. Ce alt motiv vezi în prezența noastră, în acest loc?

– Aici? Acum? Dar nu sunt îmbrăcată...

– Dragostea mea, reverendul va pecetlui unirea noastră și ceilalți vor fi martorii. Ai preferat perlelor și diamantelor un buchet de trandafiri. Te așteaptă, dragostea mea, acum te așteaptă și reverendul.

– Și întoarcerea noastră în Anglia? îl întrebă Eugenia, după o clipă de gândire.

– Anulată, prin grija mea!

Ne vom prelungi sejurul aici și te voi duce să vizitezi Pădurea Neagră.

– N-am nimic de îmbrăcat...

– Vom cumpăra tot ce îți va plăcea.

O clipă, tânăra femeie încercă să-și imagineze această remarcă pe buzele lui... Humphrey. Scutură din cap râzând.

– Oh da, vom fi fericiți! afirmă.

– Mi se pare că am uitat o altă întrebare esențială. Vrei să fii soția mea, Eugenia?

– Da, Gerard! Din toată inima!

Sfârșit